

Sosyalizm Yolunda

ISSN 1300-3585

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2012/03 • 20 Ocak 2012 • 1 TL

www.kizilbayrak.net

**Emperyalist köleliğe,
faşist baskı ve
saldırganlığa karşı...**

**Birleşik
direniş!**

İÇİNDEKİLER

Birleşik direnişi yükseltme sorumluluğu!.....	3
Faşist saldırganlığa karşı Kürt halkı ile emekçilerin birleşik militan direnişi!.....	4
12 Eylül iddianamesi ile ortalığa saçılan gerçekler.....	5
Faşist baskı ve terör hız kesmiyor!	6
Düzen yargısı "görevini" yaptı.....	7
Karadağ cinayeti davasında 6. duruşma.....	8
Katiller serbest bırakılır, hafızalar silinemez!.....	9
"Esin Yıldız serbest bırakılsın!"	10
Hugo Boss'ta kararlı direniş!.....	11
Sömürü ve kölelik cehenneminden bir kesit.....	12
Maltepe Belediyesi'nde direniş kazandı.....	13
Sahte sendika yasası ve baskılar protesto edildi.....	14
Petrol-İş Gebze Şube Genel Kurulu gerçekleştirildi.....	15
Yeni dönem ve gelişmeler - EKİM	16-17
Parti Okulu	
Habip Gül Devresi / 2011	18-20
Partiye Rapor'dan... ..	21
Tunus: Yeni isyanlar için enerji biriktiriyor!.....	22
Filistin-İsrail "barış görüşmeleri" yeniden başlatıldı... ..	23
AB'nin "yeni" sömürge alanı Doğu Avrupa... ..	24
Yunanistan'da basın emekçileri grevde	25
Onbinler Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht'i andı.	26
Berlin'de XVII.Enternasyonal Rosa Luxemburg Konferansı... ..	27
Alman tekellerinin "şaşılası" büyümesinin sırrı!.....	28
Gençlik füze kalkanına karşı yürüdü.....	29
Efeoğlu Ailesi'nin avukatı Mustafa Yağcı ile görüştük.....	30
Mücadele Postası	31

Sosyalizm Yolunda

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2012/03 * 20 Ocak 2012

Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Ayten ÖZDOĞAN

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Molla Şeref Mahallesi,
Simsar Sokak, No: 5, D: 3 Fatih / İstanbul
Tlf. No: (0212) 621 74 52
e-mail: info@kizilbayrak.net
Web: http://www.kizilbayrak.org
http://www.kizilbayrak.net

Baskı: SM Matbaacılık

Çobançeşme Mh. Sanayi Cd. Altay Sk. No 10 A Blok
Yenibosna / Bahçelievler / İSTANBUL /
Tel: 0 (212) 654 94 18

Kızıl Bayrak'tan...

Hrant Dink davası 5 yıl süren bir yargılama komedisinin ardından Dink'in katledilmesinin yıldönümüne denk gelecek bir zamanda "bitirildi". Cemaat polisi-yargısı düzen "hukuk"unu da altüst ederek bu davayı apar topar sonuçlandırdı. Ancak bu dava kolay kolay bitmeyecektir. Kararın açıklanmasının ardından açıklama yapan Dink'in avukatı Fethiye Çetin "bu dava biz bitti diyene kadar bitmez!" diyerek karara tepki gösterdi.

Dink davasına baştan sona skandallar zinciri damgasını vurdu. Cinayetin asıl sorumluları, planlayıcıları gizlendi, Dink'i mahkum eden yargıçlar ödüllendirildi, polisler hakkında soruşturma izni verilmedi, cinayetten üç gün sonra "Dink cinayetinin herhangi bir siyasi boyutu ve örgüt bağlantısı yok, milliyetçi duygularla işlenmiş bir cinayettir" diyen dönemin İstanbul Emniyet Müdürü Celalettin Cerrah terfi ettirildi, dönemin İstanbul Valisi Muammer Güler, ilkin Kamu Kurumu Güvenliği Müşteşarlığı'na atandı, ardından AKP milletvekili seçilerek meclise girdi!

Cemaat yargısının verdiği bu skandal karara karşı toplumun değişik kesimlerinden sert tepkiler yükseldi. En başta devrimci ve ilerici sol güçler ile kitle örgütleri, sendikalar, meslek örgütleri ve aydınlar bu skandal kararı kınayarak "adalet" talep ettiler ve gerçekleştirilen eylemlerle düzen adaletine güven duymadıklarını dile getirdiler.

Dinci-gerici cenahın sözcüleri ise karar ile ilgili olarak farklı tepkiler ortaya koydular. Abdullah Gül "temyiz sonrası karara bakalım", Tayyip Erdoğan ise, "temyiz kararı farklı çıkabilir", "biz üzerimize düşeni yaptık" yönünde pişkince açıklamalar yaparak tepkileri yumuşatmaya çalıştılar. Bir kez daha işi cemaatin/düzenin yargısına havale ederek bu cinayetle suç ortaklıklarını örtbas etmeye çalıştılar. Katilleri koruyup kolladılar.

Düzenin bugünkü adeleti ulusal özgürlük ve eşitlik talebiyle kararlı ve ölümüne bir mücadele yürüten Kürt halkına, ilerici, devrimci sol güçlere, hak alma mücadelesini sürdüren işçi ve emekçilere, parasız eğitim hakkı talep eden öğrencilere karşı işlemektedir. Düzen mahkemeleri hukuk terörünü Kürt hareketine,

devrimci, ilerici sol güçlere, toplumsal muhalefete karşı acımasızca uygulamaktadır. Bu çark bir giyotin gibi gece-gündüz demeden işlemekte. Başta Kürt halkı olmak üzere tüm ilerici ve devrimci güçler düzeninin/cemaatin "adaleti"ne hiçbir biçimde güvenemezler. Zira bu adalet sermaye sınıfının ve onun hizmetindekilerinin çıkarlarını koruyup kollamaktadır. Bunun için vardır.

Baskının, sömürünün, eşitsizliğini, açlığın, işsizliğin ve sefaletin hüküm sürdüğü bu adaletsiz zulüm düzeninden, "adalet" beklentisi boş bir beklentidir. Bugün boş beklentilerle oyalanmanın, dinci-gerici "ileri demokrasi", "açılım" vb. safsatalarıyla hayal kurmanın zamanı değildir. Bugün izlenmesi gereken yol emperyalist köleliğe, faşist baskı ve teröre, saldırganlığa karşı işçi ve emekçilerin birleşik devrimci direnişini büyütme olmalıdır!

H. FIRAT

**Dünya
Türkiye ve
sol hareket**

H. FIRAT

**Dünya
Ortadoğu
ve
Türkiye**

Kitapçılarda...

EKSEN YAYINCILIK

EKSEN YAYINCILIK

Emperyalist köleliğe, faşist baskı ve saldırganlığa karşı...

Birleşik direnişi yükseltme sorumluluğu!

Uludere'de yaşanan vahşi katliamla suçüstü yakalanan sermaye devleti, faşist baskı ve terörü alabildiğine boyutlandırmış durumda. Gözaltı ve tutuklamaların kapsamı daha da genişletiliyor. Leyla Zana'nın evinin basılması, eski milletvekili Fatma Kurtulan ile eski DEHAP Genel Başkanı Tuncer Bakırhan'ın tutuklanması, faşist terörde varılan düzeyi ve devlet terörünün nerelere ulaşabileceğini gösteriyor.

Bu tabloyu Hrant Dink davasında verilen karar tamamlıyor. Dink davasında örgütlü bir suç ve oluşum olmadığına karar veren mahkeme, böylece devletin katliamı örgütleyenlere sahip çıktığını ilan etmiş oldu. Kürt hareketi ve devrimciler sözkonusu olduğunda en olağan bir demokratik hakkın kullanımını "terör örgütü üyesi gibi davranmak" olarak addedip zindanları dolduran cemaatçi yargının bu tutumu açık bir siyasal tercihin ürünüdür. Devlet tetiği çektirenleri korurken, Kürt halkı ile ilerici ve devrimci güçleri ezmeye ve yok etmeye çalışıyor. Bunu yaparken de herhangi bir hukuksal kılıf uydurmak ihtiyacı dahi duymuyor. Hrant Dink davasında verilen karar, yeni devlet katliamları yolunda verilmiş bir mesaj ve aynı zamanda açık bir gözdağı sayılmalıdır.

Bu gelişmeler devletin faşist baskı ve terörde bir sınır tanımadığını bir kez daha ortaya koymuştur. Baskı ve terörün bu düzeyde kullanımı, düzen tarafından beslenen kimi liberallerin pazarlamaya çalıştıkları gibi geçici bir durum da değildir. Faşist baskı ve terörün tırmandırılması, en başta Kürt sorununda yaşanan açmazın bir sonucudur. Açmazın kaynağında Kürt sorununda kırıntılara dayalı tasfiye çizgisinin iflası bulunmaktadır. Kürt sorununu bu biçimde çözemeyen, ötesine de gücü yetmeyen sermaye devleti, böylece Kürt halkının ulusal özgürlük iradesini kırmaya çalışmaktadır. Ancak aylara yayılan faşist terör ablukasının da gösterdiği gibi, bunu başarması mümkün değildir. Gözü dönmüş, sınır ve ahlak tanımayan faşist terör, Kürt halkının mücadele inancını ve direncini güçlendirmekten, kurulu düzenden kopuşunu hızlandırmaktan başka bir işe yaramayacaktır. Böylece devletin manevra yapma imkanları daha da daralırken, çaresizce baskı ve zor silahına sarılmaktan başka bir yol bulamayacaktır. "Siyasi soykırım" BDP meclis grubuna kadar uzanacaktır.

Öte yandan, AKP iktidarı ve devlet, içeride koyulaştırdığı zorbalığa paralel olarak dışarıda ABD emperyalizmiyle suç ortaklığını derinleştirmekte, savaş ve saldırganlık yolunda hızla ilerlemektedir. Ülke topraklarını savaş ve saldırganlığın üssü haline getiren füze kalkanı gibi hamleler, bu yönelimin dolaysız sonuçlarından biridir. Suriye, İran ve son olarak da Irak'la gerilen ilişkiler de bu açıdan bir rastlantı değildir. Emperyalist saldırganlığın koçbaşlığına soyunanlar, bu yönelimin "meyvalarını" toplayacaklarını ummaktadırlar. Ancak, ağırlaşan kapitalist kriz temeli üzerinde kızışan emperyalist rekabete bağlı olarak girilen maceraların sonucunun dipsiz bir uçurum olduğu açıktır.

Güncel planda yaşanan gelişmeler bu gerçekleri döne döne doğrulamaktadır. Bu nedenle bir dönem dinci-gerici AKP'ye yönelik büyütülen umutlar çökmekte, onun etrafında yaratılmaya çalışılan efsaneler artık sadece paralı uşakları tarafından dillendirilmektedir.

Bunları dinci-gerici partinin alışıldık manevraları tamamlamaktadır. İlker Başbuğ'un tutuklanması, 12 Eylül darbecilerine dava açılması, peşi sıra açıklanan "demokrasi paketleri", son on günde bu yönde yapılmış hamlelerdir.

Faşist baskı ve zorbalıkta 12 Eylül darbecileriyle yarışanların bu tür manevraları teşhir edilmeli, dinci-gerici partinin ve devletin politik yönelimleri konusunda toplumsal muhalefete bulaştırılmaya çalışılan yanılsamalara geçit verilmemelidir. Zira, devrimci bir ufka sahip olmayanlar ortadaki gerçeklere rağmen bu tür yanılsama ve oyunlara açık durumdadırlar. Yeni anayasa konusundaki beklentiler ve mücadeleyi bu dar alana sıkıştırmaya yönelik eğilimler bu temel zayıflıktan kaynaklanmaktadır.

Gelinen yerde, faşist sermaye devletine, onun baskı ve zoruna karşı birleşik direnişi yükseltmek, günün öncelikli görevlerinden biridir. Sınırsız baskı ve zorun uyandırdığı büyük tepki, birleşik direniş eğilimini beslemekte, onu yakıcı bir ihtiyaç haline getirmektedir. Birleşik bir direniş cephesini örmek ise, saldırının öncelikli hedefleri olan Kürt hareketi ile ilerici ve devrimci güçlerin sorumluluğudur.

Birleşik bir direniş cephesi, faşist saldırganlığı ve gericiliği göğüsleme hedefine bağlanmış bir ortak mücadele eksenidir. Hali hazırda yaşanan gözaltı ve tutuklamalar karşısında yetersiz de olsa ortak refleks eylemler örgütlemekte ya da eylem içerisinde bir ortaklaşma yaşanmaktadır.

Ancak bu kadarı yetersizdir. Zira saldırılara koşut olarak ortaya çıkmakta, saldırıların sıcaklığı geçtiğinde, herhangi bir hedefe ve programa bağlı olunmadığı için devamı gelmemektedir. Bu nedenle ortaya çıkan duyarlılıklar örgütlenemekte ve daha geniş bir toplumsal mücadelenin dayanağı haline getirilememektedir. Basına yönelik saldırılar sırasında, bu süreci değiştirmek için bazı sınırlı girişimler gündeme gelmişse de, bu çabalar istikrar kazanamamıştır.

Gözaltı ve tutuklama terörüne son verilmesi,

tutuklananların serbest bırakılması, özel yetkili mahkemelerin kaldırılması, TMY'nin iptal edilmesi, Kürt halkının taleplerinin karşılanması, füze kalkanından vazgeçilmesi, emperyalistlerle ilişkilere son verilmesi vb. talepler bu mücadelenin ortak talepleridir. Yapılması gereken, bu tür hak ve özgürlük taleplerine dayalı kararlı bir mücadele sürecini örgütlemektir. Bunun için gerek merkezi düzeyde gerekse alanlarda faşist baskı ve saldırganlığa karşı mücadele içerisinde ortaya çıkan imkan ve zeminler üzerinden yol alınabilir.

İlerici ve devrimci güçlerin yanyana gelmesiyle oluşturulacak bu tür ortak mücadele zeminlerinin öncelikli hedeflerinden birisi, daha geniş toplumsal mücadele olanaklarını açığa çıkarmak olmalıdır. Böylece Kürt halkıyla dayanışma toplumsal bir zeminde büyütülebilecek, faşist baskı ve saldırganlığı göğüsleyebilecek bir güç odağı yaratılabilecektir.

En önemlisi ise, işçi sınıfını bu mücadeleye kazanmak doğrultusunda harcanacak çabadır. Çünkü mücadelenin seyrini belirleyecek asıl güç odağı işçi sınıfıdır. İşçi sınıfının siyasallaşması, faşist terör ve saldırganlık karşısında bir taraf olarak çıkması başarılı olduğunda, siyasal alandaki güç dengeleri de tümüyle değişecektir.

Elbette bu stratejik görev tanımlanan türden ortak mücadele platformları tarafından yerine getirilemez. Bu görev asıl olarak komünistlerin omuzlarındadır. Bu türden platformlar ancak

işçi sınıfının kazanılması yolunda gerekli siyasal ve toplumsal olanakları çoğaltabilir. Bu nedenle komünistler, faşist baskı ve terörü göğüslemek üzere oluşturulacak mücadele ortaklıklarıyla işçi sınıfını siyasallaştırma temel görevini doğru biçimde ele almak ve ilkini ikincisine sıkı sıkıya bağlamak durumundadırlar. Dolayısıyla faşist saldırganlığa karşı acil mücadele görevleri sınıf çalışmasında bir zayıflama yaratmamalı, sınıfa yönelik siyasal faaliyetin bu zeminde de derinleştirilmesi olarak ele alınmalı, bunun gerekleri yerine getirilmelidir.

“ Faşist baskı ve zorbalıkta 12 Eylül darbecileriyle yarışanların bu tür manevraları teşhir edilmeli, dinci-gerici partinin ve devletin politik yönelimleri konusunda toplumsal muhalefete bulaştırılmaya geçit verilmemelidir. ”

Faşist saldırganlığa karşı Kürt halkı ile emekçilerin birleşik militan direnişi!

2011 yılını çocukları ve gençleri F-16 savaş uçaklarıyla bombalayarak kapatan sermaye devleti ve AKP iktidarı, yeni yılın ilk günlerinden itibaren, merkezinde Kürt hareketi olan ancak ilerici ve devrimci güçler ile emek örgütlerini de kapsayan süreklilik avını üst boyuta taşıdı. Son kapsamlı saldırıda, aralarında Ankara, İstanbul ve Diyarbakır'ın da bulunduğu birçok ilde baskınlar düzenlenerek onlarca kişi tutuklandı. Her muhalif sese gözü dönmüş bir histeriyle saldıran AKP iktidarı ve onun kolluk kuvvetleri, işi KESK arşivinin kayıtlı bulunduğu bilgisayarın imajını almaya kadar vardırdı.

Türk burjuvazisi ve onun siyasal temsilcisi olan amerikancı-dinci iktidar komşu halklara karşı savaş kışkırtıcılığı yaparken, Kürt halkına karşı yürüttüğü kirli savaşı da gündend güne tırmandırıyor. Bu tabloda işçi sınıfı ve emekçilere düşen pay ise işsizlik, sefalet ve kölece çalışma koşulları olmaktadır. Hak arama mücadelelerine girişen işçi bölükleri öncelikle polis copu ve jandarma dipçığı ile tanışıyorlar. İşçi ve emekçilerin siyasal temsilcileri olan devrimci güçlere de, her zaman olduğu gibi azgın devlet terörü ve keyfi tutuklamalar reva görülüyor.

“İleri demokrasi” zırvası kirli savaşı örtüyor

AKP iktidarı ile onun borazanlığını yapan dinci gerici medya “ileri demokrasi” zırvasıyla zorbalığı gizleme çabası içindeler. Kafaları karışmış bazı sol çevreler ile birtakım liberaller ilkin bu zokayı yuttular. “Ergenekon soruşturması” adı altında yürütülen gerici iktidar savaşını “demokratikleşme” sanan bu çevreler, “yetmez ama evet” söylemiyle dinci gericiliğin kuyruğuna takıldılar.

Ancak bu beklentilerin hüsrana sonuçlanması kaçınılmazdı. Zira demokratikleşmenin dinci-gerici, neoliberal, amerikancı bir zihniyetle aynı kulvarda yer alması eşyanın tabiatına aykırıdır. Nitekim, AKP iktidarı ile medyadaki borazanları demagojik söylemi elden bırakmasalar da, tüm icraatlar rejimin daha faşizan bir yönde ilerlediğini gözler önüne seriyordu. Ancak kör gözler bu gerçeği gözden kaçırabiliirdi.

DGM'leri kaldırıp yerine “özel yetkili mahkemeler” kuran AKP iktidarı, keyfiyet ve küstahlıkta sınır tanımayan savcılar aracılığıyla rejime itiraz eden herkesi zindanlara doldurmaya devam ediyorlar. Kürt halkına karşı yürüttüğü kirli savaş kapsamında gündeme getirilen “KCK operasyonları” adı altında binlerce kişiyi zindanlara kapatan AKP artık öğrencileri, akademisyenleri, aydınları, gazetecileri, sendikacıları da zindanlara kapatıyor. Kürt milletvekillerinin evlerini basarak tehdit eden dinci Amerikancı rejim, gerillaya karşı kimyasal silah, Kürt çocuklarına ve gençlerine karşı F-16 savaş uçaklarını kullanacak derecede zıvanadan çıkmış bulunuyor.

Süreklilik devam ederken medya karşısına çıkıp açıklamalar yapan AKP şefleri, “nefes borularını tıkayacağız, sonuna kadar gideceğiz” söylemiyle de tehditler savurmaya devam ediyorlar. Fiilen kirli savaş hükümetine dönüşen AKP'nin “ileri demokrasi” söylemi, düne kadar dinci gericilikten medet umanların bir kısmı dahil olmak üzere pek çok çevrede tiksintiyle karşılanmaya başladı.

Burjuva iktidarın bu türden kapsamlı saldırıları ancak meşru-militan zeminde örgütlenecek birleşik bir direnişle püskürtülebilir. Bu direniş hiçbir şekilde rejimle uzlaşmaya endeksli olmamalıdır. Tersine, ancak gerici rejime karşı net bir duruş sergilenerek saldırıları püskürtmek mümkün olabilir. Bu durum, ezilen Kürt halkı ile Türkiye işçi sınıfı ve emekçilerinin kaderini birbirine bağlıyor.

Aşırı zorbalık aczin dışı vurumudur

Birkaç yıl önce “Kürt açılımı” ilan ederek “bu sorunu da biz çözeceğiz” diye nutuk atanların pratikleri, Kürt sorununu çözmeyi değil, ancak kirli savaşı azdırmayı başarabildiklerini tüm çirkinliği ile gözler önüne seriyor. Yasa ve kural tanımaz azgın saldırganlık, bir iktidarın gücüne değil, olsa olsa aczine işaret eder. Hele de sırtını ABD'ye dayayan bu iktidar “ileri demokrasi” diye bir ucubeyi halk yutturmaya çalışıyorsa...

Sermaye devleti ve AKP iktidarının akıl almaz zorbalığı, ulusal özgürlük ve eşitlik uğruna mücadele eden Kürt halkını sindirmek bir yana, gerici rejime duydukları öfkeyi daha da biliyor. Zira gencecik insanları F-16 savaş uçaklarıyla bombalayan bir rejime duyulan nefretin derinleşmesi kaçınılmazdır. Kürt hareketinin düzene endeksli çözümlerle kendini sınırlamasına rağmen ortaya konan mücadele kararlılığı, sermaye devletinin ve AKP iktidarının Kürt halkını teslimiyete zorlama politikasının geri teptiğinin ispatıdır.

AKP şefleri, akıl hocaları ve bunların medyadaki borazanlarının bu gerçeği tümüyle gözden kaçırmaları olası değil. Bunun farkında olmalarına rağmen, egemenlerin Kürt hareketine karşı giriştikleri topyekün linç seferberliğini giderek yaygınlaştırmaları ise, içinde buldukları açmazın göstergesidir. Histeriye dönüşen bu aczin, diğer etmenlerin yanısıra öne çıkan iki sebeple izah etmek mümkündür. İlki, Amerikancı rejimin Kürt sorununa asgari sınırlarda da olsa çözüm üretme gücü ve cesaretinden yoksun olması; ikincisi, Kürt halkının ulusal eşitlik ve özgürlük uğruna mücadelede ısrar etmesi, bunun ise ırkçı zihniyetle malul Amerikancı dincileri çileden çıkarmasıdır.

Azgın saldırı emekçilerin birleşik direnişiyle püskürtülebilir!

AKP iktidarının topyekün savaşı tırmandırması, Kürt hareketine/Kürt halkına ve ilerici devrimci güçlere karşı saldırıların yeni dalgalarla süreceğine işaret ediyor. İçte ve dışta karşı savaş politikası izleyen zorba rejimlerin, kendilerine biat etmeyen tüm muhalif sesleri boğmaya çalıştıkları hem tarihsel hem güncel örneklerle sabittir. Amerikancı dinci iktidarın histerik saldırılarının vardığı boyut da bu olgunun pratikteki tezahüründen başka bir şey değildir.

Burjuva iktidarın bu türden kapsamlı saldırıları ancak meşru-militan zeminde örgütlenecek birleşik bir direnişle püskürtülebilir. Bu direniş hiçbir şekilde rejimle uzlaşmaya endeksli olmamalıdır. Tersine, ancak gerici rejime karşı net bir duruş sergilenerek saldırıları püskürtmek mümkün olabilir. Bu durum, ezilen Kürt halkı ile Türkiye işçi sınıfı ve emekçilerinin kaderini birbirine bağlıyor.

Devletin resmi politikası, Kürt halkının ulusal özgürlük ve eşitlik taleplerinin zorla bastırılmasına dayalıdır. Buna karşın Kürt hareketi halen devletle anlaşarak bu hedeflere ulaşmayı esas alıyor. Bu strateji hem Kürt hareketini açmazla düşürüyor, hem de Amerikancı iktidara karşı Kürt halkıyla işçi sınıfının birleşik direnişini örme yönündeki çabaları zayıflatıyor.

Komünistlerin son değerlendirmesinde yer alan aşağıdaki tespit, varolan açmazı aşmanın yolunu gösteriyor:

“Kürt hareketi ya istemlerini ya da halen izlediği stratejiyi temelden değiştirmek alternatifleri ile yüz yüzedir. Bu yapılmadığı sürece mevcut kısır döngü sürüp gidecek, buna da Türkiye'nin ve Kürdistan'ın devrimci olanaklarının döne döne heba edilmesi süreci eşlik edecektir.” (Ekim, sayı: 278, Ocak 2012)

12 Eylül iddianamesi ile ortalığa saçılan gerçekler...

12 Eylül'ün hesabını işçi ve emekçiler soracak!

Ankara 12. Ağır Ceza Mahkemesi Savcısı Kemal Çetin tarafından 12 Eylül faşist darbesiyle ilgili olarak hazırlanan iddianameyi kabul etti. İddianamede, faşist darbeye öne çıkan dönemin Genelkurmay Başkanı Kenan Evren ve Hava Kuvvetleri Komutanı Tahsin Şahinkaya hakkında ağırlaştırılmış müebbet hapis cezası isteniyor. Özellikle AKP hükümetinin borazanlığını yapmakta cevahir olan liberal yazarlar takımı bu gelişmeyi övgülere konu ettiler. İddianameyi "darbelerle hesaplaşma ve demokratikleştirme" açısından önemli bir adım olarak tanımladılar.

İddianame 12 Eylül faşist darbesinin yükünü devrimci harekete yıkıyor

İddianameye biraz yakından bakıldığında ortada 12 Eylül faşist darbesi ve faşist darbeci generallerle hesaplaşmayı hedefleyen bir yaklaşımın olmadığı görülüyor. İddianameyi hazırlayan Savcı Kemal Çetin 12 Eylül karşı devrimi öncesinde yaşanan olaylara iddianamede geniş yer vermiş. Darbe öncesi olayları sıralamış. "Terör olaylarının, ülkeyi kaosa sürükleyerek, askeri darbeye zemin hazırlamak isteyen güçler tarafından çıkarıldığı anlaşılıyor" yorumunu yapmış.

Savcı Kemal Çetin darbeye zemin hazırlayan olaylara da yer vermiş. İddianamede 34 kişinin katledildiği 1 Mayıs 1977, 6 Nisan 1978'de Malatya Belediye Başkanı Hamit Fendoğlu'nun evine gönderilen bombayla öldürülmesi ayrıntılı olarak anlatılmış. 16 Mart 1978'de İstanbul Üniversitesi'nde atılan bombayla yedi öğrencinin katledilmesi, 1978 Sivas olayları, 19-26 Aralık 1978 Kahramanmaraş katliamı, 1 Şubat 1979'da gazeteci Abdi İpekçi'nin öldürülmesi, Çorum ve Fatsa olayları vb. birçok olay da iddianamede yer alıyor. Savcı Kemal Çetin yaşananların darbeye zemin hazırlamak için yapıldığını belirtiyor. Yaşanan katliamlarla ilgili olarak devrimci hareketi işaret ediyor.

Savcı, Kürt kelimesinin geçmediği, Maraş katliamının "Kahramanmaraş olayları" olarak tanımlanıp katliamın üstünün örtülmeye çalışıldığı iddianamede, tüm bu katliamlara ilişkin olarak şu yorumu yapıyor: "Olayların, toplumda kaos oluşturarak askeri darbeye zemin hazırlamak ve yönetimi ele geçirmek isteyen güçler tarafından çıkarıldığı anlaşılmaktadır." Bu değerlendirmenin ardından, Savcı Kemal Çetin: "yönetimi ele geçirmek isteyen güçler" olarak tanımladığı devrimci hareketi, darbeye zemin

hazırlamakla itham ediyor.

İddianamede dinsel gericilik korunuyor...

12 Eylül karşıtlığı yalanı ile referandumdan oldukça karlı çıkan dinci gerici partiye kimi sol liberal çevrelerde büyük umutlar bağlanmıştı. Düzenin klikleri arasındaki çatışmayı, AKP'nin "askeri vesayeti" kaldırma hamlesi olarak tanımlayan liberaller, AKP'nin 12 Eylül karşıtlığı demagojisini güçlendirmişlerdi.

Tayyip Erdoğan da 12 Eylül karşıtlığı yalanını güçlendirme yolunda açıklamalar yapmıştı. "Biz 12 Eylül öncesinin acılarını, 12 Eylül zulmünü yaşadık. 12 Eylül sonrası baskıları tüm bedenimizde, ruhumuzda hissettik" diyerek işçi ve emekçilerde 12 Eylül karşıtlığı izlenimini yaratmaya çalışmıştı. Bunda bir ölçüde başarılı da oldu. Oysa 12 Eylül generalleri en büyük desteği dinsel gericilikten almıştı.

12 Eylül faşist darbesinin komutanı olan Kenan Evren, özellikle anayasa oylamasına taban bulmak amacıyla, islamcılarının yelkenlerini şişirmişti. Faşist generaller cemaatlerle doğrudan ilişkiye geçtiler. Bu yönelimin farkında olan AKP'nin en büyük destekçisi olan Fethullah Gülen ve birçok Nurcu 12 Eylül karşı devrimine kayıtsız-şartsız destek verdi. Faşist darbenin generallerine bağlılıklarını belirttiler. Fethullah Gülen *Sızıntı* dergisinde faşist darbecileri öven başyazılar yazdı. Fethullah Gülen'e göre asker milletin imdadına tam zamanında yetişmişti.

Savcı Kemal Çetin 12 Eylül'ün devamı olan dinsel gerici iddianamede koruma altına alıyor. Darbenin

Amerikan emperyalizminin çıkarlarıyla olan bağına, ABD'nin darbeye sunduğu hararetli desteğe değinmekten ise özenle kaçınıyor. Bu ortamın ürünü olan dinsel gericilik ve dinci partinin farkında olan savcı, bu yalan gerçeklere dair tek bir cümleye iddianamesinde yer vermiyor.

İddianameyi hazırlayan savcı 12 Eylül'le hesaplaşmayı aklından bile geçirmiyor. Bu bakımdan savcının ve sağlamaştırmaya çalıştığı sermaye düzeninin ne 12 Eylül ile hesaplaşmak ne de 12 Eylül kalıntılarını ortadan kaldırmak gibi bir niyeti bulunuyor. Bu iddianame son on yıldır AKP hükümeti eliyle sürdürülen neoliberal toplum düzeninin tahkim edilmesine yönelik önemli bir adımdır.

12 Eylül'ün hesabını sormak kapitalizme karşı mücadeleyi yükseltmekten geçiyor!

AKP hükümeti 12 Eylül'ün devamcısıdır. Bu nedenle baskı ve şiddet araçlarını sürekli tahkim etmektedir. 12 Eylül iddianamesini hazırlayan savcıyla aynı mantığı taşıyan, AKP hükümetine ve sermaye devletine hizmette kusur etmeyen savcı ve hakimler her gün Kürt hareketine ve ilerici, devrimci harekete yönelik gözaltı ve tutuklama icraatlarına imza atıyorlar. Sadece KCK operasyonları çerçevesinde yaklaşık 9 bin Kürt gözaltına alındı, yüzlerce tutuklandı. Kürt halkının milletvekili olarak seçtiği 6 vekili serbest bırakmayan, 14 belediye başkanını tutuklayan da aynı yargıydı. Hopa'da Tayyip Erdoğan'ın protesto edilmesinden sonra yaşananlar 12 Eylül hukukunu aratmadı.

12 Eylül karşı devrimi emperyalizmin ve işbirlikçi sermayenin önündeki engelleri temizleme hedefi doğrultusunda örgütlendi. 12 Eylül faşist darbesi işçi ve emekçilere yönelik baskı ve şiddette, ekonomik ve sosyal yıkımda sınır tanımadı. Burjuva yargısı üzerine düşeni eksiksiz yerine getirdi. Bu nedenle 12 Eylül'le hesaplaşmak düzenin yargısının asla yapamayacağı bir işti.

12 Eylül karşı devriminin hedefindeki işçi ve emekçiler, 12 Eylül faşist darbesiyle asıl hesaplaşması gerekenlerdir. Bu hesaplaşma esas yönü düzenin faşist terör ve baskıyla yarattığı korku duvarını yıkmaktır. Bunu yapacak biricik güç işçi sınıfı ve emekçilerdir. 12 Eylül'le hesaplaşmada elde edilecek başarı ise, devrimci sınıf hareketinde alınacak mesafe ile doğrudan bağlantılıdır.

JİTEM merkezinden kemik çıkıyor...

Diyarbakır'da JİTEM merkezi olarak kullanılan bölgede yapılan restorasyon çalışmalarında 11 Ocak günü insan kemiklerine rastlandı.

JİTEM Grup Komutanlığı'nın, 1990'lı yıllarda sorgu ve işkence üssü olarak kullandığı bölgede 15 cesedin olduğu belirtiliyor.

Diyarbakır Cumhuriyet Başsavcılığı'nın kararı ile genişletilerek devam eden alandaki kazı çalışmalarında çıkan kemiklerin kendi kayıp yakınlarına ait olabileceğini düşünerek kimlik tespiti ve DNA testi için şu ana kadar 8 aile, İHD'ye başvurarak hukuki yardım talebinde bulundu.

Kayıp ailelerinin önümüzdeki günlerde Diyarbakır

Başsavcılığı'na DNA testi için başvuracağı belirtildi. Fakat bir DNA bankası olmadığından, sadece başvuru yapan ailelerin DNA'sıyla karşılaştırma yapılabilecek.

Bölge SİT alanı olduğu için kazılarda iş makineleri kullanılmıyor ve kazılar kazma ve küreklerle sürdürülüyor. Tarihi İç Kale bölgesinde Adliye binasının yanısıra Jandarma Merkez Komutanlığı, Merkez Kapalı Cezaevi bulunurken, JİTEM ise 1999 yılına kadar bölgeyi sorgu ve infaz merkezi olarak kullandı. 1999 yılında ise İç Kale'nin Kültür ve Turizm Bakanlığı'na devredilmesi ardından adliye, cezaevi ve jandarma komutanlığı ile JİTEM binaları boşaltılmıştı.

Faşist baskı ve terör hız kesmiyor!

“KCK operasyonları” adı altında sürdürülen faşist baskı ve teröre geçtiğimiz hafta gerçekleştirilen tutuklama ve gözaltılarla yeni halkalar eklendi.

31 tutuklama

Erdoğan'ın TSK ve polise alkışlarla teşekkür ederek “operasyonlara devam” talimatı vermesi ve BDP'li vekil Leyla Zana'yı hedef göstermesinin ardından 13 Ocak günü gerçekleştirilen operasyonlarda, aralarında BDP Eş Genel Başkan Yardımcısı ve eski Van Milletvekili Fatma Kurtulan, BDP MYK üyesi ve eski DEHAP Genel Başkanı Tuncer Bakırhan, KESK Hukuk ve TİS Uzmanı İsmet Aslan ile çoğunluğu BDP PM Üyesi, Genel Merkez ve ilçe yöneticilerinin bulunduğu 39 kişi gözaltına alınmıştı.

Gözaltına alınan Kürt siyasetçiler 16 Ocak günü Beşiktaş'taki İstanbul Adliyesi'ne sevk edildi. Gün boyunca özel yetkili cumhuriyet savcılar tarafından ifadeleri alınan 39 kişinin 35'i tutuklama talebiyle mahkemeye sevk edildi. Sabah saatlerine dek süren sorgulamanın ardından aralarında BDP Eş Genel

Başkan Yardımcısı Fatma Kurtalan ve BDP MYK üyesi ve eski DEHAP Genel Başkanı Tuncer Bakırhan'ın da bulunduğu 31 kişi tutuklandı.

Özgür Gündem çalışanı ve Tuncel'in şoförü gözaltına alındı

Kürt basınına yönelik 20 Aralık'ta gerçekleştirilen operasyonlarda gözaltına alınan, savcılık sorgusunun ardından ise serbest bırakılan Özgür Gündem Gazetesi çalışanı Hatice Bozkurt 16 Ocak günü yeniden gözaltına alındı. BDP İstanbul Milletvekili Sebahat Tuncel'in makam şoförü Gülden Çatalbaş da Beşiktaş Adliyesi'nde polisler tarafından yapılan kimlik kontrolü sırasında gözaltına alındı.

Bozkurt ve Çatalbaş, İstanbul Emniyet Müdürlüğü Terörle Mücadele Şubesi'ne götürüldü.

Gülsuyu'nda 8 gözaltı

17 Ocak günü “KCK operasyonları” adı altında İstanbul'da yeni baskın ve gözaltılar yaşandı.

Maltepe Gülsuyu'nda eş zamanlı olarak birçok ev ve kuruma baskınlar düzenlendi. Baskınlar sonucu 8 kişi gözaltına alındı.

Urfa'da 30 gözaltı

Urfa'da 18 Ocak sabahı kent merkezi ile Halfeti ve Viranşehir ilçelerinde eş zamanlı ev ve kurum baskınları düzenlendi. Baskınlarda aralarında SES Urfa Şube Başkanı İsmet Karadağ'ın da bulunduğu 30 kişi gözaltına alındı.

Gözaltına alınanların ağırlığını üniversite öğrencileri oluştururken, operasyona “31 Aralık 2011 tarihinde Roboski katliamını protesto etmek için Urfa Demokrasi Platformu'nun çağrısıyla gerçekleşen eylemde çıkan olaylar” gerekçe gösterildi.

Kürt halkından faşist baskı ve teröre tepki

BDP'nin çağrısıyla 14 Ocak günü 25 ilde alanlara çıkan Kürt halkı, gerçekleştirilen polis baskınlarını ve gözaltı terörünü protesto etti.

İstanbul

İstanbul'da BDP'liler ve ilerici, devrimci güçler Taksim Tramvay Durağı'nda toplanarak basın açıklaması yaptılar.

BDP İstanbul İl Başkanı Asiye Kolçak tarafından yapılan açıklamada, saldırının devletin zirvesinin toplanmasından iki gün sonra yapılmasına dikkat çekilerek, topyekün savaş konsepti halinde olan devletin Kürt halkına ve temsilcilerine diz çöktüremeyeceği vurgulandı.

BDP Grup Başkanvekili Pervin Buldan ise, ‘açılım’ kelimesini artık duymak istemediklerini, bu kelime ortaya atıldığında katliamlar, tutuklamalar yaşandığını belirtti.

DTK adına Gencay Gürsoy da bir konuşma yaparak, zulmün karşısında halkların birlikte yanyana duması gerektiğinin altını çizdi.

BDP Diyarbakır Milletvekili Emine Ayna ise

şöyle konuştu:

“Anadilimizden, tarihimizden, kimliğimizden vazgeçmemizi istiyorlar. Bizim kendimizi inkar etmemizi istiyorlar. Onursuz olmamızı istiyorlar. Ama biz onurumuzdan ve mücadelemizden vazgeçmeyeceğiz” dedi.

Eyleme aralarında BDSP'nin de bulunduğu devrimci ve ilerici kurumlar da destek verdi.

Ankara

BDP Ankara İl Örgütü, Sakarya Caddesi'nde basın açıklaması yaptı. BDP Ankara İl Eşbaşkanı Meral Vuranok'un okuduğu açıklamada, ‘siyasi soykırım’ operasyonlarının Türkiye'de hukukun ne denli ayaklar altına alındığının göstergesi olduğu vurgulandı.

Diyarbakır, Şırnak, Urfa, Siirt, Erzincan, Mardin, Konya, Eskişehir, Adana, Van, Hakkari, Bitlis, İzmir, Erzurum, Adıyaman, Ardahan, Mersin, Antalya, Manisa, Denizli, Aydın, Balıkesir ve Bulanık'ta da basın açıklamaları gerçekleştirilerek faşist baskı ve terör protesto edildi.

Faşist baskı ve terör eylemlerle yanıtlandı

KESK'in çağrısıyla 13 Ocak günü İstanbul, İzmir, Bursa, Adana ve Eskişehir'de gerçekleştirilen yürüyüş ve basın açıklamalarında, ilerici ve devrimci güçler, emek ve meslek örgütleri AKP hükümeti eliyle devreye sokulan faşist baskı ve teröre boyun eğmeyeceklerini haykırdılar.

İstanbul

KESK İstanbul Şubeler Platformu'nun çağrısıyla Taksim'de gerçekleştirilen yürüyüşe HDK bileşenleri ile aralarında BDSP'nin de bulunduğu devrimci, ilerici güçler de katıldı.

Galatasaray Lisesi önünde basın açıklamasını okuyan Eğitim Sen 1 No'lu Şube Başkanı Barış Uluocak, tüm baskı ve engellemelere rağmen KESK'in mücadelesinin kararlılıkla süreceğini dile getirdi.

Eyleme yaklaşık 2 bin kişi katıldı.

İzmir

Sümerbank önünde toplanan yaklaşık 300 kişilik kitle İzmir Büyükşehir Belediyesi önüne yürüyüş gerçekleştirdi.

KESK İzmir Şubeler Platformu Dönem Sözcüsü Kıyasettin Yasa tarafından basın açıklaması gerçekleştirildi. AKP'nin saldırılarını özetleyen Yasa, KESK Hukuk ve TİS Uzmanı İsmet Aslan'ın gözaltına alınmasını kınadı.

Eyleme aralarında DHF, Halkevleri, Mücadele Birliği Platformu, ÖDP ve Partizan'ın bulunduğu devrimci ve ilerici kurumlar da destek verdiler.

Bursa

KESK Bursa Şubeler Platformu tarafından Fomara Meydanı'nda basın açıklaması gerçekleştirildi. Eylemde basın açıklamasını KESK Bursa Şubeler Platformu Dönem Sözcüsü ve SES Bursa Şube Başkanı Ergin Uygun yaptı.

Uygun, AKP'nin politikalarına muhalefet eden herkesin sudan bahanelerle sindirilmeye ve baskı altına alınmaya çalışıldığını söyledi. AKP için en büyük engellerden birinin KESK'in emek ve demokrasi mücadelesi olduğunu dile getiren Uygun, 4688 Sayılı Yasa'ya karşı mücadele ettikleri bir süreçte bu baskınların ve gözaltıların yaşanmasının tesadüf olmadığını söyledi.

Adana

İnönü Parkı'nda KESK Adana Şubeler Platformu'nun çağrısıyla biraraya gelen kurumlar basın açıklaması gerçekleştirdi.

Basın açıklamasını SES Adana Şube Başkanı Muzaffer Yüksel okudu. Eyleme DİSK, Türk-İş, TMMOB, Adana Tabip Odası, İHD'nin yanı sıra ilerici ve devrimci güçler de destek verdi.

Eskişehir

İl Sağlık Müdürlüğü önünde toplanan ilerici ve devrimci güçler Hamamyolu Saat Kulesi'ne yürüdü.

BDSP, DPG, EHP, Halkevi, HDK, ÖDP, PDD ve TKP'nin örgütlediği eyleme DHF de destek verdi. Eyleme yaklaşık 150 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul – İzmir – Bursa – Adana-Eskişehir

Düzen yargısı “görevini” yaptı...

Dink cinayetinde katliamcı devlet aklandı!

Hrant Dink'in 19 Ocak 2007 tarihinde genel yayın yönetmenliğini yaptığı *Agos Gazetesi*'nin önünde katledilmesinin ardından açılan davada düzen yargısı katliamcı devlet geleneği ve kontrgerilla gerçeğini aklayan bir kararın altına imza attı.

Dink cinayetinin tetikçisi Ogün Samast'ı Çocuk Mahkemesi'nde yargılayarak, 11 yılda serbest kalabileceği 22 yıl 10 aylık “cezaya” çarptıran, “silahlı örgüt üyesi olmak” suçlamasından ise beraat ettiren düzen yargısı benzer bir kararı Yasin Hayal ve Erhan Tuncel'in yargılandığı davada da verdi.

14. Ağır Ceza Mahkemesi'ndeki davanın 17 Ocak günü görülen karar duruşmasında mahkeme heyeti, sanıkların tümüne “silahlı örgüt üyeliği” suçlamasından beraat kararı verdi. Böylece mahkeme davayı ‘basit bir cinayet’ olarak tanımlayarak, MİT'ten Emniyet ve JİTEM'e kadar devletin onlarca kurumunun cinayetle ilgili sorumluluğunu örtbas edecek bir karar aldı.

Pervasızlıkta bununla da yetinmeyen cemaat yargısı, Erhan Tuncel için “içerde yattığı süreyi gözönünde bulundurarak” tahliye kararı verdi.

Devlet geleneğine ve kontrgerilla gerçeğine aklama

Her aşaması Hrant'ın gerçek katili devletin aklanmaya çalışılmasına sahne olan davada sadece sanık Yasin Hayal hakkında “tasarlayarak adam öldürmeye azmettirmek” suçundan ağırlaştırılmış hapis cezası verildi. Hayal hakkında “Orhan Pamuk'a tehdit”ten 3 ay, “ruhsatsız silah bulundurmak”tan 6 ay hapis cezası verilirken, polis muhbiri Erhan Tuncel ise Mc Donald's'ın bombalanması nedeniyle 10 yıl 6 ay hapis cezasına çarptırıldı.

Dava kapsamında yargılanan sanıkların tümü “silahlı örgüt üyeliği” suçlamasından beraat etti. Böylelikle, ortaya saçılan kirli ilişkiler ağıyla dava

17 Ocak 2012 | Beşiktaş

süresince defalarca tescillenen katliamcı devlet geleneğinin ve çeteleşmiş devlet gerçeğinin üzeri kapatılmak istendi.

Çetin: “Bizim için dava bitmedi”

Dink davasına ilişkin verilen kararın ardından adliye önünde açıklama yapan Dink Ailesi'nin avukatlarından Fethiye Çetin, siyasi cinayetler üzerine kurulu devlet geleneğinin sürdüğünün görüldüğünü söyledi. Gerçek suçluları ortaya çıkarmak için mücadeleye devam edeceklerini vurgulayan Çetin, “biten dava değil komedi dosyasıdır. Bizim için bu dava bitmemiştir” ifadelerini kullandı.

Agos'a yürüyüş

“Hrant'ın Arkadaşları”nın çağrısıyla sabah saatlerinden itibaren Beşiktaş'taki İstanbul Adliyesi önünde bekleyen yüzlerce kişi, davanın sonuçlanmasının ardından öfkeli sloganlar eşliğinde Şişli'deki *Agos* gazetesinin önüne yürüdü.

Mahkemenin kararına tepki gösteren ilerici sol güçler, “Hrant için, adalet için!”, “Katil devlet hesap verecek!” sloganlarını haykırdılar.

AKP'den yargı paketi

Adalet Bakanı Sadullah Ergin, AKP hükümetinin “yeni yargı paketini” açıkladı.

Basit suçlar yüzünden hakim karşısına çıkma zorunluluğunun kaldırılacağını ve ön ödemenin kapsamını genişlettiklerini açıklayan Ergin, kaçak elektrik kullanımının da “karşılıksız yararlanma” suçuna dönüştürülmesinin düşünüldüğünü söyledi. Bu uygulamada da hapis cezasının miktarının değişmediğini, yani 2 yıldan 5 yıla kadar olduğunu sözlerine ekledi.

Molotofkokteyli ‘silah’ sayılacak

Ergin, yargı paketine yeni suçlar eklendiğini de açıkladı. Pakette molotofkokteylinin silah ve patlayıcı madde kapsamında suç sayıldığını belirtti. Buna göre, sokak ortasında infazlarda zaten pervasız davranan polis artık molotofkokteyli kullanılan eylemlerde de silah kullanabilecek.

Bakan, “örgüte üye olmamakla birlikte örgüt adına suç işleme” durumu için bir suç terkip edildiğini, örgüt üyeliğinden verilecek cezanın ise yarı oranında indirilmesinin öngörüldüğünü söyledi.

Büyük bir ikiyüzlülükle yayın durdurmanın kaldırılacağını söyleyen Ergin, basın-yayın yoluyla işlenen suçlar konusunda kesinleşmiş olan mahkumiyet hükümlerinin infazının erteleneceğini de “müjdeledi”.

Son dönemde faşist baskı ve terörün vardığı boyut ise, “yargıda yenilik” nidaları atan dinci-gerici sermaye hükümetinin, Kürt halkına ve devrimci-ilerici güçlere karşı “yargı kılıcını” kullanmaktan bir an bile geri durmayacağını açıkça gösteriyor.

Katledilmediysen yargılan!

28 Aralık 2011 gecesi Şırnak'ın Uludere ilçesi Roboski Köyü'nde 34 köylüyü bombalar yağdırarak katleden devlet, bombardımandan sağ kurtulan Davut, Servet ve Hacı Encü'yü ifadeye çağırdı.

Kendilerine “pasaport kanununa muhalefet”, “sınırı yasadışı yollarla ihlal etme” ve “ülkeye sınırdan kaçak mal sokma” suçlaması yöneltilen üç kişiye bir gün süre tanındı. 14 Ocak günü Gülyazı Alay Komutanlığı'ndan telefonla arandıklarını söyleyen Davut Encü, Uludere katliamından sağ kurtulan Servet ve Hacı Encü'nün de arandığını belirtti.

Karadağ cinayeti davasında 6. duruşma...

Düzen yargısı katilleri aklama çabasında!

TKİP militanı devrimci işçi **Alaattin Karadağ**'ın 19 Kasım 2009 tarihinde Esenyurt-Avcılar polisi tarafından sokak ortasında kurşunlanarak katledilmesinin ardından açılan davanın 6. duruşması 13 Ocak günü Bakırköy 9. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görüldü.

Delillerin saklandığı ve karartıldığı teşhir oldu

BDSP, Karadağ Ailesi ve ÇHD İstanbul Şubesi Karadağ Dava Takip Komisyonu üyesi avukatların da katıldığı duruşmada, daha önce defalarca kez talep edilmesine rağmen bulunamayan Karadağ'ın giysilerinin Özel Yetkili Beşiktaş Cumhuriyet Başsavcılığı'nda bulunduğu belirlendi. Bu giysiler üzerinde polis kriminal laboratuvarınca yapılan ve geçmiş duruşmalarda mahkemeye iletilmeyen atış mesafesi ile ilgili 26.11.2009 tarihli rapor örneği de bu celsede açığa çıktı ve mahkeme heyetince okundu. Karadağ'ı katledenlerin de polis olması nedeniyle polis tarafından hazırlanan kriminal raporun güven vermediğini belirterek yerine Adli Tıp Kurumu raporu isteyen Karadağ'ın avukatları, Adli Tıp Kurumu'ndan yeniden atış mesafesi tayini konusunda rapor talebinde bulunulmasını talep ettiler

Olay yeri görüntüleri silinmiş(!)

Duruşmada ortaya çıkan önemli bilgilerden bir diğeri ise, resmi yazışmalarla sabitlenmesine rağmen Terörle Mücadele Şube Müdürlüğü tarafından olay yeri ve çevresini MOBESE görüntülerinin gönderilmemesi oldu.

Görüntülerin mahkemeye getirilmemesine ilişkin TEM'in mahkemeye yazdığı yazı ise delillerin karartılması çabasını aleni biçimde gözler önüne serdi. Yazıda, "Görüntülerin ortalama 10 günlük kaydının saklandığı ve bu nedenle bu yere ilişkin olay anını gösterir mobese ve kamera görüntülerinin mevcut olmadığının bildirildiği" söylendi.

Karadağ'ın avukatları ise TEM'nin daha önce "kayıtlar bizde" dediğini hatırlatarak, buna rağmen görüntüleri iletilmemesinin, kayıtların saklanmış ya da silinmiş olduğu anlamına geldiğine işaret ettiler. Her iki durumun da suç olduğunu vurgulayan avukatlar, bu görüntüleri saklayanlar veya silenler hakkında mahkemenin suç duyurusunda bulunmasını talep ettiler.

Avukatların olay yeri keşif kararı talebi ise bir kez daha sürüncemede bırakılarak mahkeme heyeti tarafından kabul edilmedi.

Duruşmada Cengiz Yeşilirmak ve Hatice Yıldız isimli kişiler tanık sıfatıyla ifade verdiler. Olay akşamı kurşunla yaralanan dolmuş şoförü İsmail Durmuş'un kullandığı minibüste bulunan Yeşilirmak, savcılıktaki ifadesiyle örtüşmeyen çelişkili bir ifade verdi. Sanık polis Oğuzhan Vural'ın avukatı tanığa yönlendirici sorular da sorarken, Yeşilirmak'ın adliye içerisinde polislerle birlikte hareket etmesi de kurgulanan tezgahı gözler önüne serdi.

Tutuklama talebi yine reddedildi

Duruşmanın sonunda söz hakkı tanınan Alaattin Karadağ'ın kardeşi **Abdullah Karadağ** ise sanık polis Oğuzhan Vural'ın tutuklanmasını talep etti. Türkiye'de demokratik haklarını kullanmaya çalışan birçok kişinin sudan sebeplerle tutuklandığını, kardeşini katleden polisin ise şu anda tutuksuz yargılandığını hatırlatan Karadağ, üniversite öğrencisi Cihan Kırmızıgül'ün puşi taktığı için 23 aydır tutuklu bulunmasını örnek gösterdi.

Mahkeme heyeti davanın bir sonraki duruşmasını 27 Nisan 2012 tarihine erteledi.

"Katillerin yakasını bırakmayacağız!"

Davanın ardından Bakırköy Adliyesi bahçesinde duruşmayı değerlendiren bir açıklama yapıldı.

Avukatlar adına açıklama yapan **Av. Zeycan Balcı Şimşek**, duruşmada iki önemli gelişme olduğunun altını çizerek şöyle konuştu:

"Bunlardan birincisi, atış mesafesini ortaya çıkaracak olan Alaattin Karadağ'ın vurulduğu sırada üzerinde olan kıyafetlerin ortaya çıkarılmış olmasıdır. İkincisi ise, MOBESE kayıtlarının polis tarafından saklandığının ya da silinmiş olduğunun ortaya çıkmasıdır. Bu iki durum da polisin delilleri saklayarak veya silerek suç işlediğini göstermektedir"

Polislerin davada hem yargılanan hem de soruşturmayı sürdüren konumunun meşru olmadığına ve delileri ortaya çıkarmayarak kendilerini aklamaya çalıştığını vurgulayan Şimşek, mahkemenin de bu duruma göz yumduğunun altını çizdi. Şimşek, BDSP çalışan Esin Yıldız'ın Esenyurt polisi tarafından özel olarak hedef gösterilerek tutuklanmasını da hatırlatarak, faşist baskı ve terörün geldiği boyuta işaret etti.

Karadağ Ailesi adına söz alan **Abdullah Karadağ** ise, "Bütün kararlılığımızla davayı takip edeceğiz, katillerin yakasından ellerimizi bırakmayacağız" şeklinde konuştu.

EHP adına da bir konuşma yapıldı. Davanın peşini bırakmayacaklarını vurgulayan EHP sözcüsü, Kürt halkı üzerinden yaşanan baskı ve tutuklama terörüne de dikkat çekerek, adaletsizliğe karşı birleşik mücadele çağrısında bulundu.

Kızıl Bayrak/İstanbul

"İnfazları ve katilleri unutmayacağız!"

Katliamlar, kayıplar, ülkenin dört bir yanında açılan toplu mezarlar ve sokak ortasında infazlar müvekkilimiz Alaattin Karadağ'ın afiş asarken polis tarafından neden öldürüldüğünü kavramak adına önemli argümanlardır. Müvekkilimiz kolluk tarafından görev ve yetkisi aşılarak katledilmiştir. Ne var ki yargılamanın başından geldiği noktaya kadar yargılanan tek sanık olan polis Oğuzhan Vural'ın aklanması, kollanması, delillerin saklanması ve karartılmasında kolluğun titizlikle çalıştığı, ne var ki minareyi çalarken kılıfını hazırlamadığı ortaya çıkmıştır. Keza 13 Ocak 2011 tarihinde gerçekleşen duruşmada çarpıcı belgeler ortaya çıkmıştır. Çünkü biz Karadağ ailesinin avukatları olarak 24 Kasım 2009 tarihinde Büyükçekmece Cumhuriyet Savcılığı'na dilekçe vererek MOBESE ve çevre işyerleri kayıtlarının derhal soruşturma dosyasına getirilmesine dair talepte bulunmuştuk. Savcılık bu talep doğrultusunda kolluk birimlerine müzekkere yazarak kamera kayıtlarını istemişti. Güvenlik Şube Müdürlüğü kamera kayıtlarının Terörle Mücadele Şube Müdürlüğü'ne teslim ettiğini ve kayıtların TMS'den istenmesi gerektiğine ilişkin belge göndermişti. Bu gelişme üzerine, talebimiz doğrultusunda kamera kayıtları istenmiş ve Terörle Mücadele Şube Müdürlüğü mahkemeye göndermiş olduğu cevabi yazıda kayıtların "olaydan 10 gün sonra silindiğini" belirtmiştir. Bu gelişme burjuva hukuk düzeninde dahi tam bir skandaldır! Mobese kayıtlarının silinmediğinin aksine bilinçli ve delil karartmak amacıyla saklandığını düşünmekle birlikte kayıtlar silinmiş olma ihtimali dahi açıkça görevi kötüye kullanmaktadır. Bir başka ifadeyle kamera kayıtlarının silinmiş olması büyük bir suçtur, saklanması daha büyük bir suç! İlkinde bizzat kolluk delil karartmıştır, ikinci durumda ise maddi gerçeğin açığa çıkmasını engellemiştir. Bu nedenle kamera kayıtlarının ortaya çıkarılmaması halinde soruşturmayı yürüten savcılık hakkında ve hem de görevli tüm kolluk birimleri hakkında suç duyurusunda bulunacağız.

Müvekkilimiz Alaattin Karadağ'ın üst giysileri olayın vuku bulduğu iki yıldan beri aranmakta ne var ki bir türlü bulunamamaktaydı. Israrlı taleplerimiz sonunda üst giysilerin ilginç bir biçimde Özel Yetkili Ağır Ceza Mahkemesi'nin emanetinde olduğu ortaya çıkarılmıştır. Bu celse ortaya çıkarılan daha da ilginç olan gelişme ise savcılığın talimatı olmaksızın ve bugüne kadar dava dosyasına girmeyen ve olaydan hemen sonra Emniyet Müdürlüğü Kriminal Dair Başkanlığı tarafından hangi talimata istinaden ve ne amaçla yapıldığı belirsiz olan atış mesafesi tayini raporu oldu.

Yine mahkeme dosyasına gelen ve belgeler arasındaki bir başka önemli gelişme ise sanık polisin el swaplarının alınamamış olmasıdır. Anlaşılmaktadır ki olaydan hemen sonra delilleri karartmak amacıyla sanık polis ellerini temizlemiştir.

Duruşmada yine iki tanık dinlenmiştir. Tanıklardan biri polislerle kolkola duruşma salonuna girmiş ve adliyeden polislerle ayrılmıştır. Diğer bir tanık ise ciddi şekilde korkutulduğundan hiç tanıklık yapamamıştır. Bugüne kadar geçen tüm celselerde belli olmuştur ki yargılama ne adil ne doğru... Yargılama düşman ceza hukuk prensiplerine göre yapılmakta olup sonuç cezasızlıktır. Burada cezasızlıktan kasıt sanık polislerin ya hiç ceza almamasını ya da ceza almalarına rağmen cezanın göstermelik ve gerçek yargılamaya hizmet etmemesidir. Bu davada da görünen odurki sonuç CEZASIZLIK'tır!

35 köylünün Uludere'de katledilmesinin ardından katliamı hazırlayanlardan tek bir kişinin tutuklanmamasına rağmen bu katliamı protesto eden, basın açıklaması yapan yüzlerce kişinin tutuklanması, bu katliam sırasında ölmeyen köylüler hakkında soruşturma başlatılması düşman ceza hukukunun tahayyülleridir. Yine dün karara çıkan ve olayda hiçbir örgütün bulunmadığı, bir sanık hariç neredeyse tüm sanıkların beraat ettiği, Emniyet Müdürlüğü istihbarat müdürlerinin davada yargılanmadığı Hrant Dink'in yargılmasında da siyasi iktidar tavrını net biçimde ortaya koymuştur. Hem Hrant Dink hem müvekkilimiz Alaattin Karadağ sokak ortasında siyasi iktidar tarafından öldürülmüştür. Biz davaların sonucu ne olursa olsun bu infazları ve bu katilleri unutmayacağız.

*Zeycan Balcı Şimşek
ÇHD MYK üyesi ve Karadağ Ailesi avukatı*

Katiller serbest bırakılır, hafızalar silinemez!

Alaattin Karadağ'ın yargısız infazı üzerine açılmış olan davanın son duruşması, soruşturma aşamasının ilk günlerinden bu yana dile getirdiğimiz önyargılarımızda ne kadar haklı olduğumuzu gösteren bir duruşma olarak kayıtlara geçmeli. Kurgusal tanık ifadeleri, kaybolan, saklanan, tahrip edilen deliller, ısrarla kabul görmeyen taleplerimiz bütünlüklü değerlendirilince gelenekselleşmiş bir yargılama pratiğinin tekrarı yaşadığımızı söylemek mümkün.

Kanımızca, son duruşma, bu zamana kadarki en önemli duruşmalardan biriydi. Çünkü yargılama sürecinin ilk gününden beri yanıt aradığımız sorulara, farklı bir eksende de olsa, bu celse itibarıyla "açıkça" yanıt verilmiş oldu. Bu yanıtlar, hukuksal anlamda maddi gerçeğin açığa çıkmasının önüne geçecek bir nitelik taşısa da, bu aşamadan sonra, bir yargısız infazla karşı karşıya olunduğu gerçeğinin aksini kimse iddia edemez. İlerleyen aşamada nasıl bir karar alırsak alalım, kamuoyu ile de paylaştığımız gelişmeler, A. Karadağ'ın katledilmesi konusuna duyarlı bütün kesimler için bir şeffaflık yaratmıştır.

Nedir bu gelişmeler? Burada tarihleri de içeren teknik bir anlatım yapmakta fayda var. Alaattin Karadağ'ın 19 Kasım'da öldürülmesinden çok kısa bir süre sonra soruşturma sürecine müdahil olundu. A. Karadağ'ın ölümünü takip eden günlerde, tam 23 Kasım 2009 günü savcılığa verdiğimiz bir dilekçe var. Bu dilekçenin talepler kısmında, "**MOBESA kayıtları başta olmak üzere, çevrede kamera bulunan işyerlerinin kamera kayıtlarının dosya kapsamına alınması gerektiğini**" yazmıştık. Büyük puntolarla ve koyulaştırarak yazdığımız bu talep, savcılığa kabul edilmiş ve 24 Kasım 2009 günü, soruşturmayı yürütmekle görevli kolluğa bu konuda talimat verilmişti. Talimat yazılı verilmiş ve elden teslim edilmişti. Bütün bu bilgi ve belgeler dosyada mevcut! Ancak, sözkonusu talimatı izleyen günlerde dosyaya ne bir görüntü CD'si, ne de bir yazılı yanıt geldi. Ta ki talimat yinelenene kadar... 9 Aralık 2009 tarihinde, bu sefer talimata yazılı bir yanıt verildi ve bu yanıt içeriğinde sözkonusu görüntülerin Terörle Mücadele Şube Müdürlüğü'nce incelendiği belirtildi. Bu yanıt da dosya kapsamında mevcut. Bu yazışmaların üzerinden geçen yıllara rağmen, halen gelmeyen, bir türlü bulunamayan bu görüntülerle ilgili nihayet dava aşamasında bir yanıt verildi. Yanıt içeriğinde kısaca, "MOBESA görüntüleri 10 gün saklanır, 10 gün içerisinde silinir" denilmiş. Peki, 9 Aralık günü verilen yanıt ne anlama geliyor? Olaydan 22 gün sonra yazılmış yanıtta bu görüntülerin incelendiği söylenmemiş miydi? Ayrıca savcılık makamı olaydan 5 gün sonra talimat vermişken, "görüntüleri saklayın, bana getirin" demişken, bu görüntüleri "kim, hangi hakla, kimden aldığı yetkiyle" silmiştir? İşte bizlerin kafalarındaki sorulara verilmiş kocaman bir yanıt! Emniyet Kurumu; "görüntüleri silmiş olsun ya da olmasın", bu görüntülerin dosyaya girmesini istemiyor! Bu durumda gerçeklerin üzerinin örtülme istendiği yorumuna gitmek hiçbirimizi komplocu ya da paranoyak yapmamaktadır. Gerçekler örtülme istenmeseydi, sözkonusu kamera görüntüleri daha Kasım 2009'da dosya kapsamına girmiş olurdu.

Son duruşma gerçekten de en önemli delilin karartıldığını/yani geri dönüşsüz bir biçimde imha edildiğini ya da saklandığı ortaya koymuş oldu. Peki bu durumdan kimi sorumlu tutacağız? Kanımızca, Emniyet Kurumu'ndan önce bu durumun sorumlusu soruşturmayı yürütmüş olan savcılık makamıdır. Çünkü yine, 23

Kasım 2009 tarihli dilekçemize bakılacak olursa; bizler, "polis bu olayda taraf olduğunu, soruşturmada el çektiler ve başka bir kolluk görevlendirilmezse bu tür sonuçların yaşanacağını" belirtmiştik. İsrarcı uyarı ve taleplerimizi dikkate almayan savcılık makamı, polis maddi gerçeğin açığa çıkmasına yarayacak delilleri karartmasına zemin yaratmıştır.

Gelinen aşamada, kamera görüntüleri için bir yazı da Özel Yetkili Beşiktaş Cumhuriyet Başsavcılığı'na yazılmıştır. Çünkü yine, ilk günden beri aradığımız ama bir türlü bulamadığımız, dava için özel öneme sahip üst giysiler, en sonunda buradan çıkmıştır! Belki kamera görüntülerinin de akibeti benzerdir diyerek bir yazı da buraya yazıldı. Ancak bu yazı yanıtı da olumsuz geldiği koşulda, gerek savcılık makamı, gerekse Emniyet Müdürlüğü hakkında suç duyurusunda bulunacağız.

Yine bu son duruşma Emniyet Müdürlüğü'nün "görevli olduğu bu soruşturma" yetkisinin sınırlarını aşan bir özel önemle ilgilendiğini de gözler önüne sermiştir. Alaattin'in giysilerini bulmak için gösterdiğimiz yoğun çaba sırasında, dosyaya Emniyet Müdürlüğü'nün bir kriminal inceleme raporu sunulmuştur. Rapor 2009 tarihli bir savcılık esasına sahip değildir. Bir talimata binaen hazırlanmamıştır. Emniyet Müdürlüğü soruşturma aşamasına öyle özel bir ilgi göstermiştir ki, "kimse kendisinden istememesine rağmen" bir rapor bile hazırlamıştır. Ama ne hikmetse bu tarihe kadar raporu dava dosyasına sunmaktan

kaçınmıştır.

Duruşmada yaşanan bir diğer gelişme ise, minibüs şoförü İsmail Durmuş ile ilgilidir. İsmail Durmuş, bilindiği gibi olay gününden beri vücudundaki kurşunla yaşamaktadır. Adli Tıp'tan gelen rapor, bu kurşunun çıkartılması için yapılacak tıbbi müdahalenin Durmuş'un hayatını tehlikeye sokacak bir risk içermediğini ifade etmektedir. Mahkeme bu konuda bir ara karar kurmuş, ancak kurşunun çıkıp çıkmaması İsmail Durmuş'un onayına bırakılmıştır. Bir anlamda, gerçeğe ulaşılabilecek en önemli delil, şu an İsmail Durmuş'un kararına kalmıştır.

Duruşmadaki diğer başlıklar ise daha önceki duruşmaların birer tekrarıdır. İki tanık dinlenmiş, daha önce savcılıkta ve emniyette ifade vermiş olan tanığın ifadesi, önceki ifadeleri ile baştan aşağı çelişmektedir. Keşif talebimiz yine kabul görmemiş, sanığın tutuklanması talebimiz, yine reddedilmiştir. "Puşu taktığı" için, "parasız eğitim" pankartı açtığı için aylarca tutuklu yargılanan üniversite öğrencileri varken, Uludere'de yaşananları protesto ettiği için tutuklanan emekçiler varken, cinayetle yargılanan ve başından beri "öldürdüğünü" reddetmeyen bir şahsın tutuksuz yargılanması hukuk düzeninin çifte standarta dayanan uygulamasının artık gülünç bir ifadesidir.

Son olarak; bilindiği üzere A. Karadağ'ın son duruşmasının görülmesinden birkaç gün sonra Hrant Dink cinayeti davasında karar verildi. Daha önce de defalarca yaşandığı gibi, bu kez de katiller cezasız bırakıldı. Dink cinayetinin gerisindeki suç örgütü görmezden gelindi, azmettiriciler, bu cinayetin düşünsel mimarları ve daha birçokları burunları kanamadan yargı sürecinden sıyrılıverdiler. Hrant Dink'in ölüm yıldönümüne günler kala açıklanan kararlar adeta Dink'e ve yalnızca O'na da değil, Dink'e sahip çıkan toplumsal kesime bir kurşun da yargı mekanizması eliyle sıkılmış oldu. Ancak gerçekler gizlenebildi mi? Katiller aklandı mı? Elbette gerçekler hala ortada ve elbette bu toplumun duyarlı kesimleri gerçek katillerin kimler olduğunu asla unutmayacak! Gerçekten de Emniyet Kurumu ancak kamera görüntülerini kaybedebilir, mahkemelerde ancak katiller serbest bırakılır, ama bizlerin hafızasını hiçbir koşulda silemez!

Ş. Ceren Uysal

ÇHD İstanbul Şube YK üyesi ve Karadağ Ailesi avukatı

BDSP: "Hesap soracağız!"

BDSP, Karadağ cinayeti davasının 6. duruşması öncesinde Bakırköy Adliyesi önünde eylemdeydi.

"Karadağ cinayeti aydınlatılsın! Katilleri yargılsın!" pankartı açılarak gerçekleştirilen basın açıklamasında, Karadağ'ın katledilmesinin ardından gelişen yargı sürecinin her safhasının, polis terörü ve cinayetlerinin bu düzenin değişmez gerçeği olduğunu bir kez daha gösterdiği ifade edildi.

Sınırsız yetkilerle donatılarak adeta katletmeye programlanan polislerin düzenin mahkemelerince açık biçimde aklanmasına örnek oluşturan davanın 6. duruşmasının, aynı zamanda Kürt halkına ve ilerici-devrimci güçlere dönük faşist baskı ve terörün dizginlerinden boşaldığı bir dönemde

gerçekleştiğine değinilen açıklamada şu ifadelerle yer verildi:

"Polis devleti uygulamalarına sarılarak baskı ve sömürüyü derinleştirmek isteyen düzen güçlerinin kirli oyunlarını bozmak için, polis terörü ve cinayetlerinin etkin biçimde teşhir edilmesi gerekmektedir. Karadağ cinayeti davasını sahiplenmek, davayı polis terörü ve cinayetlerine karşı güçlü bir mücadele zeminine çevirmek emekten yana tüm güçlerin omuzlarında ortak bir sorumluluk olarak durmaktadır"

EHP, PDD ve Munzur Çevre Derneği'nin destek verdiği açıklamanın ardından sloganlar ve marşlar eşliğinde duruşma sonuna dek adliye önünde beklenildi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

“Esin Yıldız serbest bırakılsın!”

8 Ocak günü Uludere katliamını lanetlemek amacıyla Esenyurt'ta gerçekleştirilen eylemde gözaltına alınan Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP) çalışanı Esin Yıldız'ın tutuklanması 12 Ocak akşamı Köyiçi'nde protesto edildi.

Esenyurt Köyiçi Meydanı'nda BDSP tarafından yapılan basın açıklamasında, tutuklama terörü teşhir edilirken, tutuklamaya giden süreçteki gözaltının, Uludere katliamı protestosunda gerçekleşmiş olmasının devletin katliamının hiç de “kaza” olmadığı açık ifadesi olduğu belirtildi. Bu zihniyete karşı mücadelenin tek yolunun “İşçilerin birliği halkların kardeşliği” temelinde örgütlenmek olduğu ifade edildi. Alaattin Karadağ'ı sokak ortasında katledenin de, Uludere'de yoksul köylüleri bombalayanın da, Esin Yıldız'ı keyfi olarak tutuklayanın da aynı katliamcı terörist zihniyet olduğu vurgulandı.

Eyleme Partizan, Halkevleri, SODAP ve YDİ Çağrı destek verdi.

Tutuklamaya itiraz reddedildi

Sınıf devrimcisi Esin Yıldız'a dönük tutuklama kararına avukatları tarafından 14 Ocak günü yapılan itiraz reddedildi. Üst mahkeme konumundaki ilgili Asliye Ceza Mahkemesi hakimleri, keyfi tutuklama kararının uygulanmasına devam edilmesi yönünde karar verdi.

Yıldız'ın avukatları hukuksal prosedür içerisinde tutuklama kararına dönük itirazlarına devam edecekler.

Sınıf devrimcisi Esin Yıldız, Bakırköy Kapalı Kadın Hapishanesi'nde B-5 numaralı koğuşa yerleştirildi.

Devrimci ve ilerici güçlerin Esin Yıldız ile dayanışmayı yükseltmek amacıyla kullanabileceği iletişim bilgileri şöyle:

Esin Yıldız
B-5 / Bakırköy Kapalı Kadın Hapishanesi
Bakırköy - İstanbul

Esenyurt'ta işçi toplantısı...

Esenyurt İşçi Kültür Evi'nde, 15 Ocak Pazar günü asgari ücret ve Ocak ayı zamlarını konu alan bir işçi toplantısı gerçekleştirildi.

Toplantıya, katılımcılara “ücret nedir?” sorusu sorulup, tek tek cevaplar alınarak başlandı. Sunumda ücretin nasıl belirlendiği ve neye tekabül ettiği anlatıldı. Ardından “asgari ücret” üzerine bir sunum yapıldı. Asgari ücretin ne ifade ettiği, neye göre belirlendiği, asgari ücreti oluşturan ve belirleyen faktörler sıralandı.

Toplantıda ayrıca bu sefalet ücretlerine karşı nasıl bir mücadele hattı oluşturulması gerektiği üzerinde duruldu. İşçi ve emekçilerin, bu düzende ücretli köleliğe mahkum edildiği, patronların karın doyuracak ve temel yaşamsal ihtiyaçları karşılayacak bir ücret vermediğinin altı çizildi. Bunun nedenine ilişkin ise büyük oranda işçilerin örgütsüz olmasına işaret edildi. İşçilerin yan yana gelmediği, mücadele etmediği koşullarda, bu sömürü düzeninde sefalet ücretlerinin değişmeyeceği vurgusu yapıldı.

Sunumların ardından, işçilerin çoğunluğunun katıldığı canlı tartışmalar yapıldı. Tartışmalarda, mücadelede etkin araçlardan birinin fabrika komiteleri olduğu vurgusu öne çıktı. Ayrıca fabrika komitelerinin, işçilerin birlikte hareket etmesini en güçlü şekilde sağlayacağı, sadece zam sürecinde değil, diğer sorunlara karşı da işçiler için bir silah haline geleceği belirlendi. Fabrika komitelerinin sadece ücreti yükseltmek, çalışma koşullarını düzeltmek üzerinden değil, ücretli kölelik düzenini yıkmak içinde kullanılacağı vurgulandı. Gerçek ve kesin çözümün ise, ancak sosyalist bir düzende olacağı ifade edilenler arasındaydı.

Toplantı sonunda, Uludere protestosunda gözaltına alındıktan sonra tutuklanan BDSP çalışanı Esin Yıldız'a destek amaçlı maddi ve manevi destek çağrısında bulunuldu. Yaklaşık 3 saat süren toplantıya yaklaşık 40 işçi-emekçi katıldı.

Kızıl Bayrak / Esenyurt

“Katillerin aklanmasına izin vermeyeceğiz!”

Karadağ cinayeti davasında gelinen son süreç **BDSP ve ÇHD İstanbul Şubesi Karadağ Dava Takip Komisyonu** tarafından 14 Ocak günü düzenlenen basın toplantısıyla değerlendirildi.

ÇHD İstanbul Şubesi'nin Beyoğlu'ndaki binasında düzenlenen toplantıda ilk olarak sözü **BDSP** temsilcisi aldı.

Karadağ cinayeti davasının 6. duruşmasının yargı sürecinin bütününe yayılan mahkeme-polis işbirliği bir kez daha gözler önüne serdiğini belirten BDSP temsilcisi, katliamcı polislerin birçok delili açıkça kararttığının açıkça ortaya çıktığını söyledi. Düzen yargısının katilleri aklama çabası içinde olduğuna dikkat çekerek, katledilen Alaattin Karadağ ile ilerici ve devrimcilerin hesabının sorulması için bu düzenle hesaplaşılması gerektiğini vurguladı.

“Suç duyurusunda bulunacağız”

Toplantıda konuşan ÇHD İstanbul Şube Yönetim Kurulu üyesi **Av. Ceren Uysal** ise davanın duruşmada öne çıkan yanları aktardı.

Karadağ'ın katledildiği mahkemeye verilen dilekçede olay anına ilişkin görüntü kayıtlarının dosyaya alınmasını istediklerini söyleyen Uysal, görüntü kayıtlarının emniyette bulunduğu ortada olmasına rağmen görüntülerin olaydan sonra 10 gün içinde silindiği yanıtının verildiğine dikkat çeken Uysal, görüntüleri saklayanlar ve silenler hakkında suç duyurusunda bulunacaklarını sözlerine ekledi.

Son duruşmada, Karadağ'ın katledilmesinin ardından bulunamayan üst giysilerinin Özel Yetkili Beşiktaş C. Başsavcılığı'nda bulunduğu da ortaya çıktığını ifade eden Uysal, giysiler üzerinde polis kriminal laboratuvarınca yapılan ve geçmiş duruşmalarda mahkemeye iletilmeyen atış mesafesi ile ilgili 26.11.2009 tarihli raporun duruşma günü ortaya çıkmasının da düşündürücü olduğuna dikkat çekti. Polisin bu raporu kimin talimatıyla hazırladığının ve iki senedir niye saklandığının bilinmediğine vurgu yapan Uysal, Karadağ'ın üst giysilerinin saklanmasıyla yakın mesafeden hedef alınarak katledildiğinin ortaya çıkmasını engellemek amacı taşıdığını dile getirdi. Av. Uysal, atış mesafesinin tayiniyle ilgili Adli Tıp Kurumu'ndan yeni bir rapor isteyecekleri bilgisini verdi.

Uysal, keşif kararının ertelenmesi için herhangi bir neden olmamasına rağmen mahkemenin taleplerini reddettiğini belirtti.

“İnfazı gizlemeye çalışıyorlar”

ÇHD MYK üyesi ve Karadağ Ailesi avukatı **Zeycan Balcı Şimşek** ise, dava sürecinde polisin ve mahkemenin maddi gerçekliğin ortaya çıkmasını engellediğini belirtti. Saklanan MOBESE kayıtlarının emniyetin arşivlerinde olduğunu düşündüklerini söyleyen Şimşek, infaz gerçeğinin açığa çıkmasını engellemek için bu görüntülerin ortaya çıkarılmadığını sözlerine ekledi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Hugo Boss'ta kararlı direniş!

Sendikalaştıkları için işten çıkarılan Hugo Boss işçilerinin ESBAŞ önünde sürdürdükleri direniş 120'li günlere yaklaşıyor.

Hugo Boss'ta sendikal çalışma ve direniş

Dünyanın ünlü tekstil tekellerinden olan Hugo Boss fabrikasının işçi düşmanı yüzü geçtiğimiz aylarda yaşanan sendikalaşma çalışmasının ardından gün yüzüne çıkmıştı. Ege Serbest Bölge'de (ESBAŞ) kurulu bulunan ve 3600 kişinin çalıştığı fabrikada işçiler, TEKSİF Sendikası'nda örgütlenme çalışmaları başlatmışlardı. Bu sendikal faaliyetin açığa çıkması üzerine ise Hugo Boss tam bir işçi avı başlatarak kademeli olarak yüzlerce işçiyi işten çıkardı.

İşten çıkarma öylesine pervasız bir hal aldı ki sendikal işçilerin yanısıra sendikal olabileceğinden şüphelenilen, sendikal işçilerle akraba ve arkadaş olan birçok kişi kapı önüne kondu. Çalışan işçilere yönelik de baskı mekanizması devreye sokuldu. İşçiler aralarında sendika hakkında fısıldaşmaktan dahi çekinmeye, işten atılan arkadaşlarını aramaktan dahi korkmaya başladılar. Yine patron işçilere zorla sendikadan rahatsız olduklarına dair kağıt imzalatmaya çalışmış, imza atmayanları işten atmakla tehdit etmişti.

Bu pervasız saldırılara karşı, işten atılan sendikal işçilerin bir kısmı ise TEKSİF ile birlikte direnişe geçme kararı alarak patrona boyun eğmeyeceklerini dile getirdiler. 20 kadar işçi hergün ESBAŞ önüne gelerek sendikal çalışma hakları için direniyorlar.

4. ayına yaklaştı

Sendika hakkı için başlattıkları direnişleri 4. ayına yaklaşan işçiler yağmura-çamura, soğuk havaya rağmen direnişlerini kararlılıkla sürdürüyorlar. Direnişi sürdürdükleri alanın -üstü kapalı olmasına rağmen- açıklık olması ve çadır kurulmasının ESBAŞ yönetimince engellenmesi soğğun ve rüzgarın tüm şiddetiyle hissedilmesine neden oluyor.

Çadırın yanısıra ateş yakmak, çay demlemek-yemek yapmak gibi pek çok şey yasaklanarak işçilerin hareket alanları daraltılıyor. Asılan pankartlar ise para cezası tehditlerinin hedefi oluyor.

Hergün 13.30 ile 14.30 arası Hugo Boss'ta vardiya değişimi yaşanıyor. Sabah mesaisinde çalışan işçilerin çıkış, akşam mesaisinin giriş yaptığı bu saatlerde direnişçi işçiler pankartlarıyla ESBAŞ kapısına geçerek işçileri karşılıyorlar. İlk başta Türkçe, sendikal olma çağrılı pankartlar taşıyan işçiler bugün firmanın Alman menşei olması ve uluslararası kamuoyunun gündemine direnişi getirme çabası ile Almanca şiarlı pankartlar taşıyorlar.

Servisler ile geçen işçiler ise ispiyonlanma ve işini kaybetme korkusu ile direnişçi arkadaşlarına selam vermekten dahi çekiniyor. Ancak birkaç kişi gizlice el sallıyor ya da -çok ender de olsa- zafer işareti yapıyor. ESBAŞ görevlilerinin yanısıra Hugo Boss'un maaşlı güvenlik personeli de özellikle servis giriş çıkış saatlerinde büyük bir itina ile işçileri gözlemliyor. Belli ki selam verenleri hızla patronlarına bildirmek için fırsat kolluyorlar.

Aylardır direnişlerini kapı önünde sürdüren işçilerin en büyük sitemi ise dayanışmanın zayıflığı. Ne yazık ki sınırlı ziyaretler dışında Hugo Boss direnişi İzmir işçi ve emekçilerinden beklenen ilgiyi görebilmiş değil. Direnişçiler, serbest bölgede bulunan sendikal işyerlerindeki işçilerin dahi -ki aralarında Birleşik

Metal-İş de bulunuyor- direnişe destek sunmadığını, hatta gelip geçerken bir kornayı ya da el sallamayı dahi çok gördüğünü ifade ediyorlar.

İşçilere "sendika" zammı

Direniş zorluklara rağmen sürerken Hugo Boss patronu da boş durmuyor ve fabrikada çalışan işçilerin sendikalaşmasını önlemek için türlü yöntemleri devreye sokuyor. Son olarak ise işçilere %9 ile %11 arası zam yapılacağı ve bundan böyle işten çıkarma olmayacağı açıklamaları yapıldığı belirtiliyor. Zammın net olarak %15'i bulunduğu yönlü söylemler de mevcut. Her koşulda

bu zammın asıl sebebinin dışarıda süren direnişin ve içerideki sendikal çalışmanın yarattığı korku olduğu açık.

Hugo Boss patronu "İzmir'in en iyi zammını ben verdim" naraları atarak aslında işçileri sendikadan uzaklaştırmaya çalışıyor. Oysaki bu zammı yaptırmanın sendikal mücadele olduğu ortada.

Ancak tüm bu ayak oyunlarına karşı TEKSİF üyesi işçiler kazanana kadar mücadelelerini sürdürmekte kararlılar. ESBAŞ girişinde tüm olumsuz koşullara karşı direnişlerini sürdüren işçiler, İzmirli sınıf kardeşlerinin desteklerini bekliyorlar.

Kızıl Bayrak / İzmir

Billur Tuz'da oyun bozuluyor!

İzmir Çiğli'de Atatürk Organize Sanayi Bölgesi'nde kurulu **Billur Tuz'da Tek Gıda-İş Sendikası'**nda örgütlendikleri için işten atılan işçilerin direnişi sürüyor. 20'li günlerine ulaşan direniş ilk günkü kararlılığıyla devam ediyor.

Patronun herhangi bir görüşme talebi olmamasına rağmen işçiler morallerinin gayet yerinde olduğunu ve hiçbir fire vermeden direnişi sürdürdüklerini söylüyorlar. Direnişten rahatsız olan patron, bu durumdan kurtulmak ve fabrika önündeki direnişi kırmak için Çiğli Organize Sanayi patronlarından yardım istemiş.

Oyun bozuldu

Şu ana kadar hiçbir işçiyi yıldırılmayan patron çareyi taktik değiştirmekte bulmuş görünüyor. Görüştüğümüz işçiler patronun içeride çalışan sendika üyesi arkadaşlarına yönelik baskıların olduğunu söylüyorlar. Patronun, "Sendika üyesi işçiler içeride işi ağırdan alıyor ve yeni işe giren taşeron işçilerin üretimi hızlandırmasına engel oluyorlar, onlara işi öğretmiyor, işi zorlaştırıyor ve bu ağır iş yükünden dolayı yeni işe giren işçiler işi bırakıp kaçıyor" diyerek işçilere iş akitlerinin feshedildiğine dair tebligat imzalatmaya çalıştığını; işçilerin ise sendikanın talimatları doğrultusunda tebligatları yırtıp attığını belirtiyorlar.

Direniş köşeye sıkıştırdı

Billur Tuz patronu üretimde önemli sıkıntılar yaşıyor. Yeni işçiler işi bilmediklerinden yeterli miktarda üretim yapamıyorlar. Ayrıca eskiye oranla daha fazla elemana ihtiyaç duyan patron bu şartlarda çalışacak yeterli

sayıda eleman bulmakta da zorlanıyor. Daha önce işini beğenmeyip işten çıkardığı işçileri çalışmaları için işe geri çağırıyor. İşçi konusunda en son 16 Ocak gece vardiyasında yaşandı. Normal şartlarda tecrübeli işçilerin çalıştığı dönemde gece vardiyasında paketleme bölümünde 20 işçinin çalışması gerekiyor. Ancak bu bölümde gece vardiyasında sadece 11 işçi çalıştı. Yemekten sonra 5 kişi bu şartlarda çalışmayacaklarını söyleyerek işi bırakıp gittiler ve gece vardiyasında sadece 6 işçi çalışmış oldu.

Slogan birliği

Direniş alanına ziyaretler de sürekliliğini koruyor. İşçiler bu durumdan memnun olduklarını söylüyorlar. İşçiler her öğlen fabrika kapısının önünde toplanıp içeriye sloganlarını gönderiyorlar. Dikkat çekici olanı ise Savranoğlu Deri fabrikası işçilerinin son dönemde sık sık attığı "Adalet yoksa işgal edeceğiz" sloganının Billur Tuz işçileri tarafından da atılması. Ayrıca "Ya kepenkler incek ya sendika girecek", "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "Susma sustukça sıra sana gelecek!" sloganları da sıklıkla atılıyor. Saat 06.30-18.30 saatleri arasında fabrika önünde süren direnişte Savranoğlu işçilerinin ve Deri-İş Sendikası'nın dayanışması öne çıkıyor. Billur Tuz işçilerinin yemek ihtiyaçları Savranoğlu Deri fabrikası işçilerinin kazanlarda pişirdikleri yemeklerle karşılanıyor. Fabrika kapısındaki direniş alanında direniş çadırı da kurulmuş bulunuyor. Sendika, "patron ne yaparsa yapsın, biz buradayız, kazanana kadar da burada olacağız" diyerek kararlılığını belirtiyor.

Kızıl Bayrak / Çiğli

Sömürü ve kölelik cehenneminden bir kesit...

Adana'nın Büyük Saat Kazancılar Çarşısı'nda bulunan ayakkabıcı atölyelerinde çalışma koşulları köleliği andırıyor. Ayakkabı işçilerine reva görülen sömürü ve kölelik koşulları geçtiğimiz günlerde saya işçilerinin ses getiren iş bırakma eylemi sayesinde bir kez daha gün yüzüne çıkmış oldu.

Saya işçileri insanca çalışma koşullarından uzak, oldukça düşük ücretler karşılığında çalışıyorlar. Ortalama olarak bir sayacı, taneyi 1.5-2 TL arası fiyata diyor. İstanbul'da bu rakam 6-7 TL olabiliyor. İşin zorluğuna göre dikilen ayakkabı fiyatları değişebiliyor. Ancak 10 senedir bu fiyata diktiklerini belirten işçiler "Artık yeter" diyorlar. Aslında yine kendilerinin de ifade ettiği gibi istedikleri ücret artışı sadece şimdi aldıkları ücreti daha az saate çalışarak elde etmeye yetecek. Çünkü istedikleri kendilerine ayırabilecekleri bir parça zaman. Ailelerine, çocuklarına sevdiklerine zaman ayırabilmek istiyorlar. Çünkü şimdi ellerine geçen haftalık 150-200 TL'yi kazanabilmek için sabah 07.00'den gece 23.00'e yada 24.00'e kadar çalışmak zorundalar. Elleri geçen para, günlük 20 TL'yi bile bulmuyor. Ya da çoğunun yapmak zorunda kaldığı gibi, haftada 2 gün sabahlamak durumundalar.

Saya işçileri bu düşük koşullara katlanmak zorunda kalıyorlar. Ancak bunun da bir güvencesi yok. Sektörün özelliğine göre 6 ay çalışıp 6 ay ücretsiz izindeler.

Saya işçileri oldukça sağlıksız ortamlarda çalışmak zorunda kalıyorlar. Küçük odalarda pek çok işçi iç içe çalışmak zorunda bırakılıyor. Havalandırması olmayan, çoğu penceresiz ve küflü-nemli odalarda iş görmek zorundalar. Öyle ya patronlar için sadece önemli olan işinin görülmesi. İşçinin sağlığı ve durumu onları hiç mi hiç ilgilendirmiyor. Bu gerçeği bir kez daha saya işçileri örneğinde görüyoruz.

Bali gibi kimyasalların içinde ciddi hastalıklarla iç içe çalışan saya işçileri deyim yerindeyse ömür törpülüyorlar. Akciğer kanseri de dahil pek çok solunum sistemi hastalıklarına davetiye çıkaran bu kimyasallar içinse hiçbir koruyucu önlem yok. Çünkü bir kez daha şu gerçek karşımıza çıkıyor ki, kapitalizmde patronlar masraf olduğu için basit koruyucu önlemleri dahi almayı gerek görmüyorlar.

Böylesine sağlıksız koşullarda çalışan saya işçilerinin çoğu sigortasız. Sigortalı olmak yasal

haklarıken patronlar az sayıda yaptıkları sigortanın masraflarını da işçinin ücretinden keserek yapıyor. Denetim mi? Bu durumda da yine karşımıza sermaye devleti gerçeği çıkıyor. Denetim zamanlarında sigortasız işçiler başka bir mekana alınarak denetim göstermelik bir şekilde geçiştiriliyor.

Yanıcı kimyasallarla çalışan işçilerin doğrudan hastalık tehdidi yanında atölyede çıkabilecek yangın riski de hiç de az değil. Ve tabiki bunun içinde hiçbir tedbir yok. Bu şekilde 1996 senesinde yangından sonra anda kurtarılmış bir çocuk işçi, bugün hala orada çalışıyor.

İş kazalarının da sıkça yaşandığı bu atölyelerde işçilerin aynı zamanda yemek-tuvalet gibi insani ihtiyaçları temiz koşullarda elde etme şansları da yok.

Saya işçileri insanca bir çalışma mekanına sahip değiller. Buna bir de depreme dayanıksız ve oturulamaz raporu olan 1970'li yıllardan kalma binalarda, gözle görülebilir çatlakları göre göre çalışmak zorunda olmak ekleniyor.

Kesicileri, kalfaları, temizlikçileri, sayacıları, saraççıları ve frezecileriyle bir bütün olarak ayakkabı işçilerinin insani olmaktan uzak çalışma koşulları, onların nasıl bir köleliğe mahkum edildiklerini gösteriyor.

Tek seçenek örgütlü mücadele!

Saya işçileri bir adım attılar. Birlik olmaktan gelen gücün farkına vararak ortak taleplerle direniş yolunu seçtiler. Ve bu ilk adım, kendini şimdi de dernek örgütlenmesi olarak geliştirdi. İşçilerin kendi elleriyle yazdıkları dövizlerde yazılı olan "Birleşe birleşe kazanacağız!" şiarı bu dernek adımıyla somutlanmış olacak.

Saya işçilerinin direnişinin somut kazanımla bitmesi kuşkusuz çok anlamlı olacaktır. Ancak kendiliğinden tepkilerle gelişen bu hak arama mücadelesinin, dernek örgütlenmesiyle sonuçlanması şimdiden bu direnişin kazandığını göstermektedir.

Yine 15 yaşındaki genç bir işçiye "Biz dikmezsek bakalım ne yapacaklar?" derterek, üretimden gelen gücünü öğreten bu direnişin kazanımı, tüm Adana işçi sınıfının ortak kazanımıdır ve işçilere tutulması gereken yolu bir kez daha göstermektedir.

Saya işçileri isyan etti!

Adana Büyüksaat Ayakkabıcılar Çarşısı'ndaki Saya işçileri, "Bir çift ayakkabı kadar değerleri olmadığını" belirterek 12 Ocak günü iş bıraktı.

Sarıyakup Mahalle Muhtarlığı önünde bir araya gelen yüzlerce işçi, "İnsanca yaşamak için sadaka değil. Emegimizin karşılığını istiyoruz" pankartı açarak çarşıda dolaştı. İşçiler adına açıklamayı okuyan Mehmet Özyay, bodrum katlardaki küçük atölyelerde, günde 13-14 saat boyunca, çeşitli kimyasal maddeler teneffüs ederek iş güvencesi olmaksızın çalıştıklarını belirterek, haklarını alana kadar işe dönmeyeceklerini açıkladı.

Her türlü kimyasal, yanıcı ve kanserojen maddeler içerisinde hiçbir iş güvencesi olmaksızın çalıştıklarını ifade eden Özyay, "Bizler köle değil işçiyiz. Daha sağlıklı ve güvenli çalışma ortamlarında emegimizin karşılığını alarak üretim yapmak istiyoruz. Türkiye'nin her yerinde en küçük saya birim fiyatı 5 lira iken Adana'da bu fiyat 1 liraya kadar düşmektedir. Bu ağır ve sağlıksız çalışma koşullarında aldığımız ücret insan onurunu hiçe saymaktadır" dedi.

İşçiler komiteyi kurdu

İş bırakan saya işçileri 13 Ocak günü atölyelerden seçtikleri temsilcilerle bir toplantı gerçekleştirdi. Toplantı sonrası oluşan komite, kararlarını işçilere açıkladı. Yapılan açıklamada, toplantıda alınan "direnişe devam" kararı işçilere duyuruldu.

Öncelikli olarak yapılan işin taban fiyatlarına 1 TL eklenmesi, sigorta ve çalışma sürelerinin kısalmasını talep eden işçiler, komite kararı olmadan iş bırakma eylemine son verilmeyeceğini vurguladılar.

Saya işçileri, 14 Ocak Cumartesi günü mücadelelerini bir adım daha ileriye taşıdılar. Kendi aralarında seçtikleri komite işlevindeki heyet dernek örgütlenmesi yolunda ilk adımları attı. Somut adımlarının atılmasına başlanacak olan dernek ayakkabı işçilerinin bundan sonraki mücadelesinde önemli bir mevzi olacak.

Ayrıca işçilerin ortak tartışmaları sonucu heyet taleplerinde bir değişiklik kararı alarak, istedikleri zammı yapılan işe 1 TL üzerinden değil, %35 üzerinden belirledi.

Maltepe Belediyesi'nde direniş kazandı...**Mücadele sürececek!**

CHP'li Maltepe Belediyesi binası önünde 28 gün boyunca direnişlerini sürdüren taşeron işçilerinin mücadelesi sonuç verdi. İşten atmalara ve taşeron köleliğine karşı mücadele yürüten işçiler 17 Ocak'ta belediye yönetimiyle yaptıkları görüşmede, atılan işçilerin geri alınması ve taleplerin karşılanacağı sözünün verilmesinin ardından direnişlerini sonlandırdılar. İşçiler, taşeron köleliğine karşı mücadelelerine kararlılıkla devam edecekler.

Direnişe müdahale

Direnişin 24. gününde işçiler, polis ve zabıta saldırısıyla karşı karşıya kaldı. Sabah saatlerinde belediye önüne gelen işçiler polis ablukasıyla karşılaştı. Belediye yönetiminin talimatıyla direniş alanı abluka altına alındı. Polis-zabıta tehditlerine sloganlarla yanıt veren işçiler direniş alanındaki pankartları indirmek isteyen polis ve zabıtalara direndiler.

İşçilerin beklediği direniş alanı dozerle yıkılırken, tepki gösteren işçilerle zabıtalara arasında arbede yaşandı.

ÇHD'den destek

Direnişin 27. gününde destek için gelen BDSP ve Mücadele Birliği de işçileri yalnız bırakmadı. ÇHD İstanbul Şubesi destek ziyaretinde bulunarak basın açıklaması gerçekleştirdi. ÇHD adına basın açıklamasını okuyan Sevinç Sarıkaya, esnek çalışmanın getirdiği hak gasplarına değinirken, Maltepe Belediyesi'nde çalışan taşeron işçilerinin de kendilerine zorla imzalatılan geçici sözleşmelerle bütün haklarının gasp edildiğini ifade etti.

Bu hak gaspları karşısında Maltepe Belediyesi'ndeki taşeron işçilerin örgütlendiğini, fakat haklarını aradıkları için işten atıldıklarına vurgu yapıldı.

Belediye yönetiminden geri adım

17 Ocak günü, Maltepe Belediye Başkanı Prof. Dr. Mustafa Zengin'in tam yetki vermiş olduğu Danışmanı Yüksel Çiftçi ile görüşerek taleplerini açıklayan işçiler, atılan işçilerin geri alındığını ve pazartesi itibari ile işe başlayacakları sözünü aldılar. Ayrıca 45 saati aşan fazla çalışma sürelerinin mesai sayılması, iş ekipmanlarının (tulum, ayakkabı, yağmurluk, eldiven...) işçilere verilmesi, taleplerin görüşülmesi ve çözümü noktasında yapılabileceklerin değerlendirilmesi için kurulacak komisyon ile işçiler ve belediye yönetimi toplantı yapması kararlaştırıldı.

Bundan sonraki süreçte taşeronluk sisteminin kaldırılması için mücadelelerinin sendika çatısı altında süreceğini söyleyen işçiler başta belediye işçileri ve Maltepe halkı olmak üzere direnişe destek veren herkese teşekkür ettiler.

AKP önünde protesto

Direnişçi işçiler, AKP hükümetinin taşeronluk sistemine son vermesi için, Maltepe AKP İlçe Başkanlığı önünde 18 Ocak günü bir eylem gerçekleştirdiler.

Belediye önündeki direnişlerini sonlandırdıklarını vurgulayarak açıklamaya başlayan Serhat Yurtseven, belediye yönetimi verdiği sözleri tutarsa haklarının kısmi de olsa iyileşeceğini söyledi.

AKP hükümetine çağrı

Taşeronluk sorununun çözülmesi için yasal bir düzenlemeye ihtiyaç olduğunu söyleyen Yurtseven, bu sorunun çözümünün, AKP iktidarının atacağı adıma bağlı olduğunu ifade etti. Bundan sonraki süreçte taşeronluk sisteminin kaldırılması için mücadelelerinin devam edeceğini vurgulayan Yurtseven "mecliste bir an önce çalışma bakanlığının çıkartacağı yasayla milyonlarca taşeron işçisinin yaşadığı bu sorunların kaynağı olan taşeronluk sistemine son vererek, bizlerin, yani taşeron işçilerinin insanca yaşayabileceği ve çalışabileceği koşulların sağlanmasını AKP hükümeti başta olmak üzere mecliste bulunan tüm siyasi partilerden de bu konu hakkında önerge verilmesini bekliyoruz" dedi.

Kızıl Bayrak / Kartal

Maliye emekçileri greve hazırlanıyor

Büro Emekçileri Sendikası (BES) İstanbul 1-2-3 No'lu Şubeler maliye teşkilatında yaşanan ücret adaletsizliğine karşı bir kez daha eylemdeydi. 666 Sayılı Kanun Hükmünde Kararname (KHK) sonrasında Aralık ayında çeşitli eylemler gerçekleştiren, 15 Aralık'ta Taksim yürüyüşü yapan ve 21 Aralık grevinde kitlesel biçimde alanlara çıkan maliye emekçileri, BES Genel Merkezi'nin almış olduğu karar doğrultusunda Şubat ayı sonuna kadar eylemlerini sürdürmeye devam edecekler. 22 Şubat'ta ise tam gün grev yapacaklar.

18 Ocak günü saat 12.00'da İstanbul Vergi Dairesi Başkanlığı önünde yapılan eylemle yeni mücadele döneminin startını veren maliye emekçileri, gelir ve gider birimlerinde yaşanan ücret adaletsizliğinin ortadan kaldırılmasını talep ettiler ve Maliye Bakanlığı'nı bir kez daha uyardılar.

Kitlesel yürüyüş

Sirkeci Garı'nda toplanan emekçiler Cağaloğlu'ndaki İstanbul Vergi Dairesi Başkanlığı'na coşkulu bir yürüyüş gerçekleştirdiler. Vergi Dairesi Başkanlığı önünde de aynı coşkuyla taleplerini haykıran maliye emekçileri, burada, bir saate yakın eylemlerini sürdürdüler. Sosyalist Kamu Emekçileri, Kamu Emekçileri Bülteni'nin dağıtımını gerçekleştirdiler. Yaklaşık 800 kişinin katıldığı eylemde basın açıklamasını 2 Nolu Şube Başkanı Nevin Kaplan okudu.

Yapılan açıklamada gelir-gider ayrımı ile başlayan sürecin, yeni ayrılıklar yaratılarak devam ettiği belirtilerek, 666 sayılı Kanun Hükmünde Kararname ile "eşit işe eşit ücret" vermek şöyle dursun, bu ayrılıkların daha da büyütüldüğü ifade edildi.

Schneider'de toplu sözleşme

DİSK'e bağlı Birleşik Metal İşçileri Sendikası, Fransız sermayeli Schneider Elektrik'in Manisa ve İzmir'deki fabrikalarında 1,5 yıldır devam ettirdiği örgütlenme mücadelesini toplu iş sözleşmesi imzalayarak sonuçlandırdı.

9 Ocak günü her iki fabrikada da düzenlenen TİS imza törenlerine Birleşik Metal-İş Genel Başkanı Adnan Serdaroğlu, Genel Örgütlenme Sekreteri Özkan Atar, DİSK Ege Bölge Temsilcisi ve Birleşik Metal-İş İzmir Şube Başkanı Ali Çeltik ve Schneider

işçileri de katılım sağladılar.

Birleşik Metal-İş üyesi işçiler, Schneider'de toplu sözleşme ve sendika hakkının engellenmesine karşı uzunca bir süredir fabrika içinde ve dışında eylemler gerçekleştiriyorlardı.

Her iki işyerinde de yeterli üye çoğunluğu sağlayan sendika, uluslararası üst örgütlerinin de girişimleriyle iki fabrikada sözleşme imzaladı.

Kızıl Bayrak / İzmir

Sahte sendika yasası ve baskılar protesto edildi

14 Ocak 2012 | Taksim

Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu (KESK), mecliste görüşülmesi beklenen 4688 Sayılı Yasa'ya karşı 14 Ocak günü Türkiye'nin çeşitli illerinde bordro yakma eylemleri gerçekleştirdi. "Yoksulluk düzenine karşı insanca bir yaşam" talebinin dile getirildiği eylemlerde KCK operasyonları adı altında KESK Genel Merkezi'nin basılması da protesto edildi.

İstanbul

İstanbul'da KESK İstanbul Şubeler Platformu tarafından yapılan eylem Taksim Tramvay Durağı'nda gerçekleştirildi. Basın açıklamasını KESK İstanbul Şubeler Platformu Dönem Sözcüsü Barış Uluocak okudu.

Demokratik bir sendika yasasında olması gereken düzenlemelerin hiçbirisine yer vermeyen yasa tasarısını kabul etmeyeceklerini kamuoyuna daha önce defalarca kez ifade ettiklerini belirten Uluocak, 21 Aralık grevini hatırlattı.

KESK Genel Merkezi'ne yapılan polis baskınına da değinen Uluocak, toplumun tüm muhalif kesimlerinin susturulmaya çalışıldığı bir ortamda KESK'in onbinlerce kamu emekçisiyle birlikte grev yapmasını ve alanlara çıkmasının hazmedilemediğini söyledi. Açıklamanın ardından KESK üyeleri maaş bordrolarını yaktılar.

Bursa

KESK Bursa Şubeler Platformu 4688 Sayılı Yasa'da yapılması düşünülen değişiklikleri kabul etmeyeceğini açıkladı. Fomara Meydanı'ndaki eylemde kamu emekçileri adına açıklamayı Dönem Sözcüsü ve SES Şube Başkanı Ergin Uygun yaptı.

Kamu emekçilerine gerçek enflasyon oranı üzerinden en az %20 zam yapılması gerektiğini belirten KESK Dönem sözcüsü Ergin Uygun; hükümetin en düşük memur maaşının 1630 TL olduğu yalanına karşı 15 yıllık memur olarak maaşının 1385 TL olduğunu belirterek açıklamasını sonlandırdı. Eylem sonunda kamu emekçileri bordrolarını yaktılar.

Adana

KESK Adana Şubeler Platformu, taleplerine yer

vermeyen yasa taslağı başta olmak üzere, çarpıtılan enflasyon rakamlarına göre belirlenen ek zamlara, Genel Sağlık Sigortası saldırısına, sağlıkta ödenecek olan katkı ve katılım paylarının arttırılmasına karşı sessiz kalmayacaklarını yaptıkları eylemle dile getirdi.

İnönü Parkı'nda biraraya gelen kitle adına basın metnini SES Adana Şube Başkanı Muzaffer Yüksel okudu.

Basın metninde, AKP'nin özellikle emekçilerin çalışma yaşamına yönelik olarak gündeme getirdiği yasal düzenlemeler ve fiili uygulamalarla kamu hizmetlerini yıllar içinde büyük ölçüde ticarileştirmesi, kamuda esnek ve güvencesiz istihdamın yaygın hale getirilmesi ve taşeron çalışmanın artması protesto edildi. Açıklamanın ardından emekçiler bordrolarını yaktı.

Manisa

Manisa Manolya Meydanı'nda bir araya gelen KESK üyesi emekçiler adına 2012 zamlarını ve KESK'e yapılan baskıları protesto etti. Basın açıklamasını KESK Dönem Sözcüsü Serpil Deniz okudu. Yapılan bu komik zamlara ve toplu sözleşme oyununa değinen Deniz, Memur Sen'in tutumunu da teşhir etti. KESK'e yapılan baskılara değinen Serpil Deniz, "21 Aralık Grevinde AKP hükümetine karşı kamu emekçilerinin gücünü gösterdik. Bizim gücümüzden, mücadelemizden korkan AKP hükümeti uydurma gerekçelerle bir kez daha örgütümüze saldırdı. Yapılan baskılar mücadelemizi engelleyemeyecektir. Bu baskılar bizi yıldıramayacak bilhakis daha da bileyecektir." dedi.

Aydın

KESK Aydın Şubeler Platformu bileşenleri 2012 maaş zamlarını ve KESK'e yönelik baskını basın açıklaması ile protesto etti.

KESK binasından Sulupark'a yürüyen KESK'liler basın açıklaması gerçekleştirdi. Eğitim Sen Aydın Şube Başkanı Ertuğrul Teberci, verilen enflasyon farkının gerçek enflasyonu yansıtmadığını söyledi.

Memur Sen'in tutumunu da teşhir eden Teberci, KESK'e yapılan baskının hukuksuzluk olduğunu, asıl yapılmak istenenin 21 Aralık grevini örgütleyen ve kamu hizmetlerinin ticarileştirilmesine, kamuda esnek ve güvencesiz istihdamı yaygınlaştırmasına en büyük engel olan KESK'e gözdağı verilmek olduğunu dile getirdi. Eğitim Sen üyelerinin yanısıra Yapı-Yol Sen ve Tüm-Bel Sen'li emekçiler de alanda yerlerini aldılar.

Kayseri

KESK Kayseri Şubeler Platformu bordro yakma eylemi gerçekleştirdi. KESK Genel Merkezi'ne yapılan baskının da protesto edildiği eylemde "Zam zulüm işkence işte AKP!", "AKP zammını al başına çal!", "Direne direne kazanacağız!" sloganları atıldı. Yaklaşık 100 kişinin katıldığı eyleme BDSP, DHF, ESP, EMEP ve ilerici kurumlar destek verdi.

7 Ocak 2012 | Menemen

Baskınlar protesto edildi

KESK Genel Merkezi ve KESK'e bağlı şubelerin de bulunduğu kurumlara ve çeşitli adreslere yapılan baskınlar Bursa ve Adana'da protesto edildi.

KESK Bursa Şubeler Platformu tarafından gerçekleştirilen eylem Fomara Meydanı'nda yapıldı. Basın açıklamasını KESK Bursa Şubeler Platformu Dönem Sözcüsü ve SES Bursa Şube Başkanı Ergin Uygun gerçekleştirdi.

Uygun, AKP'nin politikalarına muhalefet eden herkesin sudan bahanelerle sindirilmeye ve baskı altına alınmaya çalışıldığını söyledi. "Açık ve altını çizerek söylüyoruz, gidişat faşizmdir" diyen Uygun, saldırı politikalarının tek merkezden yürütüldüğünü dile getirdi. Milyonlarca kamu emekçisi ve ailelerinin doğrudan ilgilendiren 4688 Sayılı Yasaya karşı mücadele ettiklerini dikkat çekti. Böyle bir süreçte bu baskınların ve gözaltıların yaşanmasının tesadüf olmadığını söyledi.

İnönü Parkı'nda **KESK Adana Şubeler Platformu**'nun çağrısıyla biraraya gelen kurumlar basın açıklaması gerçekleştirdi.

Basın metnini SES Adana Şube Başkanı Muzaffer Yüksel okudu. Metinde AKP'nin politikalarına muhalefet eden herkesin sudan bahanelerle baskı altına alınmaya ve sindirilmeye çalışıldığından bahsedilerek "Bu uygulamaların devamı bugün sabaha doğru Konfederasyon Hukuk ve TİS uzmanımız İsmet Aslan'ın evine yapılan baskın sonucu gözaltına alınmasıyla yaşanmıştır. Uzmanımız 6 yıldır KESK'te kamu emekçilerinin ekonomik ve demokratik haklarının geliştirilmesi için onlarca rapor hazırlamış, bakanlıklar nezdinde yapılan toplantılara konfederasyonumuz adına katılmış, sendikal mücadele konusunda yetkin bir arkadaşımızdır. Adresi belli olan bir kişinin bu yöntemle gözaltına alınmasını kınıyoruz" denildi.

Eyleme DİSK, Türk-İş, TMMOB, Adana Tabip Odası, İHD, siyasi partiler ve demokratik kitle örgütleri destek verdi.

Kızıl Bayrak / Bursa - Adana

Kızıl Bayrak / İstanbul-Bursa- Adana- Manisa- Aydın- Kayseri

Petrol-İş Gebze Şube Genel Kurulu gerçekleştirildi

Petrol-İş Sendikası Gebze Şube Genel Kurulu 15 Ocak Pazar günü Delta Otel'de gerçekleştirildi. Genel Kurul sonucunda Süleyman Akyüz başkanlığındaki liste yeniden yönetime geldi.

Genel kurula Petrol-İş Sendikası şube başkanlarının yanı sıra Birleşik Metal-İş, Çelik-İş, Nakliyat-İş, Eğitim Sen Gebze şube yöneticileri ile EMEP, ÜİD-DER, ÖDP ve BDSP konuk olarak katıldı.

Sinevizyon gösterimi ile başlayan genel kurulda Petrol-İş Gebze Şube Başkanı Süleyman Akyüz ve Genel Başkan Mustafa Öztaşkın genel kurulun açılış konuşmasını gerçekleştirdiler. Yapılan konuşmalarda Türkiye ve dünyadaki gelişmelere değinildi. İşçi sınıfına yönelik saldırılara karşı sendika ve konfederasyonların tutumu eleştirildi. Sendikaların içinde bulunduğu krizden bir an önce kurtularak saldırılara karşı aktif tutum alması gerektiği ifade edildi. "Türkiye sendikal hareketi gücünü, etkinliğini, itibarını yitiriyor." diyen Mustafa Öztaşkın, sendikaların işçi sınıfının bedellerle kazandığı hakları bile korumakta yetersiz kaldığını, çalışanların haklarını ve çıkarlarını koruyamayan sendikalar ve sendikacıların işçilere güven veremeyeceğini ifade etti. Öztaşkın sermayenin işkolu barajını aşamayan sendikalara baskı ve tehditler savurduğunu belirtti. Konuşmasında sendikalar yasası ve anayasal düzenlemelere değinen Öztaşkın yeni düzenlemelere dair görüş ve önerilerini aktardı. Sermayenin emek cephesine saldırılarını arttırdığını ve hükümetin saldırıları rahatça harekete geçirdiği bir süreç yaşanırken Türk-İş'in mücadele pratiğinin zayıf olduğunu hatırlatan Öztaşkın "herkes hazırlığını yapsın, birliğini ve beraberliğini sağlamlaştırsın" diyerek Türk-İş'in içerisinde var olmaya devam ederek Sendikal Güç Birliği'ni güçlendireceklerini belirtti.

Delege konuşmaları bölümünde sırasıyla Erkan Koçak, Olcay Çeper, Erdal Polat, Megaplast delegesi Emek Nalbant, Rıfat Guli, Emrah Daşdemir, Selçuk Cihan ve Arif Sucuoğlu genel kurula ilişkin görüş, öneri

ve eleştirilerini aktardılar.

Delegelerin konuşmalarının ardından şube yönetimine aday delegelerin konuşmalarına geçildi. Bu bölümde ilk olarak Megaplast İşyeri Baştemsilcisi Şiwan Kırmızıçiçek mali şube sekreterliğine aday olduğunu açıklayarak delegelerden destek istedi. Konuşmasında sermayenin saldırılarına değinen Kırmızıçiçek "Türk-İş'i harekete geçirecek taban örgütlülüğünü sağlamak zorundayız. Örgütsüz işyerlerinin örgütlenmesinin yol ve yöntemlerini geliştirmeliyiz. Tüm saldırılara karşı sendikal yönetimlerin anti kapitalist ve anti emperyalist mücadele vermesi gerektiğini" ifade etti. Bericap, Saba, Öncü örgütlenme ve direniş süreçlerine değinen Kırmızıçiçek Petrol-İş Sendikası'nın örgütlenme ve direniş süreçleri karşısındaki tutumlarını eleştirdi.

Sonrasında sırasıyla Petrol-İş Gebze Şube Mali Sekreteri Orhanettin Yıldız, Şube Başkan Yardımcısı Eyüp Akdemir birer konuşma gerçekleştirerek mevcut görevlerinin devamını istediler. Şube Başkanı Süleyman Akyüz, Gebze Şube Yönetimine geldiğinden itibaren var olan olumsuzlukları da değiştirdiklerini iddia ederek şube yönetimindeki düşünce ve fikirleri birleştirmesinde önemli rol oynadığını belirtti. İç ve dış örgütlenmeye yöneldiklerini ifade etti. Yönetimi eleştiren delegelere karşı "tüm süreçlerde doğru kararlar aldık ve uyguladık" dedi. Akyüz konuşmasını şubede demokratik bir işleyiş uygulandığını, hedeflerini saptayıp yollarına devam edeceklerini, eksik bıraktıklarını da tamamlayacaklarını ifade etti.

150 delege ile gidilen genel kurulda 147 delege oy kullandı. 147 geçerli oyun 129'unu alan Süleyman Akyüz yeniden Şube Başkanlığına seçildi.

Kadın işçilerin katılımının azlığının yanı sıra genel kurulda kürsüde konuşmalar yapılırken salonun ilgisizliği dikkat çekti. Genel kurul coşkusuz ve ilgisiz bir atmosferde gerçekleştirildi.

Kızıl Bayrak / Gebze

DİSK 14. Genel Kurulu değerlendirdi

11-12 Ocak 2012 tarihlerinde Bolu Kuru Motel'de toplanan Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu (DİSK) Genişletilmiş Başkanlar Kurulu, DİSK'in 45. kuruluş yıldönümünde yapılacak 14.Genel Kurul hazırlıklarını ve güncel gelişmeleri değerlendirdi.

Toplantının ardından yayınlanan sonuç bildirgesinde kapitalizmin, "küreselleşme" adıyla bütün dünya halklarına ve emekçilere dayattığı "Yeni Dünya Düzeni"'nin, ardı ardına yaşanan ekonomik krizle birlikte sorgulanmaya başlandığı söylendi.

Bildirgede, hazırlanan yeni yasalarla çerçevesi çizilmiş olan "endüstri ilişkileri sistemi"nin de, DİSK'in temsil ettiği sendikal anlayışın önünün kesilmesi amacıyla yönelik olarak kurumsallaştırıldığı tespitinde bulunuldu.

"Sınıf mücadelesi yükseltilecek"

Sonuç bildirgesinde, DİSK'in 45. kuruluş yıldönümünde toplanacak olan 14. Genel Kurul'a ilişkin şu değerlendirmede bulunuldu:

"Dünyada ve ülkemizde yaşanan bu süreçte, aynı zamanda DİSK'in 45. Kuruluş Yıldönümü'nün de kutlanacağı 14. Genel Kurulu'ndan, önümüzdeki dört yıllık zorlu süreci, DİSK'in kuruluş felsefesi, geleneklerine, sınıf mücadelesi ilkelerine uygun olarak taşıyacak bir yapılanmayla tek yumruk, tek yürek çıkarak, Türkiye işçi sınıfının umudu ve sesi olma kararlılığını ve iradesini taşıdığını ifade eden DİSK Genişletilmiş Başkanlar Kurulu, bu değerlendirme ve tespitlerin ışığında;

1- AKP iktidarının, ülkeyi korku imparatorluğuna dönüştüren antidemokratik, yasadışı, baskıcı politikalarına ve uygulamalarına karşı;

2- AKP iktidarının, Kıdem Tazminatı'nın kaldırılması, bölgesel asgari ücret, Özel İstihdam Büroları'nın mesleki faaliyet olarak ödünç iş ilişkisi kurması (işçi kiralama), kayıt dışı çalışma, taşeron çalıştırma, esnek çalışma biçimlerinin yaygınlaştırılması vb. yoğun emek sömürsüne yol açan emek karşıtı politikalara karşı;

3- 12 Eylül ürünü 2821 ve 2822 sayılı yasaların değiştirip, ILO ve taraf olduğumuz uluslararası sözleşme standartlarına uygun grevli, toplu sözleşmeli sendikal hakların getirilmesi için; sermayenin bugünkü saldırılarını karşılayacak şekilde sınıf mücadelesinin donatılmasını, yaygınlaştırılıp genişletilerek yükseltilmesini karar altına almıştır."

AMYLUM Nişasta'da grev kararı

Tek Gıda-İş Sendikası'nın örgütlenerek üye çoğunluğunu sağladığı Adana'da kurulu AMYLUM Nişasta fabrikasında toplu iş sözleşmesi süreci tıkanma noktasına geldi. Sendika 12 Ocak 2011 tarihinde grev kararı alarak işyerinde ilan etti.

Eylül 2011'de görüşmelere başlanan işletmede patron, bir yandan görüşmeleri yürütürken, bir yandan da işletme içinde sendikalı işçilere "aba altından sopa gösteren" tehditlere ve sendika düşmanı

propagandalara başvuruyor.

Sektöründe dünya devi olan, yine değişik ülkelerdeki fabrikalarında sendikalı işçi çalıştıran AMYLUM Nişasta'da yaşanan baskılara ilişkin açıklama yapan Tek Gıda-İş Sendikası, işçilerin grev oylaması talep etmeleri için dilekçe imzalamaya zorlandığını ve oylamada "greve hayır" demeleri için baskı yapıldığını belirtti.

Yılların birikimi ve moral değerlerini kuşanalım!

Moral güç ve değerler sistemi siyasal mücadelede kritik bir öneme sahiptir. Öyleyse...

İnce emeyi gerektiriyor. İşte bu noktada ideolojik dayanışma, yani dünya görüşü sorunu en temel halde ortaya çıkmaktadır. Zira olayların gündelik akışı...

EKİM

Bütün Ülkelerin Proleterleri, Birleşin!

TÜRKİYE KOMÜNİST İŞÇİ PARTİSİ Merkez Yayın Organı

Sayı: 278, Ocak 2012

Yeni dönem ve gelişmeler

Dünya: Çok yönlü kriz ve büyüyen sosyal mücadeleler

editör. Pazarların daralması ve hammadde kaynaklarının öneminin artması, bunlar üzerine rekabeti sertleştiriyor.

Dünya ölçüsünde yaşanan gelişmeler, özellikle de son bir yılın...

Ocak 2012 EKİM 13

Sınıf çalışmada mevzi kazanmak!

Sınıf çalışmada somut mevziler kazanma hedefiyle komünistler için yeni önemle birlikte, III. Parti Kongresi'nin ilmi ettiği "Sınıf çalışması" süreciyle birlikte bu...

Zorluklar-olanaklar diyalektiği
Sermayenin toprakların saldırısına rağmen sınıf hareketinin örgütlülüğünü sağlamak zorlanıyor, sınıf çalışmada mevzi kazanma hedefine ulaşmayı bazı bakımlardan...

20 EKİM Sayı: 278

bir zayıflama. Lenin, Ne İmparatoriye'de var, bu yerel ama etkili bir devreyi hiçbir yerde sosyal-demokrat gruplar bu aydın fizik düşünemiyorlar diyor. Çünkü ideolojik birlik yok, bürokratik program yok, ortak bir sosyal çizgi yok, bütün bunları olanaklı kılacak mevzi bir parti yok. Büyük bir ideolojik ve örgütsel parçalanmışlık var. Bunun için bize kalıvız işi değil, sosyalizmci hareketi önderliği gerektirecek ve böylece hareketi birleştirerek bir gazete lazım deneklerle, diyor Lenin. Sonuçta Rusya'da bu başarıyı, yerel düzeyde parti çalışması ile yer değiştiren, yerel başarıya ulaşılabilir bir süreçtir. Bu süreçte...

Partiye Raporu'ndan... / Aralık 2011
Parti Okulu Ümit Altıntaş Devresi
Kasım 2011 tarihli Partiye Raporu'ndan itibaren bu Parti Okulu etkinliğini başlatmış...

Ocak 2012 EKİM 23

Partide önderlik ve çalışma tarzı sorunları...

(TKIP III. Kongresi Gündemi'nin "Sağlam Temeller, Dayalı İhtilali Bir Parti Organı" başlıklı ara bölümünden alınmıştır...)
Sağlam biçimde komünistlik dinamik bir merkez önderlik taşımalıdır. Bu biçimde komünistlik politik faaliyetlerin dinamik bir biçimde...

Ocak 2012 EKİM 27

Çatı Partisi ya da solun tablosu

(8-10 Eylül 2011 tarihinde verilmiş bir konferansın Çatı Partisi konulu kısmında...)
Kafkaslar topraklarında bir kez daha Çatı Partisi projesi var. Tasfiyeciler ortak hareket etmişler çok sayıda sol grubun Kürt başlı başına önemli bir olaydır. Ama TKIP olarak biz, bu girişimi kendi komünistlik ve Partiye girişimiyle zayıf kılmalıyız. Çatı değil, fakat devrimci ideolojiyi taşıyan bir parti olarak, birisi ünlüden etki ve sonuçları üzerinde de etki alıyoruz.
Çatı Partisi projesi son yıllarda bir kez Abdullah Öcalan tarafından da devrimci gündeme getirildi. Örneğin 2007 seçimleri döneminde çokça tartışılan yine Öcalan'ın "Devrimci Parti" önerisi de bu Çatı Partisi...

Sayı: 278

EKİM

Mustafa Suphi ve 14 yoldaşı 91 yıl önce Komünist burjuvazi tarafından katledildiler...

28-29 Ocak 1921'i unutma!

Saplı göğüsüne 15 kare saplı puçak! Kalbini yine çarpıyor, Kalbini yine çarpacak!

Göğüsüne 15 yara yarı! Delilleri göğüsüne 15 yerinden, sandıkları ki yarası artık kalbini keledir! Kalbini yine çarpıyor, Kalbini yine çarpacak!!!

Yandı 15 yaranın 15 ayrı, kılıcı göğüsüne 15 kare saplı puçak. Kalbini kaah bir bayrak gibi çarpıyor.

Dünya ihtilalinin gelecekteki seyridir, Türkiye proletaryası şerefli bir mevki işgal edecektir. M. Suphi

ÇAR-PA-CAR! Nazım Hikmet

"Karademi: Kızılarda Parçalanmış Mustafa Suphi ve Yoldaşlarının İkinci Yıldönümüne Dolayısıyla 28-29 Ocak'ta Moskova'da basılan kitabın 'Bazılarının' bölümü"

1921 yılının 28-29 Ocak'ta ölen Türk Komünistleri Türkiye burjuvazisi tarafından...

Eh! Tarih, sınıf mücadelesi tarihidir...
Yoldaş! Türk proletaryasının ilk devrimci önderi olan Mustafa Suphi ve arkadaşlarının...

Yoldaş! Biz: 28-29 Ocak'ta ölen Mustafa Suphi ve arkadaşlarının ve eserlerinin de beraber...

Yeni döneme

Dünya: Çok yönlü kriz ve büyüyen sosyal mücadeleler

Dünya ölçüsünde yaşanan gelişmeler, özellikle de son bir yılın sarsıcı olayları, partimizin yıllar önce yaptığı yeni bir tarihsel döneme girilmekte olduğuna ilişkin değerlendirme ve tespitlerinin yeni bir düzeyde doğrulanması olmuştur.

Ekonomik-mali bunalımla boğuşan kapitalist sistem 2012 yılına oldukça kötü göstergelerle girmiş bulunuyor. Ekonomik krizin yeniden ağırlaşmakta olduğuna ilişkin pek çok veri kapitalist dünyanın temsilcilerini derin kaygılara itiyor. Büyüme oranlarındaki büyük gerilemeler, boyutlanan işsizlik, Avrupa Birliği'ni sarsan iflas tabloları vb., kapitalizmin metropollerinde de işlerin ne denli zora girdiğini gösteriyor.

Bu ekonomik bunalım temeli üzerinde giderek derinleşen sosyal ve siyasal bir bunalım yaşanıyor. Sosyal yıkım saldırılarının ardı arkası kesilmiyor. Ağırlaşan sosyal sorunlar, servet-sefalet kutuplaşmasının derinleşmesi sınıf çelişkilerini keskinleştiriyor, toplumsal hoşnutsuzluk ve öfke birikiminin daha yaygın ve güçlü bir biçimde dışa vurmasına yolaçıyor. Bu ise tüm kapitalist metropollerde polis devletine geçiş süreçlerini hızlandırıyor.

Derinleşen ekonomik bunalıma aynı zamanda emperyalistler arasındaki çelişkilerin yoğunlaşmış keskinleşmesi eşlik ediyor. Pazarların daralması ve hammadde kaynaklarının öneminin artması, bunlar üzerine rekabeti sertleştiriyor. Silahlanma yarışı yeni boyutlar kazanıyor. Militarizm ve savaşlar artık insanlığın gündemine girmiş bulunuyor.

'89 çöküşü sonrasında burjuva gericiliği tarafından "tarihin sonu" ve "kapitalizmin ebediliği" ilan edilmişti. Bugün ise kapitalizmin akıbeti tartışılıyor. Dünyanın mevcut tablosu kapitalizmin onulmaz çelişkilerini tüm çıplaklığıyla ortaya sermekle kalmıyor, işçi ve emekçi kitlelerin dünyanın dört bir yanında mücadele yolunu tutması, insanlığın ileriye yürüyüşünün durdurulamayacağına da somut bir göstergesi oluyor. Kapitalist metropoller de içine alan proleter kitle hareketleri, direnişler, grevler ve genel grevler, bağımlı ülkelerde halk ayaklanmaları, tüm dünyada gericilik rüzgarlarını dağıtırken, yeni bir tarihsel döneme girilmekte olduğunun da en çarpıcı göstergeleri durumunda.

Kuşkusuz henüz hedeflenen kapitalizmin temelleri değil. Önderlikten ve programdan yoksun, örgütsüz ve kendiliğinden eylemlerdir sözkonusu olan. Fakat buna rağmen kapitalizmin en temel kurumları hedef haline geliyor, piyasa düzeni ve her geçen gün derinleşen servet-sefalet kutuplaşması geniş kitlelerce sorgulanıyor. Alanlara çıkan kitleler sorunların kaynağı olarak bankalara, borsalara, tekelere işaret etmekte kalmıyorlar, "gerçek demokrasi" istiyorlar diye haykırıyorlar. Gerçek demokrasi talebi, varolmanın sahteliğine bir vurgudur. Bu burjuva demokrasinin inandırıcılığını gitgide yitirmekte olduğunun bir göstergesidir. Burjuva parlamentarizmi emperyalist metropollerde dahi gitgide itibarsızlaşıyor, seçimlere katılım oranları

sürekli düşüyor. "Bunalımlar ve savaşlar" bugünün somut olgusal gerçekliği iken, dünya ölçüsünde güç kazanan sosyal mücadeleler ile halk ayaklanmaları ise, yeni bir devrimler döneminin de gelmekte olduğunun ilk işaretlerini oluşturuyor. Bu, önümüzdeki sürece, daha da sertleşip yaygınlaşacak sosyal çatışmaların damgasını vuracağı anlamına geliyor.

Türkiye: Biriken sorunlar, büyüyen açmazlar

Türkiye'nin sosyal mücadele tablosuna bakıldığında, işçi ve emekçi hareketi saflarında yıllardır süren parçalı ve dağınık çıkış arayışlarının ve örgütlenme çabalarının yoğunlaşması dışında henüz esasa ilişkin bir değişimden söz etmek mümkün değildir. Dinsel gericilik ve şoven milliyetçilik başta olmak üzere her renkten burjuva gericiliğinin çok yönlü kuşatmasının yanı sıra, bugün sınıfı ve emekçileri birleşik bir güç olarak hareket geçirebilecek tek örgütlülük olan sendikaların durumu ve tutumu da bunda temel bir rol oynamaktadır.

Yakın tarihinde büyük bir sosyal uyanışa ve iki devrimci yükselişe sahne olan Türkiye, sistem için taşıdığı büyük stratejik önemden dolayı, özellikle ABD emperyalizmi eliyle kapsamlı sonuçları olan özel operasyonların konusu oldu. Devrimci gelişmenin ve sosyal mücadelenin önünü kesmede dinsel gerici ideoloji etkili bir dalgakıran olarak kullanıldı, dinci akımların gelişip güçlenmesini sağlayacak zemin bizzat sermaye devleti eliyle yaratıldı. Özellikle 12 Eylül faşist askeri darbesinin düzlediği zeminde bu doğrultuda belirgin bir başarı sağlandı. Devrimci akımların ezilmesi, sosyal mücadelenin bastırılması, böylece çaresizliğe itilen emekçi kitlelere sosyal yıkım ve yoksulluğun dayatılması sayesinde, dinsel gericiliğin güçlenip palazlanmasına uygun bir sosyal, siyasal ve kültürel atmosfer oluştu. Bunu devletin dinsel ideoloji ve kurumları devrime karşı bir dalgakıran olarak hayatın tüm alanlarında öne çıkarması, desteklemesi, özendirilmesi tamamladı. Tüm bu süreç kudurgan bir

em ve gelişmeler

şoven gericilikle belirlenen '90'lı yıllarda zehirli meyvelerini verdi. Her biçimiyle dinsel gericilik, emekçi kitleleri denetim altına almanın ötesinde bir güç ve etki alanına ulaştı. Tüm dinsel gericilik odakları AKP şemsiyesi altında birleşik bir güç haline geldiler, emperyalizme ve işbirlikçi büyük burjuvaziye sadakatle hizmetin ödülünü devleti ele geçirerek almış oldular. Bu beraberinde sancılı halen de süren karmaşık bir rejim krizi getirmiş olsa da.

ABD desteği sayesinde orduyu hizaya getirmeyi ve diğer kurumları büyük ölçüde ele geçirmeyi başaran dinsel gericilik, halen gerçek bir iktidar gücü durumundadır. AKP çatısı altında toplanan dinsel gericilik asıl gücünü ABD emperyalizminin bölgesel politikalarına yanıt veren uşaklık çizgisinden almakta, büyük bir sadakatle bunun gereklerini yerine getirmektedir. Yanı sıra, büyük burjuvazinin tüm kesimlerinin çıkarları doğrultusunda hareket etmesi, alternatifsizliği koşullarında onu TÜSİAD'cı burjuvazi için de tek seçenek haline getirmiştir. İşçi ve emekçilere yönelik saldırı politikaları, onun iktidarı döneminde, bir bütün olarak tekellerin burjuvazinin karlarının misli görülmemiş ölçüde katlanmasını sağlamıştır. Özelleştirme yağmasından en büyük payı da işbirlikçi tekellerin burjuvazinin geleneksel kesimleri almıştır.

ABD'nin ve büyük burjuvazinin verdiği desteğin sürmesi ve alternatifi bir yana az-çok etkili bir muhalefetin dahi olmaması bugün bu gerici odağı alabildiğine pervasızlaştırmaktadır. İktidar olmanın olanakları ölçsüz ve kuralsız bir biçimde kullanılmakta, her türlü muhalefeti ezme politikası izlenmektedir. Bir dizi operasyonla elde edilen mevziler güçlendirilmeye çalışılmakta ve yeni alanlara el uzatılmaktadır. Hukuksal süreçlere yasa ve kurallar değil, cemaat polisi ile cemaat yargısının tümüyle keyfi uygulamaları yön vermekte, bunun için gerekirse "delil üretme" yoluna gidilmektedir. Kürt halkının özgürlük ve eşitlik mücadelesine yönelik saldırganlık her geçen gün yeni bir boyut kazanmakta, kitlesel KCK operasyonlarına Kürt halkına gözdağı vermeyi amaçlayan ve sıradan insanları hedef alan imha saldırıları eşlik etmektedir. Yıllardır işçi ve emekçilere yönelik olarak hayata geçirilen yıkım politikaları yeterli görülmemekte, yeni saldırıların hazırlıkları yapılmaktadır. Bölgede ABD emperyalizminin ihtiyaçları doğrultusunda son derece saldırgan bir politika izlenmekte, "hiçbir dönem ABD ile çıkarlarımız bu denli ortaklaşmamıştı" denilerek, bu utanç verici işbirlikçi çizgi övünç konusu yapılabilmektedir, vb...

Tüm bunların büyük bir pervasızlıkla sergilenebilmesi dinci-gerici koalisyonun elde ettiği gücün bir göstergesi gibi görünse de, gerçekte tepki ve hoşnutsuzlukları biriktiren, çelişki ve çatışmaların açığa çıkmasını sağlayan bir süreç yaşanmaktadır. Ancak askeri rejimlerin başvurabileceği keyfi faşizan icraatlar, "askeri vesayet sonu" iddialarının ve "ileri demokrasi" safsatalarının içyüzünü açığa çıkarmakta, buna ilişkin yanılsamalar günden güne darbelenmektedir.

Öte yandan, dinci-gerici koalisyonun kendi içindeki çatlaklar da su yüzüne çıkmaya başlamıştır. Onları bir arada tutanın "kutsal değerler" değil gerici

çıkarlar olduğu giderek daha açık bir biçimde görülmektedir. İktidar olanaklarından kimin daha çok yararlanacağı, kimin daha çok pay alacağı kavgası, bazı gelişmelerin etkisi altında kendini dışa vurmuştur. Bugüne kadar iktidarın nimetlerini ele geçirmek birleştirici bir rol oynamış olsa da artık gündemde bu nimetlerin yeni bir düzeyde paylaşımı var ve bu da beraberinde önemli sorunlar getirecektir. Gerici-dinci koalisyonun önemli zayıflık alanlarından biridir bu. Gerçekte bir çıkar çetesi koalisyonu oldukları gerçeğini dışa vuran ilk çatışma belirtileri, yoksulluğa itilen emekçiler nezdinde giderek teşhir olmalarını da kolaylaştıracaktır.

Geçtiğimiz yıl üzerinden çizilmeye çalışılan tüm iyimser tabloya ve büyüme rakamlarına rağmen, ekonomik alanda da işler iyi gitmemektedir. Olumlu ekonomik göstergelerden biri sayılan yüzde 7.5'lik üretim artışı, işçilerin son derece ağır koşullarda çalıştırılması, azgınca sömürülmesi sayesinde başarılmıştır. Bu artışın istihdama ve ücretlere yansımaması, burjuvazinin nasıl sorunsuzca kasalarını doldurduğunu göstermektedir. 2011'de "ihracat patlaması" yaşandığına ilişkin propaganda ise, gerçekte ekonomideki en zayıf noktanın üzerini örtmeye yöneliktir. İthalatta öylesine büyük bir patlama yaşanmıştır ki, ithalat-ihracat rakamları arasındaki açık çok yüksek oranlara ulaşmıştır. Ekonomi uzmanları ihracatın zararına yapıldığını açıklamaktadırlar. Yanı sıra, ekonominin çarklarının ancak sıcak para akışı ile dönebilmesi, artan döviz fiyatları, dünyada ekonomik krizin ağırlaşacağına ilişkin veriler, Türkiye ekonomisini doğrudan etkileyecek olan Avrupa Birliği ülkelerindeki iflaslar vb., işçi ve emekçileri oldukça zor bir yılın beklediğini göstermektedir.

Emperyalist politikalara tam uyum ve sosyal yıkım saldırılarının sorunsuzca uygulanması sayesinde açık tutulan kredi muslukları ile özelleştirme yağması, AKP'nin bugüne kadar ekonomik cephede sorunları nispeten kolay aşmasını sağlamıştır. Türkiye tarihinde en büyük borçlanma AKP döneminde yaşanmıştır. Bunun biriktirdiği faturanın yanısıra dünya ölçüsünde yeniden ağırlaşacak bir krizin etkileri, daha acımasız sosyal yıkım saldırılarının gündeme gelmesine yol açacaktır.

Kürt sorunu: Açılışın iflası ve Kürt hareketinin açmazı

Önümüzdeki süreçte AKP'yi en çok zorlayacak sorunlardan biri de Kürt sorunudur. Suriye rejimini kendi halkına kurşun sıkmakla suçlayanların kendi insanlarını kimyasal silahlarla katletmesi ve ardından sergilenen tutum ibret vericidir. Bu olay AKP'nin gerçek yüzünü tüm çirkinliği ile ortaya sermiştir.

Rejimin "Kürt açılımı" adı altında sergilediği orta oyununun son perdesi, Uludere'deki insanlık dışı katliamla kapanmış bulunuyor. Uzun bir dönemdir kitlesel bir tutuklama terörü ve imha saldırıları eşliğinde süren tasfiye operasyonu, "Kürt açılımı" ile hedeflenenin ne olduğunu yeterli açıklıkta ortaya koymuştu. Gerçekleştirilen bu katliam ise, devletin ve AKP'nin Kürt halkına boyun eğdirebilmek için hangi yol ve yöntemlere başvurabileceğinin iğrenç bir örneği

oldu.

Ancak, bu tür yol ve yöntemlerden medet ummak bir güçsüzlüğü, dahası çözümsüzlüğü anlatıyor. Olayın ardından rejim cephesinden sergilenen sözde kararlılık gösterilerini, gerçekte teşhir olmuşluğun yarattığı bir zayıflık ve bu sorunun çözümünde düşülen açmazın bir ifadesi saymak gerekiyor. Zira Kürt hareketinin tasfiyesine dayalı sözde açılımlarla Kürt halk kitlelerinin ulusal özgürlük ve eşitlik istemlerinin boğulamayacağı görülmüş, baskı, terör ve katliamlarla yol alma politikası öne çıkarılmıştır. Kürt hareketinin kendi çizgisinde sergilediği direnme kararlılığı da bunda önemli bir rol oynamıştır.

Ne var ki yaşanan süreç Kürt sorununun özgürlüğü ve eşitliğe dayalı bir çözümünün mevcut düzen altında mümkün olmadığını bir kez daha ortaya koymuştur. Dolayısıyla Kürt hareketinin sorunu direnme kapasitesinde değil fakat izlediği stratejik çizgidedir. Kürt hareketinin mevcut stratejisi, devletle masaya oturmaya ve sorunu bu düzen temelleri üzerinde çözmeye dayalıdır. Yürütülen silahlı mücadele de devleti buna zorlama hedefine dayalıdır. Fakat olaylar döne döne bu stratejiden bir sonuç çıkmayacağını göstermiştir ve göstermektedir.

Kürt hareketi ya istemlerini ya da halen izlediği stratejiyi temelden değiştirmek alternatifleri ile yüzyüzedir. Bu yapılmadığı sürece mevcut kısır döngü sürüp gidecek, buna da Türkiye'nin ve Kürdistan'ın devrimci olanaklarının döne döne heba edilmesi süreci eşlik edecektir.

EKİM
(EKİM, Ocak 2012 tarihli 278 sayısından alınmıştır...)

Parti Okulu Habip Gül Devresi / 2011

Çalışma tarzı sorunları

Cihan: Merkez Komitesi'nin geçen yıl yapılan toplantılarının birinde çalışma tarzı sorunu ele alındı ve konu çeşitli yönleriyle tartışıldı. Yapılan değerlendirmelerde çalışma tarzı sorununa belirleyici bir önem atfedildi. Partideki tüm öteki sorunların doğru ve kalıcı bir biçimde çözülebilmesinde kavranacak halka olduğu vurgulandı. Bu çerçevede çalışma tarzı ile güvenlik sorunlarının çözümü arasındaki kopmaz bağa da işaret edildi.

Komünist partisi siyasi bir örgüttür ve tüm çalışmaların temelinde ve ekseninde her zaman siyasi çalışma vardır. Bu da herşeyden önce politik bir kavrayış ve açıklık gerektirir. Her türlü sorunu politik esaslar üzerinden ortaya koymayı gerektirir. Partinin, yerel örgütün, kadronun önünü politik yönden açmayı gerektirir.

Bu sorun III. Parti Kongresi gündem metninde öncelikle Merkez Komitesi üzerinden ortaya konuldu. Denilen kabaca şuydu: Merkez Komitesi'nin asli görevi, gündelik koşuşturmalar değil fakat tüm partiye politik önderliktir. Merkez Komitesi'nin asli görevi, partinin bir bütün olarak karşı karşıya bulunduğu sorunlar konusunda gerekli açıklıkları yaratmak, bu açıklıkları çeşitli türden yayın araçları üzerinden partiye sunmak, bu konuda partiyi eğitmek ve bu çerçevede tüm partiden, özellikle de yerel yönetici organlardan inisiyatifli bir çalışma talep etmektir. Bunun böyle yapılabildiği bir durumda, yerel örgütlerin kendi sorunlarını çözebilme kapasitesi gelişir, yaratıcı ve verimli bir yerel çalışma olanaklı hale gelir.

Bu türden bir çalışma tarzı Türkiye solunun alışılmış alışkanlıklarından köklü bir kopuşu da gerektiriyor. Geçen gün burada bir yoldaş Rusya'dan örnek verdi; merkez ile yerel örgütler arası bağlar uzun aralıklarla koptuğu halde yerel örgütlerin çalışmalarında esasa ilişkin bir aksama olmuyor, dedi. Bu benim de yıllardır yeri geldikçe vermeyi önemseydiğim dikkate değer bir örnektir. Lenin'in ilk yazılarında döne döne bir merkezileşme ihtiyacı ve merkezileşme ilkesi vurgusu var. Bunun gerisinde, Rusya'daki yaygın yerel çalışmanın ortak bir ideolojik eksenden ve merkezi örgütsel yapıdan yoksunluğu var. Rusya'da güçlü bir yerel örgüt geleneği var. Merkezi parti yokken, çok çeşitli bölgelerde yerel marksist gruplar oluşmuş, kendi yerel olanaklarıyla çalışmışlar. Rusya'da partileşme süreci, bu yerel örgütleri ortak bir ideolojik eksende ve merkezileşmiş bir parti örgütü içinde birleştirme sürecidir aslında. *Iskra*'nın büyük tarihi hizmeti bu olmuştur.

Merkezi bir çizgiden, önderlikten, yönetimden yoksunluk, ortak ideolojik eksenden ve birleşik iradeden yoksunluk anlamına gelir. Giderek saflarda dağınlık anlamına gelir, düşünüş tarzında yerel dar kafalılık, örgütsel çalışmada amatörlik anlamına gelir. Bütün bu açılardan bir zaafiyet durumudur bir dönem için Rusya'da yaşanan. Ama öte yandan da bu, merkezi bir müdahale olmadığı halde, görevler, araçlar, imkanlar merkezi olarak saptanıp sağlanmadığı halde, yerel planda devrimcilerin kendi işlerini kendi olanaklarıyla, kendi çabalarıyla götürebilmesi anlamına gelir. Bu yönüyle de Rusya'daki hareket için büyük bir avantaj ve üstünlük anlamına gelir. Nitekim sonraki evrelerde hareket bunun yararını fazlasıyla görmüştür. Tabii ki, ona merkezi bir çizgi, ortak bir irade ve ortak bir yönetim kazandırılabilmesi kaydıyla olabilmıştır bu. Yani hareket merkezi önderlikten, birleşik bir çizgiden,

Doğru çalışma tarzı, esaslı bir meseleyi şu veya bu organda döne döne anlatmaktansa, onu tüm partinin önünde ortaya koymak, partinin tümüne anlatmak ve bunu da partinin kolektif araçları üzerinden yapmaktır.

dolayısıyla ortak bir iradeden yoksunken, o yerellik büyük bir zaafiyet ifadesiydi. Ama bu kazandırıldıktan sonra, o kendi kendine yeterlilik bilinci, duygusu ve davranışıyla çalışabilmek, Rusya'daki yerel örgütlerin bir büyük üstünlüğü haline geldi. Bundan dolayıdır ki merkezle bağlantılar sık sık ve kimi zaman uzun süreli olarak koptuğu halde, bu arada merkezi yayınlar da ulaşmadığı halde, yerel örgütler kendi işlerini bir biçimde sürdürmeye devam edebilmişlerdir.

Bizde inisiyatifli yerel çalışma geleneği son derece zayıftır. Türkiye sol hareketinde daha çok yukarıdan aşağıya kurulan ve işleyen bir örgüt geleneği var. Normal olarak devrimci örgüt yukarıdan aşağıya kurulur. Önden yerel yapılar oluşmuş olsa bile, yerel potansiyeller ortaya çıkmış olsa bile, devrimci bir parti yukarıdan aşağıya kendini inşa eder. Önce bir çizgi, bir önderlik, giderek bir yapılanma. EKİM'in gelişme çizgisi böyledir örneğin. Yani bir avuç insan ortaya bir çizgi ve bir irade koyuyor, bunu bir örgüt olarak şekillendirmek istiyor, bu doğrultuda bir çaba sarf ediyor, insan kazanıyor, giderek de kendini örgütsel bir yapı olarak yukarıdan aşağıya doğru şekillendiriyor.

Bunun normal olarak böyle olması lazım ama Türkiye solunda, Türkiye solunun burada giremeyeceğim özelliklerinden dolayı, yukarıdan aşağıya şekillenme, çoğu durumda örgütlerin ve çalışmanın üzerine bürokratik bir ağırlık olarak çökebilmiştir. Merkez Komitesi'ne tek yanlı olarak çok özel bir güç kazandırmıştır. Bu güç bir önderlik gücü değil, böyle olsa amaca uygun olur ve fazlasıyla yarar sağlar. Oysa olan bu değil, olan yerel inisiyatifli boğan bir bürokratik ağırlıktır. Her şeyin merkezi müdahalelerle ancak yürütülebildiği bir durumdur. Bu Türkiye sol hareketinin tümünde değilse bile bir kesiminde büyük bir kısırlık da yaratmıştır.

Çalışma tarzımızı düzeltirken iki şeyi gözönünde bulundurmanız gerekiyor, ki bunların ikisi de birbirine sıkı sıkıya bağlı. Bir, özellikle Merkez Komitesi düzeyinde önderlik görevi, örgütü pratik olarak çekip çevirmek değil, fakat her alanda partinin önünü açmaktır, parti için her konuda ideolojik-politik açıklıklar yaratmaktır. Partinin bilincini her konuda aydınlatmak, taktiğini doğru saptamak, dönemsel görevlerini doğru saptamak, ve en önemlisi de, bunu partiye organlar üzerinden kişisel anlatımlarla değil, fakat her türden merkezi yayın araçları üzerinden sunabilmektir. Yani Merkezi Yayın Organı, Politik Yayın Organı, günlük site, genelgeler, iç raporlar vb., vb. araçlar kullanarak bunu partiye sunmaktır.

(...)

Demek istiyorum ki, Merkez Komitesi partinin tümüne politik önderliği esas kaygı haline getirebilmelidir. Ve karşılığında da, başta yerel örgütler olmak üzere partinin tümünden geniş bir inisiyatifle çalışma bekleyebilmelidir. Bu geniş bir inisiyatifle çalışabilmenin içinde, kendi her türlü eksikliğini ve

ihtiyacı karşılayabilmek de var. Yani paraysa para, araçsa araç, evse ev, kurumsa kurum, bütün bu konularda yaratıcı davranabilmelidir yerel örgütlerimiz. Bu sorunları kendi özgüçüyle çözebilmelidir.

Sorunun özü ve esası, temel kapsamı bu. Bu, partide ideolojik düzeyin yükselmesi ve politik kavrayışın güçlenmesi demektir aynı zamanda. Bu, partide, sadece politik değerlendirmelerin değil, deneyimlerin, tutumların, kaygıların ortaklaştırılması demektir.

(...)

Doğru çalışma tarzı, esaslı bir meseleyi şu veya bu organda döne döne anlatmaktansa, onu tüm partinin önünde ortaya koymak, partinin tümüne anlatmak ve bunu da partinin kolektif araçları üzerinden yapmaktır. Yani ben, gidip şu veya bu meseleyi denetlemekte olduğum il komitesine çok iyi anlatabilirim, ama eğer bu mesele partinin tümünü ilgilendiriyorsa, neden o halde ben yazılı araçlar üzerinden bunu partinin tümüne sunmayayım? Doğru olan bu, işlevsel olan bu, çözücü olan bu, ve kalıcı olan da bu. Bu, söylediklerinizi, anlatmak istediklerinizi aynı anda partinin tümüne iletmek anlamına geliyor. Bunu partiye anlatmak için sayısız organa gitmeniz gerekmiyor. Buna ilişkin esaslı bir metin, bunun içerdiği açıklık, tüm partinin sözkonusu konudaki donanımı anlamına gelir. Üstelik partinin tümü bundan döne döne yararlanabilme olanağı bulur, bugün ve seneler sonra.

Genel planda sorun bu. Bu sorun aslında III. Parti Kongresi gündemine ilişkin metinde çok iyi gerekçelendirilmiştir. Merkez Komitesi yönünden olduğu kadar yerel örgütler üzerinden de mesele konulmuş, çözücü halkanın ne olduğu da vurgulanmıştır. Tabii ki denilmiştir ki, Merkez

Komitesi yerel örgütleri doğru oluşturmak, iyi eğitmek ve her yeni gelişme konusunda açıklıklar yaratmak kaydıyla, bu temel üzerinde etkin bir yerel inisiyatifle çalışmak, yerel örgütlerin görevidir. Sorun da budur zaten.

Merkez Komitesi'nin geçen yılki toplantısında bu mesele üzerinde özellikle vurgulu bir şekilde duruldu dedim ama işte şimdi hatırlatmış oluyorum, III. Kongre'nin gündeminde var meselenin tüm kapsamı. Merkez Komitesi ve yerel örgütler nasıl çalışmalıdır? İkisinin birbirini organik olarak bütünlemesi nedir? Eğer yerel örgütler böyle çalışmazlarsa ya da böyle çalışabilmeleri için Merkez Komitesi'nin dolaysız pratik katkısı bir zorunluluk olursa, bu durumda Merkez Komitesi'nin asli misyonu zaafa uğrar. Onun merkezi önderlik işlevi zayıflar ve zaafa uğrar. Bu hep vurguladığımız gibi önderlik planında işlev kaymalarına yol açar. MK, kendi asli misyonundan uzaklaşır, İK'ların yerini alır. Bu türden bir işlev kaymasına hiçbir biçimde mahal vermemeliyiz. Merkez Komitesi merkezi önderlik kapsamındaki sorunları üstlenmeli ve buna uygun araçlar kullanılmalıdır. En temel araç da etkili Merkezi Yayın Organı'dır. Artı içe dönük sorunlarda da düzenli partiye raporlar, örgüt genelgeleri, deneyimler içeren çeşitli türden eğitici metinler, yerine göre talimatlar, belli dönemlerde, diyelim 1 Mayıs ön süreçlerindeki gibi, vb...

Merkez Komitesi bunu yaptı mı, bu açıdan kendi misyonunun gereğini yaptı mı, kendi işlevini doğru bir şekilde yerine getirdi mi, gerisini yapmak artık yerel örgütlerin görevidir. İl örgütleri ya da alt bölge örgütleri bu koşulla, çok geniş bir inisiyatifle çalışmalıdırlar. Şu veya bu girişim için, şu veya bu adım için, şu veya bu yenilenme için, şu veya bu sorunun çözülmesi ya da zaafın geride bırakılması için, hiç de bir merkezi müdahale beklenmemelidir. Çünkü bu türden merkezi müdahale beklentisi, doğru çalışma tarzının esasına aykırıdır.

Biz 2010 yılı sonbaharında bunun üzerinde özellikle güvenlik sorunları çerçevesinde durduk. O toplantı sonrasında partiye sunulan iç raporda da vurgulandığı gibi, eğer biz çalışma sorununu doğru çözemezsek, güvenlik sorununun hiç çözemeyiz. Sorun politik önderlik; sorunlara politik açıklıklar yaratmak, safları politik açıdan donatmak, dolayısıyla onları sağlam bir kavrayışa ve geniş bir inisiyatifle kavuşturmak olarak konulmazsa, böylece buradan çözülmezse, o zaman pratik koşuşturmalarla gündelik müdahaleler bir ihtiyaç ve bir zorunluluk olur. Ondan sonra da bol miktarda sokak trafiği, dolayısıyla da ilişkilerin döne döne polis denetimi alanına girmesi gelir. Bir yöneticinin denetlemekte olduğu alt parti komitesi ile olağan toplantı periyodu kapsamında verimli bir toplantı yapması yeterlidir. Bunun dışında hiçbir ara müdahaleye gerek yoktur. Sorunlarda açıklık yaratılmışsa, görevler somut olarak belirlenmişse, gerisi o yerel örgütün kendi inisiyatifleriyle etkin bir şekilde çalışmasına kalmış demektir. Diyeceksiniz ki, aksaklık varsa ne olacak? Bir, aksaklık varsa yerel örgüt bunu kendi içinde çözecek. Kendi iç denetimini kendisi kuracak. İki, burada örgüt yaşamında bir süreklilik vardır, bir sonraki toplantı vardır. Bunlarla gündelik olarak uğraşmak, onları gündelik olarak çözmeye kalkmak, gündelik buluşmalar, koşuşturmalar içine girmek hiç de gerekli değildir, yönetici konumundaki kişiler için. Bu yalnızca kısır bir pratik içinde boğulmayı getirir ve sonu gelmez güvenlik sorunları yaratır. Bu durumda temel önemdeki ideolojik-politik önderlik görevleri de yerine getirilemez. Şu an yerel örgütlerin yapması gereken çok şeyi Merkez Komitesi üyeleri yapabiliyor ve bu hiçbir biçimde amaca uygun değil. O zaman da bir dizi merkezi önderlik görevi kendiliğinden ve kaçınılmaz olarak aksıyor.

(...)

Soruna yeniden dönüyorum. Toplantılar yapılıyor, toplantı aralarında bir dizi randevular oluyor, o onunla buluşuyor, bu bununla buluşuyor... Bunlar bir pratik sürüklenme demektir. Bununla bir yere gidilemez, bu bir şey kazandırmaz. Bu müthiş bir zaman ve enerji israfıdır. Bu dar pratiktir, bu bizi bir yere götürmez. Ve en önemlisi de bu kocaman bir güvenlik sorunu yaratır ve nitekim yaratıyor da. Buluşma trafiği ne kadar sık olursa, takip olanağı da o ölçüde çoğalır. Tabii ki sokağa çıkacağız, tabii ki bazı bağlantılar olacak, ama trafik bu kadar çok olursa, isabet de o kadar çok olur. Bunu en aza indirmeli, en zorunlu sınırlara çekmeliyiz.

Benim söyleyeceklerim bunlar. Daha da uzatabilirim ama buna gerek yok. Bunun ötesini siz biliyorsunuz, hayatın içinden siz geliyorsunuz, dolayısıyla sizler tartışacaksınız. Bu mesele son bir yılda partinin önüne özellikle konuldu, bir kez daha özellikle vurgulandı demek belki daha doğru, zira konu tüm kapsamıyla III. Kongre'nin gündemi içinde zaten yer alıyordu. Geniş bir inisiyatifle dayalı yerel örgütler demek, politik önderliğe dayalı çalışma tarzı demektir. III. Parti Kongresi gündeminin temel konusu da budur zaten. Yeniden okursanız, madde madde sıralandığını görürsünüz. Şu şu olmak kaydıyla, bu bu olmak kaydıyla, yerel örgütler çok geniş bir inisiyatifle çalışabilirler ve çalışmalıdırlar, deniliyor orada. Biz bunu başarabilmeliyiz. Yerel örgütlerimiz ne kadar geniş ve yaratıcı bir inisiyatif kazanırsa, partimiz de o denli güçlenir, verimli hale gelir ve yıkılmaz olur.

Rusya'daki hareketin en büyük imkanlarından, en önemli üstünlüklerinden, en avantajlı yönlerinden biri de budur işte, bunu yineliyorum. Başlangıçta bu çok büyük bir zaafiyetti. Lenin, *Ne Yapmalı*'da var, bu yerel amatörlükten dolayı hiçbir yerde sosyal-demokrat gruplar üç aydan fazla dayanamıyorlar diyor. Çünkü ideolojik birlik yok, birleştirici program yok, ortak bir siyasal çizgi yok, bütün bunları olanaklı kılacak merkezi bir parti yok. Büyük bir ideolojik ve örgütsel parçalanmışlık var. Bunun için bize kılavuz ipi rolü oynayacak, ideolojik önderliği gerçekleştirecek ve böylece hareketi birleştirecek bir gazete lazım öncelikle, diyor Lenin. Sonuçta Rusya'da

bu başarılıyor, yerel dağınlık merkezi parti yapısı ile yer değiştiriyor. Fakat işte bunun ardından, yerel örgütlerin o kendi başına çalışabilme alışkanlığı gerçek bir avantaja dönüşüyor. Demek istiyorum ki, Rus hareketinin en temel eksikliği giderildi, bu başarılı. İşte 2. Kongre sonrası budur. Ondan sonra, bu yapılmak kaydıyla, Rus hareketinin alışkın olduğu o yerel inisiyatifli çalışma tarzı, hareket için büyük bir avantaja dönüştü, ona büyük bir güç kazandırdı. Merkezi önderlikle arasındaki ilişkinin aylarca kopabildiği durumlarda bile siyasal çalışma kesintisiz olarak sürdü.

Politik önderliğe dayalı çalışma tarzını partiye egemen kılamıyoruz dedim, diyorum. Bunun en tartışmasız ve en dolaysız kanıtlarından biri, yayın organlarımızın durumudur. Gitgide zayıflıyor yayın organlarımız. Yayın organlarımıza katkılar çok az. Bu

neyi gösteriyor biliyor musunuz yoldaşlar? Yerel çalışmayı yürüten kadroların çalışmanın ve mücadelenin sorunları üzerine düşünemediklerini, dolayısıyla da düşünsel üretim yönünden kısır kaldıklarını. Demek ki, politik önderliğe ve esaslara dayalı bir çalışma tarzı alanında ciddi bir zaafiyet söz konusudur. Böyle olmasa, sayısız sorun var önümüzde, dolayısıyla sayısız da yazı konusu var. Bunlar bizim uğraştığımız sorunlar olduklarına göre, o sorunları biz hayatın içinde çeşitli yönleriyle gördüğümüze göre, bunları irdeleyerek, döne döne bu konuda parti yayınlarını besleyebiliriz.

Biz büyük bir M direnişi yaşıyoruz, son derece önemli bir deneyim ve kazanımdı ezilmeden önce, bir onurdu partimiz için böyle bir direnişi sürüklemek. Ama bunun çok anlamlı bir değerlendirmesi halen de yoktur kamuoyu önünde. Oysa çok temel önemde bir direnişti. Uzun yıllardır ilk defa sendikalaşma çabası başarıyla sonuçlanmıştı. Bunu her yönüyle değerlendirmeli, deneyimlerini toparlamalı ve propaganda etmeliydik. Ama biz bol bol M direnişi haberi vermekle yetindik. Hiç de anlamlı bir genel değerlendirmesini yapmadık direnişin. Bu konudaki deneyimlerimizi toparlayıp yaymak yoluna gitmedik. Büyük bir imkandı bu oysa. Neden yapmadık? Çünkü yapamıyoruz, zorlanıyoruz bu konuda, buna ilişkin alışkanlıklarımız pek zayıf! Yerel bir deneyimi genelleştirmenin ve merkezi araçlar üzerinden propaganda etmenin büyük politik önemini gereğince değerlendiremiyoruz.

Ben geçen gün burada bu konuda konuşurken bir dizi başka örnek verdim. Bakınız dedim, bize bir zorbalık yöneliyor; biz bu zorbalığı kırk türlü diploması, görüşme ya da birtakım başka şeylerle uğraşarak da güya göğüslemeye kalkabiliydik, ama hiçbir sonuç alamazdık. Ne yaptık peki biz? Kamuoyu önüne çok net bir tutumla ortaya çıktık. Politik tutum, ilkelere dayalı politik tutum! Net bir açıklama, kararlı bir tutum, sorunu olduğu gibi bitiriyor. Senin ne diploması yapman gerekiyor, ne görüşme trafiği yaşamaman, ne de şiddete karşı platformda on ayrı gruba boşa zaman kaybetmen... Bu, budur işte! Ama bu politik bir bakıştan, politik bir ele alıştan, sorunu bu zeminde kavramaktan geliyor.

Bu tüm sorunlarda böyle olmalı, siyasal çalışmanın tüm sorunlarında bu böyle olmak zorunda. Yapmıyoruz ama! (...)

Bu son örneği niye verdim? Bu sorunlar baş ağrıtıcı sorunlar. Siz bu tür sorunların yaşandığı her durumda, meseleyi doğru bir biçimde, işin düzeyini düşürmeden, esaslı yönleri üzerinden kamuoyu önünde gündeme getirseniz, yani politik tutuma dayalı bir

davranış tarzı sergilerseniz, bunun baş ağrıtıcı sonuçları da azalır yavaş yavaş. Hiç değilse bu denli pervasız ve rahat davranılmaz. Bizim bunları kamuoyu önüne taşıma konusundaki o sınırlı çabamız bile, birilerinin bilincine öyle bir yerleşmiş ki; biz bunu gider teşhir ederiz demediğimiz halde bize, “gidin ne yazıyorsanız yazın” deniyor. Bu aslında, bu noktada duyulan bir tedirginliğin de bir ifadesi, bu dışa vuruluyor.

Politik çalışma, politik tavır, politik tutum, herşeyin can damarı. Biz bunu işçi direnişi üzerinden yapmıyoruz. Biz bunu sol ile ilişkiler üzerinden yapmıyoruz. Biz bunu sendika ağaları ile ilişkiler üzerinden yapmıyoruz. Birleşik Metal-İş bir dizi yerde hiçbir biçimde kabul edilemez davranışlar gösteriyor. Ama biz bunları etkili bir biçimde kamuoyu önünde teşhir etmiyoruz. İşçi sınıfının davası için hayatımızı ortaya koyduğumuz halde, sergilenen rezilliği tok ve net bir tutumla kamuoyu önüne taşıyoruz, böyle yapamazsınız diyemiyoruz. Neden? Burada bir politik zayıflık var. Sorunları politik yönden ele alma alışkanlığının, bakış açısının olamaması var. Kalem tutamamak, meseleyi doğru koyamamak, o alandaki yetersizlikler var, ama sorunun bu açıdan önemini kavrayamamak da var bence. Örneğin M fabrikasının tasfiyesine göz yumuluyor, biz iki açıklamada iki-üç cümleyle geçiştiriyoruz. Bunu hiç yapmıyoruz demiyorum ama bu döneme dönme yapılıp, bunun üstüne gidilir. M mevzisi, son yıllardaki en anlamlı direniş, neden bu kadar kolay kaybedildi ya da bunun kaybedilmemesi için sendika yönetimi ne yaptı, Genel Merkez bu konuda metal işçisine açıklama yapmak zorundadır denilir. Döneme dönme sorun çok değişik yönleriyle kamuoyu önüne getirilir. Bu bizi politik hareket yapar.

(...)

Politik önderliğe dayalı çalışma tarzı diyoruz. Kültür kurumları deneyimimizi alalım. (...) 11 sene olmuş bizim kültür evleri deneyimimiz. Ama yazık ki yayınlarımızda bu deneyime ilişkin anlamlı bir değerlendirme yoktur. Bu deneyimi toparlayan, çalışma tarzını irdeleyen, olumlu ve olumsuz yönleriyle bunu yapan, dolayısıyla bu konuda partiyi eğiten, bu alandaki deneyimi genelleyen bir değerlendirmemiz var mı? Peki, kendi özdeneyimlerinden öğrenemeyen, bunu toparlamayan, bunu genellemeyen, bunu tüm örgüte sunamayan bir parti, nasıl gelişip güçlenecektir? Şu veya bu alanda ortaya çıkmış olumlu ve olumsuz deneyimler üzerinden kendisini nasıl güçlendirecektir? Bu yapılmıyor. Bunu kim yapacak? Bunu hayatın içindeki, o deneyimin dolaysız biçimde taşıyıcısı durumundaki partili kadrolar yapacak. Bu partinin bir dizi kadrosu var, yıllarını bu partide geçiren. Buradaki birçok yoldaş kaç yıllık partili. Bunu bunlar yapacak.

Tersanedeki yoldaşlarımız çeşitli yetersizliklerine rağmen politik esaslara dayalı tutumu bir ölçüde gösterdiler, olumlu bir örnek olarak söylüyorum. Mesela oradaki mezhepçi sendikanın gericiliği üzerine bu çerçevede gittiler. Kendilerinin de önemli roller üstlendiği direnişler oldu o alanda, bunların basitçe sözkonusu sendikanın hanesine yazılmasının önüne geçmek için değerlendirmeler yaptılar, gerekli inisiyatifini göstererek kendi emeklerine sahip çıktılar kamuoyu önünde. Bir direnişin yönünün değişmesindeki kendi etkin rollerini özellikle öne

çıkardılar. Nitekim tartışmalı durumlarda, başka bazı çevrelerin bir parça desteğini bile aldılar bu sayede. Bu budur işte. Bunları yapamamak, bu politik tutumu her alanda ve her durumda gösterememek, politik zayıflığımızdan geliyor.

Bu zayıflık çok yönlüdür. Öncelikle bir birikim zayıflığı var, ikincisi kabiliyet zayıflığı var, üçüncüsü, bu sorunun, bu davranışın önemini kavrayamamak zayıflığı var. Ben gidip eleştiri ve özeleştirme konusunu bir organda bir takım yoldaşlara on kere anlatacağıma, oturur bir haftamı ayırıyorum, bunu bir kere yaparım, bütün partinin önüne koyarım. Nedir eleştiri ve özeleştirme bu partide? Ne işe yarar? Nasıl yapılır? Nasıl yapılırsa amaca uygun olur, partiyi devrimleştirir? Bu bir kere yapılır. Biz şimdiye kadar elli kere, yüz kere çeşitli yerlerde, eleştiri ve özeleştirmenin önemi, yöntemi, amacı, anlatmışızdır. Ama halen anlamlı bir eleştiri-özeleştirme yazısı var mı yayınlarımızda bilemiyorum. Bunu en iyi de yerel kadrolar yapar, bunu da tekrarlıyorum, yapmalılar. Tabi Merkez Komitesi de yapmalı, bunu bir yana koyuyorum. Ama Merkez Komitesi o kadar çok şeyin içinde boğuluyor ki, yerel örgütler kendi sorumlulukları oranında davranabilseler Merkez Komitesi yapar bu işleri.

Temel önemdeki bir eleştiri-özeleştirme yazısını, Merkez Komitesi yapmalı, evet katılıyorum buna. Ama yapamamasının açıklaması deminden beri sıraladığım sorunların içinde var. Parti bütünsel bir organizmadır. Mekanizma bütününde doğru ve uyumlu işleyebilmelidir. Her çark doğru işleyebilmelidir ki, mekanizma doğru işleyebilsin. Eğer yük, sorumluluk tek yanlı olarak belli alanlara yüklenirse, organizmanın öteki bölümleri kendi sorumluluklarında zayıf davrandıkları için yük tek taraflı olarak bir yerlere binerse, genel denge bozulur ve çok yakındığımız işlev

kayması ortaya çıkar.

Biz hiçbir zaman kadrolarımızı bu açıdan sınırlamadık, dizginlemedik. Düşünsel çabayı, yaratıcılığı, katkıyı hep teşvik ettik. Size iki gün önce bazı metinler verildi. Orada örneğin *Ekim Bir Kürsüdür* başlıklı bir metin ve bu başlık altında yapılan çok anlamlı vurgular var. Oradaki bazı ifadeler tüm partinin dilindedir, biliyorsunuz. “Düşünen ve savaşan kadrolar” diyen, bu partinin politikası budur diyen birçok yoldaşımız var. Demek ki bu biliniyor.

Bu da bir vurgu, bu da bir davranış biçimi. Ama yazık ki bugünkü sonuç çok anlamlı değil. ‘90’lı yıllarda bu açıdan durum daha iyiydi, bunu açıklıkla söylemek zorundayım. Yerel plandan daha çok ve daha yaratıcı katkılar geliyordu. Şimdi daha bir kısırlık, daha bir zayıflık var. Ama biz bu düşünsel yaratıcılığı, inisiyatifini kısıtlayan hiçbir şey yapmadık ki! Tam tersine, bunu her zaman teşvik ediyoruz. 20 küsur yıldır partinin saflarında olan, anlamlı görevleri olan, çok da çaba sarf eden yoldaşlarımız var, ama bunların partiye hiçbir düşünsel katkıları yok, partinin genelini yararlanabileceği. Bu insanların bir düşünce gücü var oysa. Nitekim kişisel sorunlar çıkınca bunu kalemlerini kullanarak da sergiliyorlar. Ama bunu partinin geneli için yapmaya gelince, edilgenlik, pasiflik yılları bulabiliyor.

Bu doğrultuda bir çaba sarf edilmediği için kısırlık doğuyor. Burada birçok yoldaşın yakınması şudur, yazamıyorum! İyi ama, yazmadıkça yazamazsın zaten! Yazmak öyle kolay bir iş değil, yazmak hep çalışmayı, yoğunlaşmayı, zaman ayırmayı gerektirir. Artı, yazmadıkça yazamaz duruma düşersin. Yazdıkça açılırsın, alışkanlık böyle kazanılır. Şairin ünlü sözüdür; “mektup yaz, alışkanlık tazelenir!” Yazma alışkanlığını korumak anlamında söylüyor bunu.

Sahi buradaki güçlük nedir? Eğitimsizlik, birikim yetersizliği, şu bu denecektir. Ama bizim bir eğitim malzememiz var, önemli sayılabilecek bir birikimimiz var. Bu parti yıllardır eğitim ihtiyacına da döneme döneme vurgular yapıyor, kaç tane yazımız var bizim eğitim meselesine çok özel vurgular yapan. Zaman yok denecektir. Zaman yoksa, mesele dönüp yine bizim çalışma tarzı sorunumuza geliyor. Pratik koşuşturma, daha çok afiş asma, bunları kendi içinde adeta amaçlaştırma... Bu kendi içinde bizim hiçbir sorunumuzu çözümüyor. (...) Bir yoldaş geçen günkü tartışmada çok güzel formüle etti: Sizin bir politik hedefiniz olur, bu tür araçlar ona tabidir, ona hizmet eder, ona hizmet ettiği ölçüde bir anlamı, bir işlevi vardır, dedi. Bu budur işte, soruna buradan bakılabilmeli.

(...)

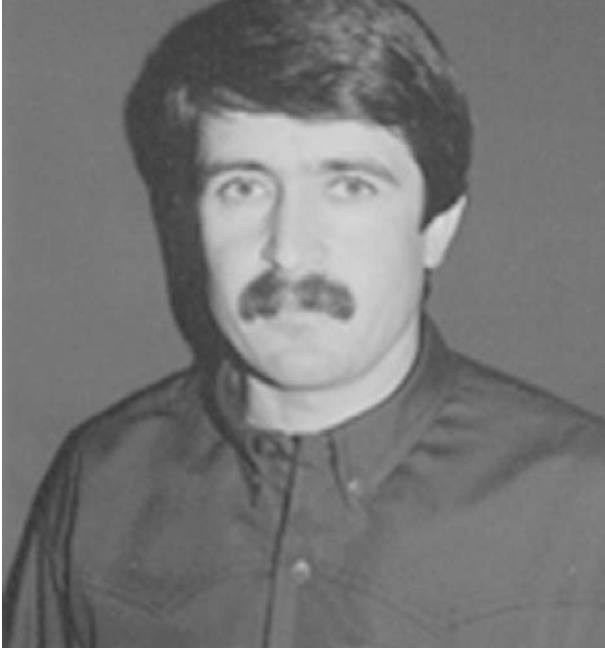
Çok çok önemli bu sorunlar. Bu tür bir çalışma tarzı içinde asıl amacı yitiriyoruz ne yazık ki. Bu işleri bağdaştırmakta bir zaman sorunu mu var? İyi ama bu çok plansız bir çalışma tarzının bir sonucu, zamanı doğru kullanamamamın bir ürünü. Bunun kendisi de asıl amacı kaybetmiş bir çalışma tarzından geliyor. Dolayısıyla politik esaslara ve önderliğe dayalı çalışma tarzının ihlalden geliyor, gene aynı kapağa çıkıyor. Ben de zaten bunun için örneklemiş oluyorum.

Konuya ilişkin bir tartışma platformu oluşturmak çerçevesinde, benim söyleyeceklerim bunlar. Artık söz sizde, tartışalım bu sorunları.

(EKİM, sayı: 278, Ocak 2012 tarihli sayısından alınmıştır...)

Partiye Rapor'dan... / Kasım 2011

Parti Okulu Habip Gül Devresi

Günümüze Türkiye Tarihi (Son 200 yıllık Türkiye tarihinin başlıca dönemeçleri...) başlıkları altında dört temel sunum yapıldı. Bu sunumları aynı konular üzerine tartışmalar tamamladı.

İkinci bölümde ise, parti çalışmasının hemen tüm sorunları üzerine ayrıntılı tartışmalar yapıldı. Çalışmanın bu bölümü içeriği yönünden merkezi bir parti konferansı gibiydi. Sorunlar ve deneyimler ortaya konuldu, partinin temel yaklaşımları üzerinden sonuçlara ulaşılmaya çalışıldı. Ekteki tutanaklar bu tartışmaların bir bölümü hakkında bir fikir verecektir.

Biz bu ikinci bölümün, parti örgütü ve çalışmasının çeşitli sorunları üzerine partinin bir grup ileri kadrosu ile yapılan bu tartışmaların, Parti Okulu etkinliğinin ilk bölümü kadar işlevli ve yararlı olduğu görüşünderiz. Eğitim etkinliğine katılan yoldaşların değerlendirmesi de aynı doğrultuda olmuştur. Organizasyon pratiği de dahil toplamında bu etkinliğin katılımcı yoldaşların ideolojik eğitime ve örgütsel-pratik deneyimine önemli katkıları olmuştur.

İlk uygulamanın kendisi, tam da baştan umduğumuz ve hedeflediğimiz gibi, bu türden çalışmaların yıllardır çözülemeyen ideolojik donanım sorununun çözümüne önemli katkılar sağlayacağını göstermiştir. (...) Fakat bunun yine de belli sınırları olacağını bilmek durumundayız. Sorunun çözümü partide ideolojik eğitimi olağan ve sürekli bir çaba haline getirmekten geçmektedir. Parti Okulu uygulamaları bu konudaki bilinci güçlendirir ve bu yönlü çabaya bir itilim sağlarsa, kendi yönünden esas işlevini de yerine getirmiş olur.

Koşullar ve olanaklar ölçüsünde benzer eğitim etkinliklerinin yerel düzeyde de örgütlenmesi gerektiğini bu vesileyle hatırlatmış olalım. MK'nın buna yönelik yönlendirmeleri ve müdahaleleri ayrıca olacaktır.

Merkez Komitesi, yukarıda açık biçimde tanımlanan sorunun (partide ideolojik donanım sorunu-Ekim) çözümüne önemli bir itilim sağlayacağı inancıyla bu yıl ilk kez olarak merkezi **Parti Okulu** uygulamasını gündeme getirdi. Habip Gül yoldaşın anısına ve adına ithaf edilen bu ilk Parti Okulu etkinliği toplamında başarılı bir organizasyon olarak gerçekleştirildi. Aşağı yukarı olağan bir parti kongresi toplama düzeyindeki bu organizasyon, partinin örgütsel gücü, kapasitesi ve deneyimi yönünden önemli bir yeni gösterge oldu.

Toplamında iki haftaya yayılan bu etkinlikte iki bölümlü bir çalışma yürütüldü.

İlk bölümde, **Komünist Partisi ve Dünya Görüşü, Dünden Bugüne Sol Hareket ve TKİP, Sosyalizm Deneyimi** (Tarihsel sorunlar) ve **III. Selim'den**

Partiye Rapor'dan... / Aralık 2011

Parti Okulu Ümit Altıntaş Devresi

Dünya Görüşü, Dünden Bugüne Sol Hareket ve TKİP, Sosyalizm Deneyimi ve III. Selim'den Günümüze Türkiye Tarihi (Son 200 yıllık Türkiye tarihinin başlıca dönemeçleri...) başlıkları altında dört temel sunum yapıldı. Bu sunumları aynı konular üzerine tartışmalar tamamladı.

İkinci bölümde ise, yine ilk eğitim devresinde olduğu gibi, parti çalışmasının hemen tüm sorunları üzerine ayrıntılı tartışmalar yapıldı. İlk eğitim devresinin tutanaklarının incelenmesine de dayanan bu tartışmalar, konuların önden zaten genişçe tartışılmış olmasının ağırlığı altında kısmen sınırlı kalsa da beklenen asgari başarıyı gösterdi. İlk etkinlikte sınırlı tartışılabilen bazı konular ise, örneğin yayın organları ve gençlik-liseli gençlik çalışması gibi, bu ikinci etkinlikte daha geniş ve verimli tartışmalara konu edildi.

Bu ikinci etkinliğin ekte sunulan kapanış konuşmasında da dile getirildiği gibi, nispeten dar bir zaman dilimi içinde iki büyük Parti Okulu etkinliğini sorunsuzca örgütlemeyi başarmış olmak, partimizin örgütsel kapasitesine ve deneyimine yeni bir gösterge olmuştur.

Parti Okulu etkinliğini başarıyla toplamış bulunuyoruz. İlk Habip Gül yoldaşın adına atfedilen Parti Okulu etkinliklerinin bu ikincisi ise Ümit Altıntaş yoldaşa atfedildi. Bu yeni eğitim devresinin gündemi de aşağı yukarı ilkiyle aynıydı.

Etkinliğin ilk bölümünde, Komünist Partisi ve

Sınıf devrimcilerinden seminerler...

Sınıf devrimcileri 15 Ocak Pazar günü çeşitli bölgelerde program sorunları üzerine seminerler düzenlediler. **Gebze'de** program tartışmaları kapsamında yapılan "Demokrasi ve Devrim" başlıklı söyleşinin ardından "**Bağımsızlık ve Devrim**" semineri yapıldı.

Seminer, Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht anılarak başladı. Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht'in dünya devrim mücadelesindeki yerine, Alman Kasım Devrimi'nde tuttıkları yere, II. Emperyalist Paylaşım Savaşı yıllarında II. Enternasyonel'de işçi sınıfının bağımsızlık mücadelesinde, anti-emperyalist yaklaşım konusunda aldıkları tutuma dair kısa bir aktarım yapıldı.

Rosa ve Karl'ın anılmasının ardından bağımsızlık sorunu ve anti-emperyalist mücadele ele alındı. Türkiye'nin ekonomik tahlili ve emperyalizmle bağımlılığı ortaya konularak başlayan sunum, anti-emperyalist mücadelenin anti-kapitalist bir içerikte ele alınması gerektiği vurgulanarak devam etti. Gerçek bağımsızlığın sermaye düzeninden bağımsız davranabilmek olduğu, bunun için kapitalist ilişkilerin parçalanması gerektiği, bunun yolunun da sermayeye karşı işçi sınıfının devrimci, örgütlü mücadelesinden geçtiği ortaya konuldu.

Tartışmalarda Alman Kasım Devrimi örneği üzerinden ihtilalci, illegal parti ihtiyacı, dünyadaki gelişmelerle birlikte anti-emperyalist mücadeleyi yükseltmek için işçilerin siyasal bilincinin ilerletilmesi gerektiği, bağımsızlığın kalıcı olmasının proletarya diktatörlüğüne bağlı olduğu kapsamında tartışmalar yürütüldü.

İzmir'de gerçekleştirilmesi planlanan seminerler dizisinin ilki Çiğli İşçi Kültür Sanat Evi'nde yapıldı. "**Demokrasi ve devrim**" başlıklı seminer ilk olarak demokrasinin kelime anlamının aktarılması ile başladı. Ardından sorunun kapsamı tanımlandı ve demokrasinin sınıflar üstü bir kavram olmadığına altı çizildi. Her dönemin farklı bir demokrasi sorunu tanımlayacağı belirtilerek günümüzde sorunun hangi kapsamda ele alınacağı ifade edildi.

Seminerde sorunun komünistler açısından kritik bir önemde olduğu vurgulandıktan sonra bunun temel nedeninin demokratik devrim-sosyalist devrim ayrışması ve aynı anlama gelmek üzere küçük burjuva sosyalizmi-proleter sosyalizmi ayrımına ilişkin olduğu ifade edildi. Ayrıca sol hareketin komünist harekete dair sunduğu "demokrasi sorununun küçümsenmesi" gibi yersiz eleştirilere de yanıt verildi.

Demokratik taleplere komünistlerin nasıl baktığı, devrim mücadelesinde bu taleplerden ne ölçüde faydalanılacağı, demokratik devrim ve sosyalist devrim ayrımı Lenin'in konuya dair metinlerinden alıntılar yapılarak aktarıldı ve geleneksel hareketin konuyu kavramadaki darlığı tartışıldı. Demokratik devrim programının kaçınılmaz olarak reformizm zeminini aşamaması ve süreç içerisinde düzen içi sınırlara çekildiği belirtildi.

Demokrasinin yalnızca geri kamış ülkeleri kapsayan bir sorun olmadığı, kazanılan demokratik hakların da sürekli olarak tırpanlandığı ve bu haliyle tam anlamıyla işleyen bir burjuva demokrasininin hayal olduğu anlatıldı.

Seminer sosyalist demokrasi üzerine yapılan anlatım ve dünya genelinde demokratik devrimci akımların akıbetlerine dair verilen örneklerle son buldu. Sunumun ardından soru ve katkı bölümüne geçildi.

"Bağımsızlık ve devrim" başlıklı 2. seminer ise 12 Şubat Pazar günü gerçekleştirilecek.

Kızıl Bayrak / Gebze - İzmir

Tunus: Yeni isyanlar için enerji biriktiriyor!

İşsizlik, yoksulluk ve zorbalığa isyan eden Muhammed Buazizi'nin Sidi Buzid kentinde bedenini ateşe vermesiyle fitili ateşlenen halk isyanı, dört haftada Tunus'un 23 yıllık diktatörü Zeynel Abidin Bin Ali'yi alaşağı etmiş; 17 Aralık'ta çakılan isyan ateşi, 14 Ocak'ta diktatörü şeriatçı Suudi Arabistan rejiminin kanatları altına sığınmak zorunda bırakmıştı.

Diktatörün kaçtığı gün olan 14 Ocak, "Tunus Devrimi"nin birinci yıldönümü olarak kutlandı. Kutlamaya katılan emekçilerde isyanla elde edilen kazanımların sevinci ile temel sorunların çözümü konusunda herhangi bir adımın atılmamış olmasına duyulan tepki bir aradaydı. Resmi kutlamanın katılımcıları ise, emekçi düşmanı gericiilerden müteşekkil "devlet adamları" topluluğundan ibaretti.

Karşı devrimcilerin "devrim" kutlaması!

"Tunus Devrimi"nin resmi kutlamasına Cumhurbaşkanı Munsif El Marzuki ile Başbakan Hammadı Cibali ev sahipliği yaptı. İsyen eden emekçilerle genç kuşakların talepleriyle ilgilenmeyen ikilinin davetlileri arasında Cezayir Devlet Başkanı Abdulaziz Buteflika, Katar Emiri Şeyh Hamad bin Khalifa Al Thani, Libya Ulusal Geçiş Konseyi Başkanı Mustafa Abdülcelil ve Fas Dışişleri Bakanı Saadettin Osmani da vardı. AKP iktidarı adına ise Başbakan Yardımcısı Beşir Atalay "devrim kutlamaları"nda boy gösterenler arasındaydı.

El Marzuki-Cibali ikilisinin niteliği hakkında da fikir veren bu bileşenin kutlamalara katılması, isyan eden Tunuslu emekçilere kaba bir hakarettir. Zira Bin Ali rejimiyle işbirliği yapan devletlerin temsilcilerinden oluşan bu katılımcı takımının tümü de zorba iktidarların temsilcisidir. Bunlar, isyan eden Tunuslu emekçilerin değil, ancak BM rakamlarına göre 300 kişinin katledilmesi ve 700 kişinin yaralanmasından sorumlu olan Bin Ali'nin dostu idiler. Hal böyleyken bu karşı devrimcilerin "devrim" kutlamalarına katılmaları, halen Tunuslu işçi ve emekçilerin önünde aşılması gereken zorlu bir mücadele sürecinin olduğunu gösteriyor.

Hem demokratik hak ve özgürlükler için mücadele eden işçi emekçileri hem ulusal özgürlük ve eşitlik uğruna direnen Kürt halkını baskı, zorbalık ve katliamla bastırmaya çalışan AKP iktidarının temsilcisi Beşir Atalay'a verilen önem, Tunus'taki dinci-gerici El Nahda Partisi'nin nasıl bir yönetim anlayışını temsil ettiğini ortaya koyuyor. Defalarca dinci, Amerikancı, neoliberal AKP modelini örnek aldıklarını söyleyen El Nahda şefi Gannuşı, taşıdığı bu zihniyet ile isyan eden Tunuslu emekçilerin taleplerini karşılamaktan ne kadar uzak olduğunu da gözler önüne seriyor.

"Hakkımızı vermezlerse bu devrim yeniden başlar!"

14 Ocak'ta sokaklara çıkan emekçilerin gündemi, Katar Emiri, Libya'daki kukla yönetimin şefi, Beşir Atalay gibi karşı devrimcilerin nutuklar attığı kutlamadan farklıydı. El Nahda şeflerinin gerici rejimlerin temsilcileriyle kutlama yapmalarına itibar etmeyen Tunuslu emekçiler, sorunların yerli yerinde durduğunu, taleplerinin karşılanmaması durumunda, devrim ateşini yeniden tutuşturacaklarını hatırlattılar.

Bin Ali'nin tükeden kaçıışının yıldönümünde Başkent Tunus'taki Habib Burgiba Caddesi'ni dolduran emekçilerin bir kısmı "devrimi" kutlarken bir kısmı ise yeni yönetimi, geçen bir yılda etkisiz kaldığı için protesto etti. Gazetecilere konuşan isyanın gazileri, Tunus'ta isyan havasının devam ettiğini, sınıflar mücadelesinin yakında tekrar sertleşeceğini haberini veciz ifadelerle verdiler.

"Ülkeyi yönetenler bizim kanımızla boyanan koltuklarda oturuyorlar. Bize hakkımızı da vermediler. Şu anda iktidarda olanlar ki başbakan da buna dâhil, anlamalılar ki eğer bize hakkımızı vermezlerse bu devrim yeniden başlar. Geçen defa taşla yapılan devrim, bu defa daha farklı olur."

"Devrim henüz bitmedi. Daha yolumuz var. İşsizlik aynı seviyede; Tunuslular uğruna ölümü göze aldıkları talepleri henüz kazanamadı."

"Altı aydır acı çekiyorum kimse benim meselemlerle ilgilenmiyor. 6 ay önce oğlum sebepsiz yere tutuklandı. Haksız yere suçlanıyor. Karakola kimliğini almaya gitti ve bir daha geri dönemedi."

"Bugün bizim için esasında yas günü olacakken yönetimdeki rejim bize Katar prensinin davetini hediye ediyor. Kendilerine Tunus'u bu kişilere sattıkları için teşekkür ediyoruz."

14 Ocak'ta sokaklara çıkanların bu ve benzer ifadeleri, Tunuslu işçi ve emekçilerin önünde halen mücadelelerle dolu uzun bir yol bulunduğunu gösteriyor. Zira isyanla kazanılan pek çok hak olmasına rağmen burjuvazi halen iktidarda, gerici rejim hemen tüm kurumlarıyla işbaşında, iktidara yürüyen El Nahda ise, AKP gibi dinci, Amerikancı, neoliberal bir partiyi örnek aldığını açıklamakla iftihar ediyor. Diktatörlüğün halen ayakta olmasına rağmen emekçilerin net ifadelerle yaptıkları uyarılar, zorba bir diktatörü deviren emekçilerdeki özgüven ve cesaretin de diri olduğunu hissettiriyor.

Süreç gerçek devrime doğru ilerleyecek!

Kuzey Afrika ve Ortadoğu'da yeni dönemin kapılarını aralayan Tunus'taki halk isyanı sömürüye,

yoksulluğa, işsizliğe, aşağılanmaya, köleliğe ve zorbalığa karşı birikmiş öfkenin dışavurumuydu. İsyen diktatörü alaşağı etmekle kalmadı, diğer halklara da esin kaynağı oldu. Buna karşın ölümü göze alarak zorba rejimi sarsan işçi, emekçi ve gençler temel taleplerini kazanabilmiş değiller. İsyenin açtığı alana şimdilik yerleşen dinci El Nahda Partisi oldu.

Bunun böyle olması, isyanda ortaya çıkan kitlelerin muazzam inisiyatif, kararlılık ve direnme iradesinin yarattığı sarsıntı ve etkinin değerini hiçbir şekilde azaltmıyor. Diktatörler ve dinci gericiilerle anılan Arap dünyası, isyan ve direnişlerin esin kaynağı oldu. Dünyanın işçileri, emekçileri ve genç kuşakları, insanlığı barbarlık içinde çöküşe doğru sürükleyen kapitalizme karşı tek etkili yolun direniş ve isyan olduğunu Tunus'ta başlayan ayaklanmalar ile yeniden görmüş oldular.

Burjuvazinin bir kesimini temsil eden dinci-gerici partilerin, eski rejim artıklarıyla iktidarı paylaşması, derinleşen sosyal sorunların çözümü talebiyle isyan eden halkların beklentilerini karşılayamaz. Siyasal sistemde emekçilerin dayatmasıyla belli reformların yapılması sosyal sorunları ortadan kaldıramıyor. İşçi ve emekçilerin bu gerçeğin farkına varıp yeniden isyan etmeleri kaçınılmazdır. İsyen gazilerininin 14 Ocak kutlamalarında yaptıkları uyarılar, emekçilerin bir kesiminin şimdiden meselenin farkında olduğuna işaret ediyor.

Diktatörü alaşağı eden isyanı toplumsal devrime taşıyabilecek, sınıfla birleşmiş öncü devrimci partinin olmaması, burjuvazi ve emperyalistlerin, ayağa kalkan milyonları kontrol altına almalarını mümkün kıldı. Oysa ilkinde inisiyatifi burjuvaziye kaptıran işçi sınıfı ve devrimci hareketlerin ikincisine hazırlıklı girebilmelerinin nesnel koşulları mevcuttur artık. Devrimci öncü partisinin önderliği altında birleşmiş işçi sınıfı, emekçileri ve genç kuşakları etrafında toplayarak isyan ettiği zaman toplumsal devrimin kapıları da açılacaktır. Birinci isyana hazırlıksız girdiği için inisiyatifi burjuvaziye kaptıran işçi sınıfı, ikincisine şimdiden hazırlanmaya başlarsa -ki bunun emareleri vardır-devrimi zafere ulaştıracaktır.

Filistin-İsrail “barış görüşmeleri” yeniden başlatıldı...

Ezilen halkları birleşik, meşru/militan direniş özgürleştirir!

Emperyalist/siyonist namluların İran’a çevrildiği, Suriye’de ise dinci-gerici bir rejim kurmak için kirli planlar yapıldığı günlerde, İsrail-Filistin “barış görüşmeleri” bir kez daha gündeme getirildi. Bu uğursuz mizansen, her zaman olduğu gibi ABD’nin dayatmasıyla sergilenmeye başlandı. Fiyaskoyla sonuçlanmaya mahkûm olan “barış müzakereleri”, Filistin halkının sorunlarına çözüm üretmek için değil, emperyalist güçlerin Ortadoğu’ya küstahça müdahalesine hizmet etsin diye gündeme getirilmiştir.

Filistin halkını oyalayan, dolayısıyla siyonist rejime kirli planlarını uygulama kolaylığı sağlayan “barış görüşmeleri”, İsrail’in Filistin topraklarını pervasızca gaspetmeye devam etmesi üzerine Eylül 2010’da kesilmişti. İsrail’e özel himaye sağlayan ABD’nin telkinlerine rağmen Yahudi yerleşimleri inşa ederek Filistin topraklarını gaspetmeye devam eden siyonist rejim, Batı Şeria’daki uzlaşmacı Filistin yönetimini görüşmelerden çekilmeye zorlamıştı. İrkçi Benyamin Netanyahu hükümeti pervasızlığı öyle bir noktaya vardırdı ki, değme uzlaşmacı Mahmud Abbas bile “isyan” etmişti.

Uzlaşmacı anlayışın çaresizliği...

Umudunu ABD’nin bahşedeceği “çözüm” planına bağlayan Mahmud Abbas liderliğindeki El Fetih yönetimi, fiyaskoyla sonuçlanmış sayısız girişime rağmen İsrail’le görüşmelere başlayarak bir kez daha içi boş bir mizansenin figüranı oldu. Bu iflah olmaz uzlaşmacı anlayış, son 20 yıllık deneyim döne döne tersini ispatladığı halde, emperyalistlerden medet ummaya devam ediyor. Koşullarda hiçbir değişiklik olmamasına rağmen Abbas yönetiminin yeniden İsrail’le görüşmelere başlaması, emperyalistlerden medet uman anlayışının açmazlara mahkum kalacağına yeni bir örneği olmuştur.

Siyonistlerin Doğu Kudüs ve Batı Şeria’da yeni Yahudi yerleşimleri kurup Filistin topraklarını gaspetmeye devam etmeleri üzerine “barış masası”nı terkeden Abbas yönetimi, aynı icraatlar devam ettiği halde, Washington’dan gelen baskılara boyun eğerek İsrail’le görüşmelere yeniden başladı. Oysa görüşmelerin başlamasından sadece iki hafta önce siyonist rejim, Doğu Kudüs ve Batı Şeria’daki yerleşimlerde bini aşkın yeni konutun inşa edileceğini ilan etmişti. Üstelik sınır tanımaz küstahlık bununla da sınırlı değil. İsrail devleti, Batı Şeria’da toplam 6 bin yeni konut inşa edeceğini de ilan etmiş bulunuyor.

Hal böyleyken El Fetih yönetiminin İsrail’le “barış müzakereleri”ne yeniden başlaması, çaresizliğin olduğu kadar aymazlığın da göstergesidir. Zira bu görüşmelerin Filistin halkına bir şey kazandırmadığı, ırkçı-siyonist rejime ise pervasız saldırıları için manevra alanı açtığı sayısız kez kanıtlanmıştır. Bunun böyle olduğu bilinmesine rağmen El Fetih liderliğinin, senaryosu ABD tarafından hazırlanan bu

mizansenlerden çözüm bekleme, emperyalistlerden medet ummanın nasıl da yozlaştırıcı, umut kırıcı olduğunu gözler önüne seriyor.

Siyonizmin suç ortakları Filistin sorununu çözemezler!

Ürdün’ün başkenti Amman’da Ocak ayının ilk haftasında başlayan görüşmelerle ilgili basın toplantısı düzenleyen ABD Dışişleri Bakanlığı Sözcüsü Victoria Nuland, tarafları masaya oturup doğrudan görüşmelere başlamak için teşvik ettiklerini söyledi.

ABD olarak görüşmelerin ilerleme için en iyi yol olduğunu düşündüklerini iddia eden Nuland, tarafları ön şartlar koymamaya da çağırıldıklarını belirtti. Bilindiği üzere Filistin yönetimi, Yahudi yerleşimindeki inşaatlar durdurulmadığı sürece görüşmelere katılmayacağını ilan etmişti. Bu durumda

ön şartlar koymadan görüşmelerin başlaması, Filistin yönetiminin geri adım atması anlamına geliyor. Yani Barack Obama yönetimi, İsrail Filistin topraklarını gaspetmeye devam ederken, Abbas yönetimini “barış masası”na oturmaya zorluyor; nitekim olan da budur.

Siyonist rejimin toprak gaspını engelleme niyetinden yoksun olan emperyalist güçlerin, Filistin halkının temel sorunlarına çözüm üretmek gibi bir dertleri zaten olamaz. Ortadoğu halkları nezdinde saygınlığı yerlerde sürünen ABD’nin, bir nebze saygınlık

kazanabilmek için Filistin sorununa iğreti bir çözüm geliştirmek istediği söylenebilir. Ancak buna karşın ırkçı-siyonizmin hamisi, dahası finansörü olan bu emperyalist gücün İsrail’le suç ortaklığı dışında yaptığı bir şey yoktur.

ABD, AB, BM ve Rusya’dan müteşekkil “Ortadoğu Dörtlüsü”nün de Filistin sorununun çözümüne zerre kadar bir katkısı olmamıştır. Eski İngiltere Başbakanı Tony Blair gibi bir savaş suçlusunu temsilci seçen Ortadoğu Dörtlüsü’nden Filistin halkına hayır gelmeyeceği, bu oluşumun

icraatlarıyla sabittir. Nitekim Amman’da yeniden başlayan görüşmelere katılan Tony Blair’in siyonistlerle suç ortaklığı yapmak dışında bir meziyetinin olmadığı bir kez daha görülmüştür.

Filistinli direnişçiler Amman’daki mizansenin mahkum ediyor

El Fetih liderleri İsrail’le görüşmelere doğrudan katılırken, son günlerde -aralarında AKP iktidarının da bulunduğu- dinci Amerikancı rejimler tarafından kuşatılan Hamas cephesinden yansıyan bir tepki olmadı. Konuyla ilgili bir açıklama yayınlayan Filistin Halk Kurtuluş Cephesi (FHKC) ise, emperyalist mizansenin mahkum ederek, El Fetih’in katılımını kınadığını ilan etti.

Açıklamada, “Filistin Halk Kurtuluş Cephesi, konu Birleşmiş Milletler’in masasında olması gerekirken işgalci devletle müzakere etmenin kabul edilemez olduğunu belirtir, Amman’da Filistin Kurtuluş Örgütü temsilcileri ve işgal devleti arasındaki görüşme planını kınar...” ifadelerine yer veren FHKC, “görüşmelerin Filistin ulusal birlik hareketini zayıflattığını” da vurguladı.

Gerici mizansenin reddeden El Fetih’in direnişçi liderlerinden Mervan Barguti de, İsrail zindanlarından yaptığı açıklamada, İsrail’le barışçıl müzakere devrinin kapandığını belirtti. Açıklamasında, “Barış süreci başarısızlığa uğramıştır, ölü bedenlere yeniden soluk vermek için umutsuz girişimler yapmanın bir anlamı yok” ifadelerine yer veren Barguti, siyonist işgale karşı direnişe devam edilmesi gerektiğini vurguladı.

Belirtmek gerekiyor ki, bu görüşmelerin Filistin sorununun çözümüne zerre kadar katkı sunması beklenmiyor. Nitekim daha ikinci görüşmede sorunlar hissedilmeye başladı. Yani görüşmelerin yeniden tıkanma olasılığı yüksektir. Zaten tıkanasa da tıkanmasa da bu görüşmelerden Filistin sorununun çözümüne bir katkı sunması beklenmiyor.

Genelde ezilen halkların, özde Filistin’in tarihi, işgalci güçler önünde eğilerek veya emperyalistlerden medet umarak bir şey kazanmanın mümkün olmadığını sayısız kez kanıtlamıştır. Verili koşullarda bu gerçek daha da belirgin bir hal almıştır. Artık emperyalizme, sömürgecilere ve işbirlikçilerine karşı meşru/militan bir direniş olmadan en ufak bir kırıntı kazanmak olası değildir.

“Ezilen halkların tarihi, işgalci güçler önünde eğilerek veya emperyalistlerden medet umarak bir şey kazanmanın mümkün olmadığını kanıtlamıştır.”

”

AB'nin "yeni" sömürge alanı Doğu Avrupa...

Macaristan'da gerici, otoriter "yeni" anayasa ve kapitalist kriz

Volkan Yaraşır

Kapitalizmin yapısal krizi Avrupa Birliği'nde, kendini mali/borç krizi şeklinde dışa vurdu. Özellikle Avrupa'nın Akdeniz havzasını saran borç krizi senkronu, AB bünyesinde sarsıcı etkiler yarattı. Bugün senkron hızla yayılıyor ve kriz giderek derinleşiyor. Yunanistan, Portekiz, İrlanda'dan sonra İspanya ve İtalya, hatta Belçika ve Fransa'nın borç krizi sarmalına girme ihtimali yüksek. Başta Macaristan olmak üzere Doğu Avrupa ülkelerinde ülke iflasları yaşanabilir. Özellikle İspanya ve İtalya'daki gelişmelerin kontrol edilememesi, 2012 yılında kriz dalgasını, finansal bir tsunamiye dönüştürebilir.

"Büyük çöküşten", "büyük yıkıma" doğru: Doğu Avrupa

AB'nin "yeni" sömürge alanı ve bir anlamda AB'nin II. periferisini oluşturan Doğu Avrupa ülkeleri kapitalist krizin yıkıcı sonuçlarını yaşadı.

1989 "büyük çöküşü" Doğu Avrupa'nın yakın tarihinde önemli bir eşik oldu. Coğrafyada büyük toplumsal altüst oluşlar yaşandı. Devlet kapitalizmi özelliği taşıyan bu ülkeler "çöküşten sonra" hızla kriminalleşti ve mafyalaştı. Bir ara dönem olan "kriminal" kapitalizm, kapitalist entegrasyon aracı olarak kullanıldı.

Özellikle Almanya, bu coğrafyaya yönelik son derece kompleks, emperyalist politikalar uyguladı. Kendi nüfuz ve ekonomik alanını yaydı ve derinleştirdi. Demokratik Almanya'yı yuttu ve emperyal stratejisini kıta Avrupa'sında hegemonyasını yeniden inşa etmek üzerinden belirledi.

Doğu Avrupa'da "vahşi" kapitalizm ve neo-liberal saldırılar çok özel, şiddetli ve derinden yaşandı. Ayrıca olağanüstü ideolojik manipülasyonlarla kitleler mobilize edildi ve uyumlulaştırıldı. Antikomünizm bir devlet ideolojisi haline dönüştürüldü. Küresel sermaye hızlı ve derin bir biçimde bu ülkeleri enkaza dönüştürdü. Doğu Avrupa tarihin gördüğü en büyük küresel yağmalardan birine sahne oldu.

Doğu Avrupa ülkeleri Yeni Dünya Düzeni'ne uygun olarak yeniden yapılandırıldı. Uluslararası işbölümünde AB'nin II. periferisi olarak yer aldılar. Finans kapitalin ucuz işgücü rezervi, yeni pazar ve yatırım alanları olarak öne çıktılar. Bu coğrafyaya yoğun sermaye ihraçları gerçekleşti. Tüm maddi ve toplumsal kaynakları yağmalandı ve tarumar edildi.

Kapitalist krizin AB bünyesine yansımaları, Doğu Avrupa ülkelerini hızla çöküşün eşiğine getirdi. 20 yıllık yağma ve krizin yıkıcı sonuçları ekonomileri felç etti. AB, AB Merkez Bankası ve IMF çok kapsamlı ve yönelimli emperyalist politikalarla Doğu Avrupa'yı yeniden sömürgeleştirmeye başladı.

Macaristan'daki gelişmeler de bu sürecin bir parçası olarak biçimlendi. Macaristan'da 2008'den sonra hızla ekonomik kriz derinleşti ve ülke iflas noktasına geldi.

Macaristan'da gerici, otoriter yönetim ve siyasal konservatizm

Macaristan'da Nisan 2010'da yapılan seçimleri FIDESZ-Genç Demokratlar Partisi %52'lik oy

oranıyla kazandı. Sosyal demokrat MSZP-Macaristan Sosyalist Partisi ise %22'ye yakın oy aldı. Faşist parti Jobbik Partisi %17 gibi yüksek bir oy elde etti ve üçüncü parti oldu. Seçimlerde, radikal neo-liberal politikalar izleyen MSZP hükümeti ağır yenilgiye uğradı.

FIDESZ aldığı oyla parlamentodaki üçte iki çoğunluğu sağladı. Viktor Orban başkanlığa getirildi.

Macaristan 2010 yılının başında ekonomik iflas aşamasına geldi. O dönem IMF'den alınan 20 milyar € ülkeyi iflasın eşiğinden döndürdü. Macaristan'ın 10 milyonu bulan nüfusunun %15'i açlık sınırında, %40'ı ise yoksulluk sınırında yaşıyor. Macaristan, 8000 €'luk yıllık milli gelir dağılımıyla Avrupa'nın en yoksul ülkelerinden biri.

Macaristan'da siyasal yapı monolitik bir özellik taşıyor. Sistemantik antikomünizm çizgisi üzerinde şekillenen Macaristan siyasal sisteminde, antikapitalist bir partinin parlamentoya girme şansı yok. Farklı siyasal bloklarla bu "risk" fiilen engellenmiş. 1990-2010 arası Karl Popper'ın "Açık Toplum"una göre biçimlenen Macaristan siyasal yaşamı, bir nevi iki partili sisteme dayanıyor. Macaristan'da birçok partiyi bünyesinde taşısa da, milliyetçi-muhafazakarlar bu yapının bir kliğini oluştururken, liberaller ve "sosyalistler" başka bir kliği oluşturuyor. 20 yıldan beri parlamento bu iki gücün dengesini yansıttı. Bu iki klik iktidarda oldukları dönemlerde Macaristan'ı bütünüyle küresel sermayeye açtı. NATO ve AB'nin yükümlülüklerini harfiyen yerine getirdi.

2010 seçimlerini kazanan Viktor Orban sağ popülist politikalar izledi. Bir yandan sermayenin istemleri doğrultusunda yeni çalışma yasalarını gündeme getirdi, diğer yandan asgari ücretleri yükseltti, bazı toplu sözleşmelerin bitirilmesine müdahale etti. Bu politikalar işçi sınıfı içinde yanlısamlara yol açtı. Seçim kampanyalarına Orban, "tam istihdam, herkese sosyal güvenlik" sloganıyla çıktı. Ayrıca FIDESZ bir devlet politikası haline gelmiş antikomünizmin toplumsal yaşamda içselleştirilmesi için yasalar çıkardı. "Faşizmin ve komünizmin işlediği suçların inkarını suç sayan" yasa bunlardan biri oldu. Bunun yanında FIDESZ'in faşist paramitler oluşumlarıyla örtük ilişkileri ortaya çıktı.

Orban ekonomik krize ve iflasa karşı bazı önlemler almaya yeltendi. Merkez Bankası'nı yeni düzenlemeye tabi tutmak ve rezervlerini krizin aşılması yönünde kullanmak istedi. Bu tutumundan dolayı 2011 yılında IMF'yle anlaşmaya varılamadı.

Viktor Orban'ın bu adımları Hillary Clinton, AB, AB Merkez Bankası, IMF tarafından reaksiyonla karşılandı. FIDESZ hükümeti açıkça tehdit edildi.

Orban'ın 2011 sonunda konservatif bir anayasayı gündeme getirmesi ve bu anayasanın onaylanması, bu kesimler tarafından "Avrupa kültürünün" dışında bir gelişme olarak değerlendirildi. Uluslararası medya anayasa ve Orban hükümetine yönelik kampanya başlattı. Bu reaksiyonları ve kampanyanın asıl nedeni Orban'ın inisiyatif dışı hamleleriydi. Tehditler karşısında Orban hükümeti IMF'yle yeniden masaya oturdu ve anlaşmayı imzaladı.

Yeni anayasa, Macaristan'ın kriz sürecinde "yeniden yapılanmasını" simgeledi. Aslında son 20

yıllık siyasal atmosferin bir başka boyutta hukuksal ifadesi oldu.

Hıristiyan teolojisi ve argümantasyonlarıyla yüklü, ailenin kutsallığına vurgu yapan, milliyetçi söylemlerin ağır bastığı anayasa Macaristan'da devlet-toplum-birey ilişkilerinin yeniden düzenlenmesini işaretledi.

Yeni anayasa konservatif yönünün dışında, seksist ve maskülen bir içerik taşıyor. Kürtajın yasaklanmasının zeminleri bunlardan biri.

Yeni anayasa kapitalist krizin yıkıcı etkileri karşısında olağanüstü rejimlere geçişi kolaylaştıran düzenlemeleri de içeriyor. Yasama-yürütme-yargı sistematiğinde yürütmenin gücü artırılırken, yargı bütünüyle yürütmeye tabi kılınmak isteniyor. Özellikle medyanın yürütmenin denetimi altına sokulması hedefleniyor.

Macaristan başta anayasa olmak üzere bu yeni otoriter ve konservatif düzenlemelerle, Doğu Avrupa'nın laboratuvarı olabilir. AB'nin II. periferisinde kapitalist krizin yıkıcı etkileri bir dizi otoriter gelişmenin önünü açabilir.

Kriz ve sınıf ve kitle hareketine karşı Yunanistan, İspanya ve İtalya'da pro-faşist ve teknokrat hükümetler gündeme gelirken, gelişmeler Doğu Avrupa'da neo-faşist ve olağanüstü rejimlerin önünü açabilir. 2012 yılı bu anlamıyla önem taşıyacaktı. Ayrıca coğrafyadaki siyasal ruh halinin bu gelişmelere ciddi zemin hazırladığı akıldaki tutulmalıdır.

Yeni anayasanın temel hak ve özgürlükleri kısıtlaması Macaristan'da geniş kitleleri harekete geçirdi. Bir dizi kitlesel gösteriler yapıldı. Ne var ki bugün açısından kitle hareketi amorf bir özellik gösteriyor. Hatta hareketin yönlendiricilerinin içinde "renkli devrimlere" uygun yapı ve kişiler bulunuyor.

Bugün Macaristan'da reaksiyon şeklinde gelişen kitle gösterileri krizin derinleşmesiyle birlikte yeni olanakların önünü açabilir. Macaristan ve diğer Doğu Avrupa ülkelerinde yaşanan büyük mistifikasyon ve manipülasyonlar sistemantik bir karşı devrim programının parçası olarak devreye sokuldu. Bu ablukanın kırılması ve yaşanan hayal kırıklıklarının aşılması ve devrim ve sosyalizm arayışı için büyük salınımlara ve birikimlere ihtiyaç var.

Her şeye rağmen kapitalist kriz sınıfsal antagonizmayı şiddetlendiriyor. Doğabilecek ve kendi mecrasını bulacak kitle hareketleri Macaristan'da olduğu gibi Doğu Avrupa'da yeni bir dönemin habercisi olabilir.

Yunanistan'da basın emekçileri grevde

Yunanistan'da 'tasarruf' ve 'yeniden yapılandırma' adı altında Yunan devlet televizyonu ERT'nin birinci kanalı ERT1'in kapatılmasına ve işten çıkarılmalarına karşı basın emekçileri greve gitti.

Yunanistan Yazarlar Federasyonu (POESY), Yunan Radyo ve Televizyon Kurum ERT Çalışanları Federasyonu (POSPERT) ve Basın-Yayın Kurumları Çalışanları Dernekleri Federasyonu'nun (POEPTYM) ortak kararıyla 16 Ocak günü saat 06.00'da başlayan grev çerçevesinde, tüm televizyon ile radyolarda haber yayını yapılmazken, haber ağırlıklı internet siteleri de sayfalarını yenilemedi. Basın emekçileri ayrıca, bir an önce toplu iş sözleşmesi imzalanmasını talep ediyor.

Hükümetin ekonomi politikasına itiraz eden Attiki bölgesi işçi ve memur sendikalarının da 24 saatlik grevi başkent Atina'da yaşamı felç etti.

Atina İşçi ve Memur Birliği'nin (EKA) çağrısıyla yapılan grev ve protesto gösterilerine kamu ve özel sektörde çalışan emekçilerin yanı sıra, eğitim emekçileri, liman işçi ve memurları, sağlık sektörü çalışanları, avukatlar, banka memurları katılırken toplu taşıma araçlarında görev yapanlar

da iş durdurma eylemleriyle destek verdi.

Grev nedeniyle devlet dairelerindeki hizmetlerde büyük aksamalar görülürken, mahkemelerde duruşmalar yapılmadı ve sağlık çalışanlarının grevi nedeniyle hastanelerde kaos yaşandı.

Liman çalışanlarının da grevde yer alması, ana kara ile bazı adalar arasındaki bağlantıda kopukluklar yaşanmasına yol açtı.

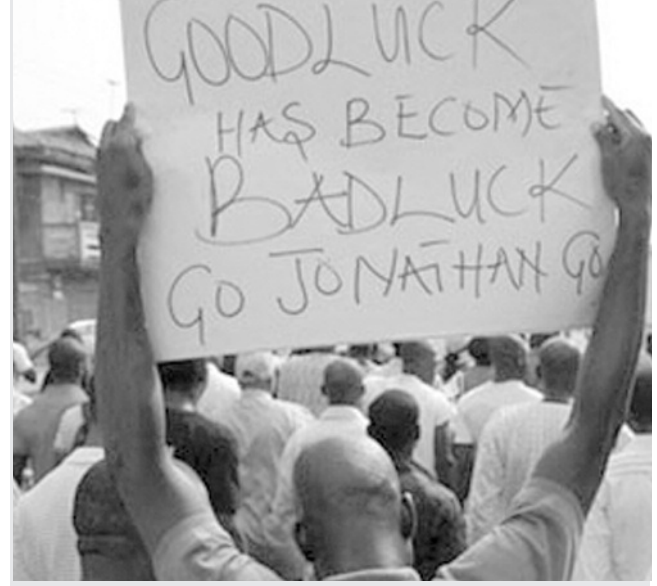
Grev nedeniyle Atina ve birçok kentte protesto gösterileri düzenlendi.

Başkent Atina'da, EKA ve Mücadeleci İşçi Kolları Birliği PAME'nin düzenlediği yoğun katılımlı iki ayrı gösteri nedeniyle kent merkezi uzun süre trafiğe kapatıldı.

Kent merkezindeki Omonia ve Klafthmonos meydanından başlayarak parlamento binası önünde sona eren yürüyüşler sırasında göstericilerle polis arasında zaman zaman gerginlik yaşandı.

Sintagma Meydanı'nda göstericilerin arasına karışan sivil bir polis fark edilince göstericiler müdahale etti. Ağır yaralanan polis Sintagma Meydanı'nın ortasında diğer polislerin koruması altında beklerken, bazı göstericilerin polisin silahını alarak kaçtıkları belirtildi.

Nijerya'da grev geri adım attırdı

Nijerya'da petrole devlet desteğinin kesilmesinin ardından iki katına çıkan fiyatları protesto eden sendikaların 9 Ocak'tan itibaren grev kararı alarak hayatı felce uğratması hükümete geri adım attırdı.

15 Ocak'ta Nijerya hükümeti ile sendikalar arasında gerçekleşen görüşmeden sonuç çıkmaması üzerine Devlet Başkanı Goodluck Jonathan açıklama yaparak petrol fiyatlarını indireceklerini duyurdu. Jonathan, litresi 40 sentten 92 sente çıkan benzin litre fiyatlarını 60 sente (90 Nijerya nairası) çekeceklerini belirtti.

Jonathan'ın açıklamasının ardından sendikalar bir hafta boyunca süren grevi durdurma kararı aldı. Protesto gösterileri ve grevleri örgütleyen Nijerya Emek Kongresi Başkanı Abdülvahid Ömer tarafından yapılan açıklamada eylemlerin durdurulduğu duyuruldu.

Sendika üyelerinin grevin durdurulma kararına uyacaklarını ancak sosyal medya üzerinden örgütlenen eylemcilerin tavrını kestirmenin kolay olmadığı belirtiliyor.

Nijerya Devlet Başkanı Goodluck Jonathan grevin başlamasının ardından, sübvansiyon ekonomiye her yıl milyarlarca dolar ek yük getirdiğini ve bu yüzden daha fazla sürmesinin mümkün olmadığını söylemişti. Jonathan kesinlikle geri adım atmayacaklarını belirtmişti. Sendikalar ise petrol sübvansiyonuna hükümetin yıllık 8 milyar dolar ayırmasını talep etmişlerdi.

Romanya'da emekçiler ayakta!

Romanya'da hükümet yeni bir sağlık reformunu gündeme getirdi. Sağlık alanının özelleştirilmesini öngören reforma karşı 14 Ocak günü sokağa dökülen emekçiler hükümeti protesto etti. Emekçiler hükümetin istifa etmesini ve erken seçime gidilmesini istediler.

Eylemin ardından saldırıya geçen polis onlarca kişiyi yaralayarak 29 kişiyi gözaltına aldı.

Emekçilerin eylemi sayesinde hükümet geri adım atarak reformu geri çekmek zorunda kaldı. Ancak emekçilerin öfkesi bununla da dinmedi. Rumen hükümetinin, IMF ile anlaşma yaparak kamu alanında tasarruf önlemleri alması da emekçilerin tepkisine neden oldu.

Onbinlerce emekçi, başta Bükreş olmak üzere 34 büyük kentte sokakları günlerce eylem alanına çevirdi. Emekçiler "Hırsızlığa son!", "Bize yalan

söylediniz!" şeklinde sloganlar atarak erken genel seçim ve cumhurbaşkanı Traian Başesku'nun istifasını istediler.

"Sokakları kaosa teslim etmeyeceğiz!" diyen hükümet ise emekçilerin taleplerine gaz bombalarıyla karşılık verdi. Emekçiler de polis saldırılarını molotofkokteyli ile karşıladı. Çatışmalarda yüzlerce emekçi gözaltına alındı.

Emekçilerin öfkesine neden olan reform programının, devletin bütçe açığını düşürmeye yönelik IMF programının bir parçası olduğuna işaret ediliyor. Romanya geçtiğimiz yılın başlarında IMF ile 20 milyar euroluk stand-by anlaşması yapmış ve ardından da 5 milyarlık euroluk bir ek kredi anlaşması daha gerçekleştirmişti. IMF'nin istikrar programları sonucunda son dönemde ülke çapında ücretler Romanya'da ortalama %10 azaldı.

Onbinlerce işçi, emekçi ve genç Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht'i andı**"Kapitalizmle barış olmaz,
komünizm için ileri!"**

Adları kapitalizme karşı bir mücadele çağrısı olan Alman proletaryasının ve sosyalizmin seçkin önderleri **Rosa Luxemburg** ve **Karl Liebknecht**, savaş suçlusu Alman burjuvazisi tarafından alçakça katledişlerinin 93. yıldönümünde yapılan yürüyüş ve anıt mezar töreni ile anıldılar.

Geçtiğimiz yılki anmaya göre çok daha canlı ve kalabalık geçen bu yılki yürüyüşe yaklaşık 10 bin kişi katıldı. Gün boyu büyük çoğunluğu yaşlı kuşak sosyalist olan on binlerce insan anıt mezarları ziyaret etti. Alman Kasım Devrimi'nin seçkin önderlerine bir kez daha bağlılıklarını bildiren binlerce kişi, Rosa ve Karl'ın mezarlarına kırmızı karanfiller bıraktı.

Yürüyüşe devrimci coşku ve canlılık hakimdi

15 Ocak günü saat 10.00'da Frankfurter Tor'dan başlayan yürüyüşe Almanya'nın çeşitli kentlerinden ve yakın ülkelerden gelen binlerce işçi, emekçi ve yaşlı ve genç kuşak sosyalist katılırken, yürüyüşte başından itibaren belirgin bir canlılık ve coşku hakimdi.

Yürüyüşe yerli ilerici ve devrimci parti ve örgütlerden DKP, MLPD, SAV (Sosyalist Alternatif) ve Antifa katıldı. DKP ve yaklaşık bin kişilik korteji ile

Antifa'nın katılımı dikkat çekti. Göçmen ilerici ve devrimci parti ve örgütlerden TKP/ML, MLKP, ADHK, DİDF de yürüyüşte yerlerini aldılar.

Devrim ve sosyalizm isteği

Yürüyüş sırasında hemen tüm kortejlerde kapitalizmi sorgulayan, devrim vurgusu yapan ve net biçimde sosyalizmi alternatif olarak gösteren pankart ve dövizler taşındı. Katılımcı tüm parti ve örgütler kendilerine özgü sloganların yanı sıra, sıklıkla kapitalizm karşıtı sloganlar haykırdı ve bir kez daha sosyalizm isteğini dile getirdi. Güçlü ses cihazları aracılığıyla sık sık ajitatif konuşmalar yapılarak Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht'in bıraktığı mirasa bağlılık dile getirildi. Çeşitli türden müzik dinletilerinin yanı sıra yürüyüş boyunca söylenen devrimci marşlar anmaya canlılık kazandırdı.

Uzun bir güzergahtan geçilerek anıt mezarların bulunduğu alana gelindi. Kortejler alana girerken daha bir canlandı, coşku bir kat daha arttı. Binler on binler oldu, anıt mezarlara aktı. On binlerce kişi önce ellerindeki kırmızı karanfilleri anıt mezarlara bıraktı, alanda açılan çeşitli partilere ait kitap standlarını dolaştı.

Anıt mezarların olduğu alanın hemen yakınında MLPD'nin organize ettiği mini bir miting gerçekleştirildi. Burada MLPD ve ICOR içinde yer alan parti ve örgütler adına kısa konuşmalar yapıldı.

Her yıl olduğu gibi bu yıl da yürüyüşe katılıp, anıt mezarları ziyaret eden on binlerce kişi, gelecek yıl yine aynı yerde buluşma, devrimci değerlere bağlılıklarını yineleme, sosyalizme olan inançlarını haykırma sözü ve dileğiyle geldikleri kentlere döndüler.

Türkiye Komünist İşçi Partisi (TKİP) taraftarları ise geçmiş yıllarda olduğu gibi bu yıl da Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht için yapılan tüm eylem ve etkinliklere önem verdi. TKİP kortejinde 60 kişi yer alırken, yürüyüş boyunca "Gelecek her yerde sosyalizme aittir!", "Yaşasın proletarya enternasyonalizmi!" ve "Gençlik gelecek, gelecek sosyalizm!" pankartları taşındı.

Korteje gözle görülür bir canlılık ve coşku egemendi. Devrim ve sosyalizme ait sloganlar sıklıkla haykırıldı. Yanı sıra savaş karşıtı sloganlar ve "Türk ordusu Kürdistan'dan defol!" gibi, sermaye devletinin Kürt halkına dönük kanlı ve kirli savaşına dikkat çeken

sloganlar atıldı. Yol boyunca ve anıt mezarların olduğu alana girerken topluca enternasyonal devrimci marşlar söylendi. Bu marşlara katkıları ve canlılıkları ile Ekimci Genç Komünistler oldukça dikkat çekti. Yürüyüş sırasında "Kapitalist barbarlığa karşı, sosyalizm için mücadeleyle!" başlıklı ve TKİP/ Yurtdışı Örgütü imzalı bildiri yaygın biçimde dağıtıldı.

Devrimci önderler sahiplenildi

Hem bir gün önceki Rosa Luxemburg Konferansı sırasında hem de yürüyüş ve anıt mezar töreni sırasında devrimci önderler, simge ve semboller ile orak-çekici materyaller gözle görülür bir biçimde sahiplenildi. Devrim ve sosyalizm sözcüklerinin çok daha belirgin biçimde ve netlikle telaffuz edildiği görüldü. Konferans salonunda ve yürüyüş sırasında taşınan tüm pankartlara yazılan sloganlar da bunun ifadesiydi.

Kızıl Bayrak / Almanya

Mısır'da ayaklanmanın yıldönümü yaklaşıyor...

Mısırlı emekçilerin Mübarek rejimine karşı başlattığı ayaklanmaların yıldönümü olan 25 Ocak'ta diktatörün devrilmesinin kutlamaları yapılacak.

Yıldönümünün resmi olarak kutlanmasını isteyen iktidardaki Yüksek Askeri Konsey, 25 Ocak 2012 tarihini resmi tatil ilan etti ve kutlamaların toplumun tüm kesimlerinin katılımı ile resmi çerçevede yapılacağını açıkladı.

Ancak Mısırlı emekçiler 25 Ocak günü Tahrir Meydanı'nda eylem düzenleyerek iktidarda bulunan Yüksek Askeri Konsey'in istifasını isteyeceklerini duyurdular.

Tahrir Meydanı'nda geniş katılımlı mitingler düzenleyebilmeyi hedefleyen emekçiler çalışmalarına başladı. Sosyal paylaşım sitelerinde örgütlenen birçok aktivist ise, 25 Ocak 2012'de yapacakları gösterilere "Yeniden devrim, devrimi koruma ve devrimi tamamlama" gibi isimler koydular.

Seçimlerde oyların yüzde 70'ini alan Müslüman Kardeşler ile Selefi Nur Partisi'nin ise kutlamalar ile ilgili net bir tutumu yok.

15 Ocak 2012 | Almanya

Berlin’de XVII.Enternasyonal Rosa Luxemburg Konferansı

Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht’i anma etkinlikleri çerçevesinde *Junge Welt* gazetesi tarafından düzenlenen XVII. Enternasyonal Rosa Luxemburg Konferansı, 14 Ocak günü Berlin/Uranius Salonu’nda gerçekleşti.

Bu yılki konferansın ana sloganı “Dünyayı değiştiriyoruz!” idi. Salonunda ayrıca, Mumia Abu Jamal’in büyük boy bir posterini ile üzerinde, “Sınıfa karşı sınıf!”, “Kapitalizmle barış olmaz!”, “Komünizm için ileri!”, “Onlar bize yalan söylüyorlar, biz onların yalanlarını basıyoruz!” sloganlarının yazılı olduğu pankartlar asılmıştı.

İlk oturumun katılımcıları, **Tunus Komünist İşçi Partisi Gençlik Örgütü** temsilcisi Sami Ben Gazi, **Muami Abu Jamal Savunma Komitesi** sözcüsü Johanna Fernandez, **Brezilya Topraksızlar Hareketi** temsilcisi Gerald Gasparin’di. “Dünyayı değiştiriyoruz!” şiarı çerçevesinde, kendi ülkelerindeki gelişmeleri, temsil ettikleri parti ve hareketlerin ülkelerindeki gelişmelerde tuttukları yer ve gelecek perspektifleri konusunda sunumlar yaptılar, sorulara cevaplar verdiler. Bu bölümde, özellikle Tunuslu genç komünist ve Muami Abu Jamal ve kavgası, seyri ve sonuçları hakkında bilgi veren Johanna Fernandez coşkulu anlatımlarıyla dinleyiciler tarafından coşkuyla karşılandı ve uzun uzun alkışlandı.

Konferansın önemli bir diğer tartışma konusu ise Almanya’da başlatılan paralı askerlik uygulaması ve bunun gençlik, özellikle de öğrenci gençlik üzerindeki etkileriydi. Bu bölümde özellikle, militarist politikalar

çerçevesinde okullarda yürütülen etkileme çalışmalarına değinildi. Buna karşın ne yapılması gerektiği konusunda öneriler ortaya sürüldü.

XVII. Enternasyonal R. Luxemburg Konferansı’nda son olarak, “Ya barbarlık, ya sosyalizm! /Sol partinin rolü” konulu tartışma yapıldı.

Bu oturumun katılımcıları ise, Sol Parti Genel Başkan Yardımcısı **Prof. Heinz Bierbaum**, siyaset bilimci Prof. **Georg Fülberh**, gazeteci yazar **Dietmar Dath** ve yazar **Jutta Dittfurth** oldu.

Her oturumu ortalama 500-600 kişi izledi.

Bu arada, BDP Mersin milletvekili **Ertuğrul Kürkçü** de konferansta İngilizce olarak kısa bir konuşma yaptı. Konuşmasında, Türkiye ve Kürdistan’daki gelişmeleri anlattı. Kardeş Kürt halkının talepleri konusunda somut bilgiler verdi ve enternasyonal dayanışma çağrısı yaptı.

Konferans sırasında çeşitli ülkelere mensup parti ve örgütler kitap ve dergi standları açtılar. Kendilerine ait tanıtıcı materyalleri sergileyip, yoğun bir bilgilendirme çalışması yaptılar.

Konferansta Türkiye’den TKP, Bolşevik Partizan, Evrensel ve Kürt yurtseverleri de stand açtı.

Konferans akşam saatlerinde başlayan ve geç saatlere dek süren kültürel etkinliklerin ardından sona erdi. Konferans sırasında dikkate değer en önemli noktası ise, kapitalizmin çok açık ve net sorgulanması, buna karşın devrim ve sosyalizm sözcüklerinin çok daha vurgulu biçimde telaffuz edilmesi idi. Konferansı gün boyu 2 bin kişi ziyaret etti.

Kızıl Bayrak / Berlin

“Krizinizi ödemiyorum!”

Krizin yarattığı yıkımı “kemer sıkma” adı altında emekçilere ödetmek isteyen sermaye hükümetinin politikalarına karşı Yunanistan’da başlayan “I won’t pay your crisis-Krizinizi ben ödemiyorum” eylemi İspanya’ya da sıçradı.

İnternetteki sosyal paylaşım sitelerinden yapılan çağrılarla 15 Ocak günü Madrid’in merkezindeki metro duraklarında toplanan göstericiler, toplu taşıma ücretlerine yapılan zamları protesto ederek ücret ödemedi metroya binme eylemi gerçekleştirdiler.

Polisin ‘Sol’ metro durağı önünde yığınak yapması üzerine ‘Callao’ durağına geçen ve turnikelerden atlayan eylemcilere polis saldırdı. Eylemciler polis saldırısına “Krizini biz ödemeyeceğiz!” sloganlarıyla yanıt verdi.

Polis saldırısı sonucu 4 kişi gözaltına alınırken, eylemcilerden yaralananlar da oldu. Polisin gözaltı saldırısı metro önünde bekleyen diğer eylemciler tarafından protesto edildi.

Aynı eylemler Barcelona, Valencia, Seville and Bilbao kentlerinde de gerçekleştirildi.

Somali’de onbinler ölecek!

Kapitalist sömürü düzeni yoksul Somali halkına her geçen gün daha fazla ölüm getiriyor. Somali’deki Birleşmiş Milletler yetkililerinin açıklamaları dahi bu gerçeği ortaya koyuyor. Ülkedeki kıtlık kontrol altına alınana dek, onbinlerce kişinin daha açlıktan öleceği belirtiliyor.

Somali’de altı ay önce gıda krizi ilan edilmişti, bu ülkedeki gıda yardımı gereksiniminin, gelecek Temmuz ve Ağustos aylarına dek yüksek olacağı belirtiliyor.

Somali’deki BM Yardım faaliyetlerinin başındaki isim olan Mark Bowden BBC’ye yaptığı açıklamada, yetersiz beslenme oranlarının dünyanın en yüksek seviyesinde olduğunu belirtti. Bowden, 250 bin Somalili’nin hala açlık çektiğini vurguladı.

“Geçen yıldan bu yana onbinlerce kişinin öldüğünü biliyoruz” diyen Bowden, yetersiz beslenme düzeylerini de “inanılmaz derecede yüksek” diye tanımladı.

Michael Bowden, “En büyük sıkıntıyı çocuklar yaşıyor. Somali’deki yetersiz beslenme oranı dünyanın en yükseği. Çocuk nüfusunun yüzde 50’si ciddi ya da akut yetersiz beslenmeyle karşı karşıya” diye konuştu.

Yetersiz beslenme düzeylerinin biraz azalmaya başladığını belirten Bowden, buna karşın krizin gelecek altı ya da yedi ay daha süreceğini vurguladı.

İsrail’de yerel yönetimlerde grev!

İsrail Yerel Yönetim Sendikası, belediyeler için emlak vergilerinin yükseltilmesi ve belediye gelirlerinin azaltılmasına dönük kararları protesto etmek için 16 Ocak’tan itibaren süresiz greve çıktı. Sendikacılar tarafından yapılan açıklamada, grevin okul servislerinden park, çöp toplama ve temizlik işlerine işkolundaki tüm hizmetlerde geçerli olacağı ifade edildi.

Alınan son kararların eğitim, öğrenci güvenliği, çevre, sosyal yardım, kültür ve emeklilik için ayrılan bütçelerin azalması anlamına da geldiğini vurgulayan sendika, grevin Kudüs, Tel Aviv ve Hayfa kentlerinde gerçekleşeceğini duyurdular.

Yerel yönetimler, belediyelere dönük emlak vergisi artırım kararının gelirlerinde 520 milyon dolarlık bir kayba yol açacağını belirtiyorlar.

Alman tekellerinin “şaşılması” büyümesinin sırrı!

Kapitalist özel mülkiyetin kutsanmasını kendilerine meslek edinmiş, dolgun maaşlarını milyarlarca insanın açlığa, yoksulluğa ve sefaletle mahkum edilmesine borçlu olan burjuvazinin paralı hizmetkarlarının, sahip oldukları iletişim araçları ile tek yanlı olarak, sabah-akşam tekrarladıkları yalanlara göre kapitalist üretim araçları geliştiği, firmalar çok kazandığı zaman, işçilerin de payına bu refaktan daha fazla bir pay düşecektir. Bu yalanlara güvenilirlik zırhı giydirilmek amacıyla bir de, burjuva sol partiler, sendika bürokrasisi, basın-yayın organlarının sözde “sol” eğilimli yazar-çizer takımı, prof., doktor., doçent ünvanlı maaşlı memurlar devreye sokulur.

Burjuvazinin parayla satın alınmış bu sefil kapıkullarına göre, “işçi çok çalışmalı, mülk sahibi kapitaliste kazandırmalı, firmalar sonsuz kârlar elde etmeli ki, ülke kalkınabilsin, işçi de bu kalkınmadan payına düşeni alabilsin”. Üniversite kürsülerinden “bilim” adına yayılan tüm bu şaklabanlıklar, tıpkı sahte bir müslüman tüccarın sattığı bozuk mallara dindaşlarının itimatını sağlamak için cami kapılarında ayrılmamasına, adeta camilere demir atmasına benzemektedir.

Bir yalan ne kadar çok kişi tarafından ve ne kadar çok tekrarlanırsa o kadar “doğru” olduğu algısı yaratılır. Nitekim bugün, bu tür yol ve yöntemlerle birçok şey gerçekmiş gibi bilinçsiz yığınlar kabul ettirilmiştir. O kadar ki, tüm uydurma yalanlar adeta bir inanca dönüşmüştür. İşçi sınıfı ve emekçi kesimler içerisinde yaygın olan ve “doğruluğundan” kuşku duyulmayan, haliyle kırılması da bir hayli zor olan bu yalanlar, güçlü birer önyargı olarak varlığını sürdürmektedir. Hurafelere dayanan önyargılar gibi bu önyargılar da, topluma maledildiği için, bunlara karşı savaşım da o kadar çetin olacaktır. Fabrikalarda, işyerlerinde, aile ortamlarında, kahve sohbetlerinde emekçilerin ağızlarından defalarca dinlemek zorunda kaldığımız bu önyargıları kırmak atomu parçalamaktan daha zordur.

Kapitalist mülkiyet ilişkileri parçalanmadıkça, bu özel mülkiyet tekeline bir toplumsal devrimle son verilmedikçe tersi sonuçlara yol açar. Açlık, yoksulluk ve sefalet işçi sınıfının ve emekçilerin yakasını bırakmaz. Gerçek tam olarak budur.

Almanya’da üretimin yoğunlaşması ve yoksulluğun kitleselleşmesi

Kapitalizmin parayla satın alınmış memurlarının yalanlarını, sistemin gelişkin örneği olan Almanya’daki ücretlilerin durumunu irdeleyerek ele alalım.

Bilindiği gibi Almanya, her vesileyle dünyada ihracatta birinci olmakla övünür. Bu durum kapitalist tekeller tarafından bir başarı olarak sunulur. Ancak tekellerin bu başarısının arkasında yatan, doğanın yok edilmesi, yoksulluğun kitleselleşerek büyümesi gerçeği itina ile gizlenmeye çalışılır. Nedir ki, Almanya’da toplumsal yaşamın değişmez gerçeği olan, emekçilerin yoksullaşması gerçeği, her geçen gün biraz daha üstü kapatılamaz bir hal almaktadır.

Şöyle ki: 2012 yılı başında iş piyasası ile ilgili olarak açıklanan rakamlar ‘istihdamda rekor’ olarak yansıtıldı. Haberin devamında “Ekonomik canlanma Almanya’yı ‘çalışan nüfus’ rekoruna taşıdı. Geçen yıl

ortalama 41 milyon 40 bin kişi çalışarak geçimini sağladı” deniyordu. Ekonomik büyüme tek başına bir amaç olarak ele alınırsa, bunun bir başarı (!) olduğu doğrudur. Ancak bu “rekor başarının” arkasında gizlenmeye, üstü örtülerek geçiştirmeye çalışılan nüfusun %14,5’ini oluşturan 12 milyon insanın yoksulluk girdabında, hayatta kalma çabası verdikleri gerçeği hiç ama hiç unutulmamalıdır.

“Almanya genelindeki yoksulluk oranı 2010 yılında yüzde 14,5’e çıktı. Bu 12 milyon kişinin yoksulluk ile karşı karşıya olduğu anlamına geliyor” açıklamasında bulunan reformist “Alman Refah Eşitliği Derneği” Başkanı Ulrich Schneider devamla şunları söylüyor: ‘Ekonomik koşulların iyileşmesine rağmen bu durum değişmiyor, piyasa zenginlik üretebiliyor, ancak bu eşit olarak dağıtılmıyor’.

Yüzde 14,5’e (ki bu 2010 rakamlarıdır ve günümüzde bu oranın yükseldiği bir gerçektir) varan yoksulluk artık gizlenemez bir hal aldığı için bu toplumsal gerçeği itiraf etmek zorunda kalıyorlar. Reformistleri konuşturan asıl gerçek ise, burjuvazinin ortak korkusu olan devrim korkusudur. Nitekim, Ruhr Havzası’ndaki koşulların son derece hassas olduğuna işaret eden Schneider, “Ruhr Havzası’ndaki durumun, sosyal huzursuzlukların başgösterdiği Paris ve Londra’daki ile benzer”dir tespitini “Ruhr’da kazan bir kere kaynamaya başladı mı, onu tekrar soğutmak hiç de kolay olmaz” uyarısıyla bitiriyor.

Burjuvazinin parayla satın alınmış tüm propagandacıları, reformist ‘Alman Refah Eşitliği Derneği’ Başkanı örneğinde olduğu gibi, “piyasa zenginlik üretebiliyor, ancak bu eşit olarak dağıtılmıyor” diyerek, kapitalist sistemdeki yoksulluğun nedeninin, üretim kıtlığı veya yetersizliğinden kaynaklanmadığı gerçeğini itiraf etmek zorunda kalıyorlar. Süphesiz ki, başka zaman toplumsal ‘eşitlik’ talebinde bulunanlara ve bunu programlarına koyanlara kin kusan bu soysuzlar, bunu kafa bulandırmak, sistem hakkında boş hayaller yaymak ve nihayet kapitalist sisteme karşı emekçiler içinde yükselen tepkiyi yumuşatmak için yapıyorlar.

“Piyasa zenginlik üretebiliyor, ancak bu eşit olarak dağıtılmıyor” diyerek, burjuvaziye olası sınıfsal çatışma “risk”ine karşı uyarmak amacıyla da olsa, üretilen zenginliğin, topluma dağıtılmak yerine tekellerin kasalarında toplandığı gerçeğini tespit etmek zorunda kalan sadece reformist “Alman Refah Eşitliği Derneği” değildir. Alman Ekonomik Araştırmalar Enstitüsü-DIW’in araştırmaları da aynı şeyi, hem de çok daha çarpıcı biçimde ortaya koymaktadır.

“Reel ücretler Almanya’da yıllardır geri gidiyor” başlıklı araştırmada, DIW araştırmacılarından Karl Brenke şöyle diyor: “90’lı yılların başlarından beri, şirketlerin ve sermayenin ulusal gelirdeki payları düzenli olarak artmaktadır. Buna karşın, ücretlerin bu genel paylaşımından aldığı pay ise tarihsel olarak en dip noktasına varmıştır” (Wochenbericht des DIW Berlin Nr. 33/2009)

11 Ocak 2012 tarihli Alman basınında şunları da okuyoruz: “Euro Bölgesi’ndeki pek çok ülkede ekonomik durgunluk yaşanırken Alman ekonomisinin güçlü bir şekilde büyümesi herkesi şaşırttı.”

Alman “mucize”si neye dayanmaktadır? “İstihdamda rekor”, bölgedeki krize rağmen

“ekonomik büyüme”! Bu başarının sırrı nerede yatıyor. Avlar kendi hikayelerini yazana kadar, daha çok avcı hikayeleri dinleyeceğiz. Bizde, emekçiler kendi kaderlerini ellerine alana kadar, daha çok “Alman ekonomisinin güçlü bir şekilde büyümesine şaşma”cağız! Onların bizden istedikleri de bu değil midir?

DIW’in araştırmalarından yaptığımız, yukardaki aktarma, bu şaşılasi! “güçlü büyüme”nin ve “rekor”ların ne pahasına sağlandığını bir nebze de olsa açıklıyor. Ancak sorunu “Euro Bölgesi’ndeki pek çok ülkede ekonomik durgunluk yaşanırken Alman ekonomisinin güçlü bir şekilde büyümesi”nden, kendilerine bir övünç kaynağı çıkartmayı ve üstü kapalı olarak da olsa, Alman ırkçılığının “arı”lığının bir kanıtı olarak sunmayı da ihmal etmiyorlar. Hitler faşizminin kamplara kapattığı esirlerin emeği ve kanı ile Alman tekellerinin nasıl semirip büyüdüğü gerçeği yeterince biliniyor. Gerçek şu ki, bugün de Alman tekellerinin bu “şaşılasi” büyümesinin arkasında da yine emekçilerin gaspedilmiş emeği yatmaktadır.

Euro bölgesinde Alman ekonomisinin güçlü bir şekilde büyürken özenle gizlenmeye çalışılan “şaşılasi” bir gerçek de, 2000-2008 yılları arasında, Euro bölgesinde reel ücretlerdeki düşüşte Almanya’nın birinci sırayı almış olmasıdır ki, bu da bir başka “rekor”dur.

Kapitalist ekonomideki büyüme devam ediyor. Fakat öte yandan ücretler düşüyor. Ücretlerdeki kesinti işçi aleyhine büyürken, kapitalistlerin payı azalıyor, taşeronlaştırma yaygınlaştırılıyor.

Bugün Mercedes firmasında bir taşeron firma işçisi saat ücreti olarak 7.96 euro almaktadır. Toplusözleşmelerle kazanılan 35 saatlik iş haftası fiilen geri alındı. İzin parası azaltıldı. Noel paraları birçok firmada kaldırıldı. Emeklilik yaşı kadınlarda 63’ten 65’e, erkeklerde 65’ten 67’ye çıkartıldı. İşsizlik sigortasında alman işsizlik parası süresi kısaltıldı ve azaltıldı. Sağlık alanında gerici reformlarla, sigortalının katkı payı artırıldı, birçok ilaç paralı oldu, eğitim büyük ölçüde paralı hale getirildi. Bu liste böyle uzayıp gitmektedir. Bir kez daha, Alman tekellerinin “şaşılasi” büyümesinin sırrı işte bu gerçeklerde gizlidir.

Gençlik füze kalkanına karşı yürüdü

NATO ve Füze Kalkanı Karşısı Öğrenciler, Türk devletinin savaş ve saldırganlık politikalarına karşı halkların kardeşliğini büyütmek için eylem gerçekleştirdi.

15 Ocak günü Taksim Tramvay Durağı'nda toplanan öğrenciler Galatasaray Meydanı'na yürüdüktan sonra bir basın açıklaması yaptı.

Açıklamada, sermaye hükümeti AKP'nin bir taraftan içeride işçilere, emekçilere ve Kürt halkına dönük kapsamlı saldırılarından bahsedilirken, bir yandan da emperyalizme uşaklıkta sınır tanımadığı, aktif taşeronluk rolü üstlendiği ve füze kalkanyla birlikte kardeş halklara düşmanlık beslediği

vurgulandı.

2012 yılının ilk günlerinde 500'ü aşkın tutuklu öğrencinin cezaevlerinde bulunduğu açıklamada sosyal yıkım saldırılarının işçi sınıfına ve emekçilere yönelmiş durumda olduğuna değinildi. 1 Ocak'tan itibaren yürürlüğe giren Genel Sağlık sigortası (GSS) ile sağlığın paralılaştırılması ile asgari ücrete yapılan sefalet zammına dikkat çekilen açıklamada Roboski Köyü'nde 35 köylünün

katledilmesinin ise tesadüf olmadığı ifade edildi.

Ekim Gençliği / İstanbul

“Genç Bakış”ı yaptırmadılar

18 Ocak günü Ankara Üniversitesi Cebeci Kampüsü'nde yapılmak istenen “Genç Bakış” programı öğrencilerin müdahalesiyle iptal edildi. TBMM Eski Başkanı Hüsamettin Cindoruk, Adalet Eski Bakanı Şevket Kazan ve Ankara Barosu Başkanı Prof. Dr. Metin Feyzioğlu'nun konuk olduğu “Abbas Güçlü ile Genç Bakış” programının başlamasının ardından devrimci ve ilerici öğrenciler katillerin burada konuşamayacağını, üniversitelerde eli kanlı katilleri istemediklerini belirttiler. Programı sürdürmekte ısrar eden Abbas Güçlü ve programda kalmaya devam eden diğer kişiler daha sonra öğrencilerin kürsüyü işgal etmesi ve fiziki müdahalesi sonucu salonu terk etmek zorunda kaldı.

Öğrencilere saldırmaya çalışan ÖGB ve bir faşist öğrenciye de gerekli cevap verildi. ÖGB şefi ve bir ÖGB arbede sonrası ambulansla hastaneye kaldırıldı. Yıllardır katliamların altında isimleri bulunan bu kişilere ne Cebeci'de ne de başka üniversitelerde yer verilmeyeceği bir kez daha belirtildi. Eylemde katiller teşhir edilirken sık sık “Sivas'ın hesabı sorulacak!”, “Kanla yazılan tarih silinmez!”, “Faşizmi döktüğü kanda boğacağız!”, “Yaşasın devrimci dayanışma!” sloganları atıldı. Salon boşaldıktan sonra Ekim Gençliği, YDG, SGD, Öğrenci Kolektifi, SDH ve Gençlik Derneği dışarıda yoğun sivil polis ablukası olması nedeniyle kampüsten toplu çıkış gerçekleştirdi.

Ekim Gençliği / Cebeci

Ekim Gençliği çalışmalarından...

Ekim Gençliği'nin yeni sayısı Ankara'daki üniversitelerde etkin biçimde kullanılıyor. Faaliyet üniversite içerisinde ve dışarısında yaygın biçimde sürüyor.

Geçtiğimiz hafta sonu **Yüksel Caddesi**'nde açılan stantla gençliğe Ekim Gençliği'nin yeni sayısı ulaştırıldı. Yapılan ajitasyon konuşmaları ile gençlik mücadeleye ve Ekim Gençliği saflarına çağırıldı.

Sınav haftası olması nedeniyle **Cebeci** kampüsü **SBF** ve **Eğitim Bilimleri**'nde de stant açılarak Ekim Gençliği gençlikle buluşturuldu. Yanısıra “Faşist baskı ve devlet terörüne karşı geleceğine sahip çık” afişleri de fakültelerde yaygın bir şekilde kullanıldı.

Ankara Üniversitesi **Dil Tarih Coğrafya Fakültesi**'nde (DTCF) ise yeni sayı öğrencilere ulaştırılırken son dönemde yaşanan saldırılar ve artan devlet terörü teşhir edildi. Bunu teşhir eden afişler yaygın bir şekilde yapıldı.

Hacettepe'de öğrencilerle birebir iletişim kurarak yapılan dergi satışıyla beraber “Faşist baskı ve devlet terörüne karşı geleceğine sahip çık” afişleri de üniversitede yapıldı.

Ortadoğu Teknik Üniversitesi'nde, son dönemde artan faşist baskı ve devlet terörünü teşhir eden afiş ve ozalitletlerin kullanılmasının yanı sıra birçok bölgeye “Gençlik gelecek gelecek sosyalizm!” ve Ekim Gençliği yazılımları yapıldı. Bunun yanı sıra İnşaat Mühendisliği'nin kantininde devam eden boykota gidilerek destek verildi ve boykot üzerine sohbet edildi. Ayrıca yeni sayı da öğrencilere ulaştırılmış oldu.

Ekim Gençliği / Ankara

“Öğrencime dokunma!”

Eğitim Sen Ankara 5 No'lu Şube üyeleri son dönemde artan baskı ve tutuklama terörüne karşı, Ankara Üniversitesi Cebeci Kampüsü'nde basın açıklaması gerçekleştirdi.

16 Ocak günü İletişim Fakültesi önünde toplanan eğitim emekçileri “Faşizme karşı omuz omuza!”, “Öğrencime dokunma, saçına bile!”, “Katil polis üniversiteden defol!”, “Üniversiteler bizimidir bizimle özgürleşecek!” sloganlarıyla kampüs girişine kadar yürüdü ve burada basın açıklaması yaptı.

Öğrencilerin de destek verdiği açıklamada, muhalif her düşüncenin yargılandığı, haber yapmanın, protesto gösterilerine katılmanın hatta resim yapmanın, şiir yazmanın bile terör suçu sayıldığı ifade edildi. Açıklama “Bizler eğitim emekçileri olarak bir kez daha yineliyoruz. Kürt halkına, devrimcilere, öğrencilere yönelik operasyonlar durdurulsun. 600'ü aşkın üniversite öğrencisi derhal serbest bırakılsın” sözleri ile sona erdi.

Ekim Gençliği / Ankara Üniversitesi

Ankara'da öğrencilere tutuklama terörü

Ankara'da gözaltına alınan 15 öğrenciden 7'si tamamlanan savcılık sorgulamasının ardından “yasadışı örgüt üyesi olmak” ve “yasadışı örgüt propagandası yapmak” suçlamasıyla mahkemeye sevk edildi. Mahkemeye sevk edilen öğrencilerden 6'sı ise 13 Ocak günü tutuklandı. Tutuklanan öğrenciler Sincan F Tipi Kapalı Cezaevi'ne götürüldü.

Tamamı Ankara Üniversitesi öğrencisi olan yurtsever öğrencilerin gözaltına alınmasından sonra Cebeci Kampüsü'nde bulunan devrimci, ilerici ve yurtsever öğrenciler de bir kampanya başlattı. “Sen sınavdayken arkadaşın cezaevinde” yazılı afişler ve ozalitletler hazırlanarak kampüsün birçok bölümüne yapıldı. Bunun yanı sıra el ilanları okulda yaygın bir şekilde dağıtıldı.

Ekim Gençliği / Cebeci

Bursa İHD Şube Başkanı ve Efeoğlu Ailesi'nin avukatı Mustafa Yağcı ile görüştük...

“Gözaltında kayıp politikasının mahkum edilmesini bekliyoruz!”

- Ali ve Ayhan Efeoğlu'nun gözaltında kaybedilmesinden yıllar sonra sizin aracılığınızla hukuki süreç yeniden başladı. Siz bu sürece nasıl müdahil oldunuz? Dava sürecinden bahsedebilir misiniz?

- Benim bu olaydan haberdar olmam kayıp ailelerinin 2010 yılı Haziran ayında İstanbul'dan Ankara'ya yaptıkları yürüyüşte, ailelerin Bursa'da konaklamaları vesilesiyle oldu. 2011 yılının Ocak ayının ilk haftasında 7 Ocak 2011'de İHD olarak Ali ve Ayhan Efeoğlu'nun gözaltında kaybedilmeleri temasını işleyen bir eylem gerçekleştirdik. Burada Ali ve Ayhan Efeoğlu'nun akıbetinin açıklanmasını istedik. Bundan birkaç ay sonra 20-25 Mart tarihleri arasında Ayhan Çarkın'ın itirafları basına yansıdı. Ayhan Çarkın, Ayhan Efeoğlu'nun cesedini elleriyle taşıdığını söyledi. 26 Mart 2011 tarihinde Ayhan Çarkın savcılıkta ifade verdi, bu ifade üzerine soruşturma başlatıldı. Haziran ayında Ayhan Çarkın tutuklandı, aynı ay içinde Sincan F Tipi Cezaevi'nde kendisiyle görüştüm. Ayhan Efeoğlu'nun cesedini elleriyle taşıdığına işaret etti, kamyonet benzeri bir vasıtaya koyduğunu söyledi.

Süreç böyle başladı. Temmuz ayında baba Osman Efeoğlu müşteki sıfatıyla ifade verdi. Ekim ayında biz bir tazminat davası açtık. Aralık ayında da Ayhan Çarkın'ın ifadelerinde adı geçen 8 kişi hakkında da suç duyurusunda bulunduk. Şu anda ise Ankara Özel Yetkili Başsavcılığı ile İstanbul Cumhuriyet Başsavcılığı arasında yazışmalar sürüyor. Bugün vardığımız aşama bu. 1 Şubat 2012 tarihinde de Bursa Asliye 2. Hukuk Mahkemesi'nde de tazminat davamızın duruşması görülecek.

- Osman Efeoğlu'nun suç duyurusunda bulunmasının ardından, 15 yıl boyunca soruşturma kapsamında bu olayı aydınlatacak hiçbir adım atılmamış. Bunun üstü örtülmeye çalışıldı diyebilir miyiz?

- Bunu rahatlıkla söyleyebilirim. Türkiye'de 1200 gözaltında kayıp vakası vardır. Bu bir devlet politikası olarak uygulanmıştır. Bunda da en büyük etmen gözaltında kayıp vakalarının soruşturulmamasıdır. Bütününü adalet sisteminin işleyişinden kaynaklanan bir olguyla karşı karşıyayız. Cumhuriyet savcıları yeterli-gerekli soruşturmaları yürütselerdi 1200 kayıp olmazdı.

İkinci bir mevzu da gerek Ayhan gerek Ali

İstanbul'da kaybedilmelerine rağmen arandıkları-soruşturuldukları yer İnegöl. Aslında soruşturmanın yürütülmesi gereken yer İstanbul olmasına rağmen İnegöl'de Cumhuriyet Savcılığı ile birtakım hukuki yazışmalarla 15 yıl doldurulmaya çalışılmış, doldurulmaz da kovuşturmaya yer olmadı gerekçesiyle dosya kapatılmış; biz bu karara da itiraz ettik. Yeni bir süreç başlattık.

- Zamaşımına itiraz etmenizden nedeni neydi?

- Bizim savcılarımızın kurgusuna göre kolluk, gözaltında kaybedilenleri sorgularken ölümlerine yol açıyor. Bunun bugünkü ifadesi öldürme kastı olmaksızın suumuamele ile ölüme sebebiyet vermek oluyor. Yani işkence sırasında öldürmenin hukuki adı bu oluyor. Öldürme kastı olmadığında zamaşımı süresinin 15 yıl olduğunu düşünüyorlar ve dosyanın kapatılmasına karar veriyorlar. Halbuki bir insanı kaçırıyorsan ve akabinde de öldürüyorsan burada tasarlayarak öldürme vardır. Yani ben bir insanı kaçıracağım, onun hakkında hiçbir kayıt tutmayacağım öldürülmesi sonucunu öngöreceğim bunun için gerekenleri yapacağım ve ölünce 15 yıllık zamaşımı süresini işleterek bu dosyayı kapatacağım... Ben bu anlayışa karşı çıktım. Burada tasarlayarak öldürme, tahammülden öldürme vardı. Bunun zaman aşımı süresi de 20 yıldır. Benim kurgum bu şekilde, doğru olduğunu düşünüyorum.

- İçişleri Bakanlığı, Efeoğlu ailesinin açtığı tazminat davası kapsamında mahkemeye gönderdiği dilekçesinde Ayhan ve Ali Efeoğlu'nun öldürüldüğünü kabul etti ve bu durum için “İdarenin eylem ve işlemlerinden kaynaklanmıştır” dedi. Bakanlık, iki kardeşin mezar yerlerinin de İstanbul'da olduğunu belirtti. Bunu nasıl değerlendirebiliriz?

- Bunun hukuk muhakemesindeki adı ikrardır. Bu olgu doğru kabul edilir, bundan sonraki safhalar konuşulur. Bu bir ikrardır ve bizim için davada bir kazanımdır. Bu ikrarı ile de idare ya da davalı bağlıdır.

- Bu davadan nasıl bir sonuç bekliyorsunuz?

- Benim tazminat davasını açışımın nedenlerinden biri de davayı gündemden düşürmemek. Yani devletin gündeminde olması, ajandasında olması mahkemenin kaleminde bu sürecin devam etmesi benim amacım. Türkiye'deki hukuk süreci tamamlanır AİHM'de devam ederim. Türk adalet sistemi bana güven vermese de hukuktan ümidimi kesmeyeceğim. Ben süreci sonuna kadar takip edeceğim. Gündemden düşürmemeye çalışacağım.

Bu davada bir ceza sonucu tazminat ödenmesinin ya da onların uzun yıllar cezaevinde hükümlü olarak kalmalarından ziyade sistemin bir döneminin mahkumiyeti bizim için önemli. Türkiye'de gözaltında kayıp politikası uygulandı ve bu dönemin mahkum edilmesini bekliyoruz. Bireylerin tek tek ceza alması da önemli ama asıl önemlisi bu politikanın teşhir edilmesi.

- Devletin yargısız infaz-gözaltında kayıp gerçeği karşısında verilen mücadele üzerine ne söylemek istersiniz? Bu dava ile bu mücadeleye nasıl bir katkı sağlanabilir?

- Olayın üstüne gittikçe olay kendini bize açmaya başladı. Bu süreç devam ettikçe, üzerine gittikçe yeni itiraflar, yeni ikrarlar elde edebiliriz. Gerçeğin üstüne gitmek istiyorum ve hakikati bulmak istiyorum. Tekrar başa dönersek Cumartesi Anneleri'nin, kayıp yakınlarının eylemiyle ben bu iki kardeşin olayından

haberdar oldum en azından bu meseleyi gündeme taşıyabildim.

- Son olarak söylemek istediğiniz bir şey var mı?

- En son olarak İstanbul ve Ankara Özel Yetkili savcılıkları yazışmalarını sürdürüyorlar. Bir süreç başlatırlar mı başlatmazlar mı bilmiyorum ama en azından Ayhan Çarkın mahkeme önüne çıkarak Ayhan Efeoğlu'nu anlatacak. Ben bunu bekliyorum, Çarkın savcılara anlattı ve savcılar dosyalarını kapattı. Ayhan Çarkın'ı mahkeme önünde konuşurmak istiyorum. Bunu bir kazanım olarak görüyorum. Tazminat davasının da pek çok kazanıma da yol açabileceğini de düşünüyorum.

Kızıl Bayrak / Bursa

Katliam var, kayıt yok!

İHD Dersim Temsilcisi Avukat Barış Yıldırım 1937-38 yıllarında yaşanan Dersim Katliamı'nda katledilenlerin toplu olarak gömüldüğü iki ayrı yerin açıklanması ve olayda sorumluluğu bulunanlar hakkında soruşturma başlatılmasını için “askeri hareket sırasında Dersim merkeze bağlı Alacık Köyü, Roşnek Mezrası Çoleneser mevkiinde iki alanda toplu halde bulunduğu iddia edilen insan kemikleri hakkında” bir dilekçe hazırlayarak Tunceli Cumhuriyet Başsavcılığı'na başvuruda bulundu.

Yıldırım, başvuru dilekçesinde şunları dile getirdi:

“Kemiklerin 1937-38 Dersim Askeri Harekatı sürecinde erkek ve kadın/çocuk şeklinde iki ayrı grup olarak topluca öldürülen kişilere ait olduğu iddia edilmekte ise de kemiklerin kimlere ait olduğunun ve bu kişilerin ne şekilde kimlerce hangi zaman diliminde öldürüldüğünün tespiti yasal olarak kesin zorunluluk taşımakta olup tüm bu hususlar adli soruşturma neticesinde açığa çıkacaktır.”

Avukat Yıldırım'ın başvurusu, “konuyla ilgili araştırmanın yapıldığını fakat Yıldırım'ın bilgi ve belge istediği hususlara ilişkin bir kaydın bulunmadığı” ifadeleri ile yanıtlandı.

Kültür Sanat-Sen: Cinsel tacize son!

KESK'e bağlı **Kültür Sanat Sen**, 16 Ocak günü İzmir Arkeoloji Müzesi önünde gerçekleştirdiği basın açıklaması ile Çanakkale Koruma Kurulu Müdürü tarafından tacize uğrayan üyesine sahip çıktı.

Kültür Sanat Sen İzmir Şube Başkanı **Nesrin Tathoğlu** tarafından yapılan açıklamada, kadınlara yönelik şiddetin, tacizin son dönemlerde iyice arttığı ifade edildi. Son dönemde gündem olan Bursa müftüsünün ve yazar Sema Maraşlı'nın kadınlara yönelik açıklamaları kınandı. Mücadele eden, hakkını arayan kadınların tepkilere maruz kaldığı, pasifize edilmeye çalışıldığı vurgulandı. Tathoğlu açıklamasının devamında şiddetin, tacizin, tecavüzün kadının yaşamının bir parçası gibi gösterilip meşrulaştırılmaya çalışıldığını söyledi. Erkek egemen kültürün ve iktidarın resmi kurumlar aracılığıyla kadına yönelik işlenen suçların her geçen gün artmasının bir bütünün parçası olduğu vurgulanarak Çanakkale'de yaşanan olayın da bu bütünün parçası olduğu belirtildi. Çanakkale'de Kültür ve Turizm Bakanlığı'na bağlı bir kurumda çalışırken amirinin tacizine uğrayan

üyelerinin konuyu mahkemeye taşıması, ses ve telefon kayıtlarının mahkemeye bilirkişiye incelenmesi üzerine, usulsüz olarak bakanlığa bildirilmeden valilik oluru ile bakanlığa bağlı başka bir kuruma geçici olarak görevlendirildiği söylendi. Tathoğlu, üyelerinin daha önce de işyerinde mobbinge karşı mücadele ettiğini belirtti. Üyelerinin, göreve başladığı ilk günden beri müdürün küçümseyici, aşağılayıcı tavırlarına maruz kaldığını, aynı iş yerinde çalışan erkek mesai arkadaşlarından da iş yerinde dayak yediği belirtildi. Olayların özellikle basında yer bulması sonucu, tepkileri durdurmak için tacizci amirin Malatya'ya tayini çıktığını ama aradan 2,5 ay geçmesine rağmen tayinin gerçekleşmemiş olması protesto edildi.

Tacize uğrayan üyelerinin de Edirne'ye zorla tayin edildiğini belirten Tathoğlu, mahkeme sürecinin devam ettiğini, üyeleri üzerindeki baskının arttığını ifade etti ve sendika olarak bu sürecin takipçisi olacaklarını söyledi.

Kızıl Bayrak / İzmir

TAKSAV İzmir'de açıldı

Toplumsal Araştırmalar Kültür ve Sanat İçin Vakıf (TAKSAV) İstanbul ve Ankara'dan sonra İzmir'de de faaliyetlerine başladı.

1993 yılında, İstanbul'da "Başka bir dünya mümkün!" parolasıyla, Can Yücel, Fikret Başkaya, Korkut Boratav, A. Başer Kafaoğlu, Ertuğrul Kürkçü, Oğuzhan Müftüoğlu ve pek çok bilim insanı, sanatçı ve aydının kurduğu TAKSAV, 12 Ocak'ta İzmir'de temsilcilik açtı. Açılış etkinliğinde ilk olarak basın metni okundu.

Metinde TAKSAV'ın kuruluş süreci anlatıldıktan

sonra şunlar söylendi: "TAKSAV, yeni anlayışların, çağdaş düşüncelerin topluma en güçlü ve kalıcı biçimde sanat yolu ile ulaşacağına inanır. Sanatı seyirlik ve eğlencelik bir tüketim malzemesi, ticari bir etkinlik, bir meta değil, düşünmeyi, hayatı ve oluşu sorgulamaya yönelten bir etkinlik olarak yorumlar."

Açılış etkinliğine Balçova belediye başkanı, CHP İzmir Milletvekili Musa Çam, Oğuzhan Müftüoğlu ve İzmir Büyükşehir Belediyesi yöneticileri birer konuşma yaparak katıldılar.

Kızıl Bayrak / İzmir

Mamak Emekçi Kadın Komisyonu toplantıları devam ediyor

Mamaklı emekçi kadınlar, yaşadıkları toplumsal-siyasal sorunları tartışıyor, çözüm yollarını güçlendirmek için buluşuyorlar. Aylık toplantılar düzenleyen Emekçi Kadın Komisyonu, bu ayki toplantısında "Emekçi kadınların talepleri ne olmalıdır?" sorusunun yanıtlarını tartıştı.

14 Ocak günü Mamak İşçi Kültür Evi'nde düzenledikleri toplantıda kadınların yaşadıkları sorunlar çerçevesinde kısa bir sunum yapıldı. Sunumun ardından kadınlar söz alarak yaşanan sorunlara dair canlı örnekler sundular.

Kadınların pek çok sosyal haktan ve güvenceden yoksun bırakıldığına dikkat çekilen konuşmalarda, işsizlik sorunundan şiddete, sosyal güvenceden yoksun bırakılmaktan son sağlık yasasına pek çok konuya değinildi.

Yaşanılan saldırılara karşı kadınların örgütlü bir mücadele içerisinde olmalarının gerekliliğinin tartışıldığı son bölümde kadınlar EKK çalışmasını güçlendirmeye çağrıldı.

Kızıl Bayrak / Ankara

ÜİB'den film gösterimi

Ümraniye İşçi Birliği 14 Ocak Cumartesi akşamı "Press" isimli filmi gösterime sundu. Öncesinde ozalit ve A3 afişler ile filmin çağrısı yaptı. Doksanlı yıllarda Gündem gazetesinde çalışan gazetecilerin maruz kaldığı devlet terörünü anlatan film, güncelliği açısından çok anlamlı. Film gösterimi sonrasında bir işçi saz çalıp türkü söyledi.

Film gösterimleri önümüzdeki günlerde de devam edecek.

Kızıl Bayrak / Ümraniye

EKSEN Yayıncılık Büroları

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/BURSA Tel: 0 (224) 220 84 92

Kemalpaşa Mh. Otel Asya yanı Vural Apt. No:2 D:3 İzmit / KOCAELİ

**Proletaryanın
büyük önderi Lenin'i
ölümünün 88. yılında
saygıyla anıyoruz...**

**“Buz kırılmış,
yol açılmıştır!”**